

กรองอักษร

แก้วก๊อ ยอดดวงใจ

จรสจักษร์

จ. ๒๕

อุปปตฺตํ หิ จ อุกฺกเป

เมื่อความสำเร็จยังไม่ถึง ไม่พึงพูดโอ้อวด

แก้วกล้า
ยอดดวงใจ

จรัสจันทร์

แก้วกล้ายอดดวงใจ

ผู้แต่ง : จรสจันท์

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม พ.ศ. 2569

ISBN :

ราคา 380 บาท

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

พิสูจน์อักษร : ณิชชนม์

ออกแบบปก : นายสุวสันต์ สุขจันทร์

จัดพิมพ์โดย : กษพรธรณ กิวโรสง

พิมพ์ที่ : บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอลพริ้นท์ จำกัด

52 ซอยเอกชัย 69 ถนนเอกชัย แขวงคลองบางบอน เขตบางบอน กทม. 10150

ติดตามความเคลื่อนไหวหรือพูดคุย แนะนำ ตีชมกับนักเขียนได้ที่

lovely-jewel@live.com

khunningka

นิยาย by จรสจันท์

@ningnovels

นิยายเสียง จรสจันท์

คุยกับจรัสจันทร์

แก้วกล้ายอดดวงใจ เป็นนิยายพีเรียดแฟนตาซีที่ต่อยอดมาจากนิยายเรื่อง “ภูผาเคียงเดือน” ซึ่งอยู่ในชุดเชียงसानครคะ

เรื่องนี้จะเป็นเรื่องของขุนกล้า น้องชายของดวงเดือน นางเอกจากเรื่องภูผาเคียงเดือนนั่นเอง หากใครจำเรื่องภูผาเคียงเดือนได้ ก็คงจำพ่อกล้า เณรพูดน้อยแต่เก่งอาคมคนนั้นได้ใช่ไหมคะ

แก้วกล้ายอดดวงใจ ผู้เขียนจะพาทุกท่านกลับเข้านครเชียงสานอีกครั้งค่ะ เมื่อมหาอุปราชมีงั่แก้วต้องมีทหารเอกข้างกายสี่คน และคนที่จะได้เป็น หรืออยู่ในตำแหน่งนี้จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถ และมีจิตใจที่ติงาม แต่แน่นอนค่ะว่าตำแหน่งนี้เชื่อว่าจะได้มาง่าย ๆ มันก็ต้องมีการประชันขันแข่งกันหน่อย คราวนี้พ่อกล้าของเราต้องลงแข่งขันด้วยเช่นกัน

แต่ก่อนหน้านั้น ขุนกล้าดันไปทำผิดผีกับแม่หญิงแก้ว ลูกสาวคนเล็กของพระยามิ่งเข้า พ่อกล้าเป็นลูกผู้ชายตัวจริงอยู่แล้ว ก็ยึดอกรับไปเลยแมน ๆ พาผู้ใหญ่ไปสู้ขอกันเสียเลย

แต่ทว่า แม่หญิงแก้วดันมีชายหนุ่มที่มาแอบหมายปองอยากสู้ขอเหมือนกัน จะเป็นอย่างไรกันต่อละนั่น ต้องติดตามกันค่ะ

ผู้เขียนเสตฉากในเรื่องให้คล้ายอาณาจักรล้านนาเมื่อสมัยร้อยกว่าปีก่อน แต่สภาพแวดล้อม ประเพณีวัฒนธรรม ความเชื่อ พิธีกรรมต่าง ๆ ล้วนปรุงแต่งขึ้นมาทั้งสิ้น ไม่ได้อิงกับประวัติศาสตร์ยุคไหนทั้งนั้น แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้ หรือคำเรียกขานต่าง ๆ จะเอามาจากของจริงบ้าง แต่ก็เพื่อให้คนอ่านเห็นภาพได้ชัดขึ้น

แก้วกล้ายอดดวงใจ ยังคงมีความแฟนตาซีนิด ๆ เช่นเคยเพราะมีการใช้คาถาอาคม คุณไสย มนต์ดำมนตร์ขาว และแน่นอนว่าต้องมีความหวานล้ำของพระ-นางในเรื่องให้คนอ่านได้จิกหมอนกันเป็นระยะแน่นอนตามสไตล์ของจรรยาจันทร์

และเพื่อให้ได้อรรถรสในการอ่านยิ่งขึ้น อย่าลืมติดตามนิยายเรื่องอื่น ๆ ในชุดเซียงसानครกันนะคะ ตอนนี้มีด้วยกันทั้งหมดหกเรื่องแล้วค่ะ

- ฤทธิ์บดี
- หทัยไชยะ
- ภูผาเคียงเดือน
- เดชสมิง
- เมฆเคียงขวัญ ตะวันเคียงฟ้า
- แก้วกล้ายอดดวงใจ

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ช่วยเป็นกำลังใจ และติดตามผลงานกันเสมอมา และขอบคุณที่อ่านมาจนถึงบรรทัดนี้

ขอให้ความรักอยู่ในใจของทุกคน

ขอบคุณจากใจ

จรรยาจันทร์

ชื่อเมือง สถานที่ ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ พิธีกรรมต่าง ๆ
รวมถึงยศถาบรรดาศักดิ์ เจ้าขุนมูลนาย กษัตริย์ ผู้ครองแคว้น
ล้วนเป็นสิ่งสมมติขึ้นมาทั้งสิ้น ไม่อิงกับประวัติศาสตร์ยุคใดทั้งนั้น

ปฐมบท

ยามค่ำคืนบนชานเรือนแห่งเฮือนเป็ง อันเป็นเรือนของพระยามิ่ง
ร่างสันทัดของท่านพระยาผู้เป็นเจ้าของนั่งอยู่บนตั่งไม้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง
โดยมีสายบตี เมียเอกนั่งบนตั่งเล็กฝั่งขวา รอบชานมีมิบ่าวไพร่ ด้วยท่านพระ
ยาสั่งกำชับว่ามีให้ผูใดขึ้นเรือน

สายบตีเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย สีหน้ามิใคร่พึงใจนักเมื่อได้ฟังเรื่องสำคัญ
จากพระยามิ่ง ก้อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ขุนจอมเป็นถึงบุตรเมียเอกแห่งอำมาตย์เจิม ทั้งเป็นลูกชายคนโต ใน
กาลหน้าย่อมต้องได้ตีมีเกียรติเป็นเจ้าของเรือนแห่งเฮือนช่วง แต่เหตุใดถึงคิด
น้อยตาต่ำมาพึงใจแม่แก้วได้เล่า”

“ระวังปากคำหน้อยเถิดแม่สายบตี”

ท่านพระยาจ้องเมียเป็นเชิงปราม แม่นว่าเพลานี้มีมิบ่าวไพร่อยู่ใกล้

เรือน คงมีอาจมีผู้ใดได้ยินบทสนทนานี้ กระนั้นเขายังคงมีอาจวางใจ

“คุณพี่ตรองดูเถิดเจ้าค่ะ คิดว่าแม่หญิงเอื้องบตีจักยินยอมหรือเจ้าคะ ถีตอนถึงเพียงนั้น นื่องว่าแม่หญิงหาได้ยอมให้แม่แก้วเหยียบเหยียนช่วงใน ฐานะเมียเอกเป็นแน่เจ้าค่ะ แต่หากไปในฐานะนางเล็กย่อมได้กรรมมัง”

“แต่ขุนจอมเอยกับข้าด้วยตนเองว่าใครแต่งแม่แก้วเป็นเมียเอก แลจัก มีมีนางเล็กเมียรองเป็นอันขาด” ท่านพระยายังคงเอยด้วยน้ำเสียงสงบเยือก เย็นดุจเดิม

“คนลูกใคร่แต่ง แต่คนแม่หายอมไม่ เชื่อน้องเถิดเจ้าค่ะ แม่แก้วมีมิวัน ได้เป็นแม่หญิงแห่งเฮียนช่วงดอก ชีนยอมให้แม่แก้วออกเรือนไปกับขุนจอม คุณพี่มิเกรงว่าแม่หญิงเอื้องบตีจักรังแกแม่แก้วหรือเจ้าคะ”

สายบตีเห็นว่าพระยามิ่งเริ่มลั้งเลจิงมีรอช้า เอยขึ้นำตามแผนที่ตนวาง ไว้ในทันใด

“คุณพี่เจ้าคะ น้องมิขอปิดบัง แม่หญิงเอื้องบตีพึงใจแม่บัวงามนัก ใคร ได้ไปเป็นสะใภ้ให้เฮียนช่วง ปะหน้ากันคราใด แม่หญิงพริ่าชมแม่บัวงามลูก เรามิขาดปาก นื่องว่าหากเป็นเช่นนี้ มีสู้ให้แม่บัวงามออกเรือนเป็นเมียเอกให้ ขุนจอม แลให้แม่แก้วเป็นเมียรองดีหรือไม่ อย่างไรเสียพี่น้องจักได้ช่วยดูแล กัน ดูอย่างเฮียนทองนั้นอย่างไรเล่า แม่หญิงอินบตีแลแม่หญิงอรบตีสองพี่ น้องยังแต่งให้พระยาภาวิไลกันทั้งคู่ คนในเฮียนแลบรรดาพี่น้องต่างปรองดอง กันดียิ่ง”

“ที่เอ็งว่ามา ไซว่าจักทำมิได้” พระยามิ่งพยกหน้าขึ้นลงอย่างเชื่องช้า ราวกับใคร่ครวญเรื่องที่เมียเอยเมื่อครู่

สายบตีลอบยิ้มเมื่อเห็นว่าท่านพระยาเริ่มโอนอ่อน สายตาฉายชัดถึง

ความยินดีระคนสาแแก่ใจ ด้วยรู้ว่าหากพระยามิ่งมีเอ่ยทักท้วงคำใด ย่อม
หมายความถึงเห็นชอบ

ท่านเจ้าเรือนถอนหายใจแผ่วพลางลุกขึ้นยืน

“พักเรื่องนี้ไว้ก่อนเถิด วันหน้าค่อยหารื้อกันอีกครา ดูว่าทางเอื่อนช่วง
จักคิดเห็นเช่นไร เอ็งเข้าเรือนนอนก่อนเถิด ข้าจักสวดมนต์ในห้องพระ”

“เจ้าคะคุณพี่”

สายบตีคลี่ยิ้ม รอจนพระยามิ่งเข้าห้องพระแลปิดประตูแล้ว จึงลุกเดิน
ไปยังเรือนนอนของบุตรสาว ยังมีทันถึงฝาเล็บนาง¹ ใบหน้าवलผ่องของบัว
งามพลันโผล่พ้นฝาเรือนออกมา

“คุณพ่อว่าเอียงไรบ้างหรือเจ้าคะคุณแม่” บัวงามเอ่ยถามอย่างร้อใจ
สายบตีรีบปิดมือให้อีกฝ่ายเข้าไปในห้อง ด้วยเกรงว่าท่านพระยาจักได้ยิน

สายบตีเดินไปนั่งบนเตียงของบุตรสาว บัวงามจับประตูปิดอย่างแผ่ว
เบา ก่อนเดินมานั่งข้างมารดา รอฟังด้วยใจจดจ่อ

“คุณพ่อน่าจักเริ่มคล้อยตาม เพราะมิเห็นท่านทักท้วงกระไร”

สายบตียิ้ม มีอุปสรรษะของบุตรสาวอย่างรักใคร่ แต่สีหน้าของบัวงาม
เปลี่ยนจากยิ้มยิ้มยินดีเป็นอยู่หน้าบิดปากกราวกับจ๊กร้าให้

“แต่ขุนจอมจักยินยอมหรือเจ้าคะ ท่านขุนถึงกับเอ่ยปากบอกคุณพ่อ
ด้วยตนเองเช่นนี้ ย่อมหมายตาตบแต่งอีแก้วเป็นเมียแต่เพียงผู้เดียว หากต้อง
แต่งลูกเป็นเมียเอก แต่อีแก้วเป็นเมียรอง ท่านขุนคงเกลียดลูกเป็นแน่เจ้าคะ
คุณแม่”

---

¹ ฝาเล็บนาง คือผนังไม้เรือนไทยล้านนา พบได้เฉพาะเรือนกาแล เป็นฝาที่ต่อยาวออกจาก
ห้องนอนยื่นออกมาบริเวณเดิน (ชานเรือน) ประมาณ 40-50 ซม. ใช้เป็นที่กำบังให้หญิงสาวทำงาน
หรือนั่งคุยกับหนุ่มที่มาจีบสาว เพื่อความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว

สายบตีได้ยื่นเช่นนั้น จึงบีบมือบุตรสาวพลางเอ่ยว่า

“เอ็งจักคิดนึกไปใยแม่บัวงาม วันแรกแต่งมิพึงใจ แต่วันต่อไปไซ้ว่าจัก
เมินเฉยเอ็งได้ อย่างไรเสียเอ็งคือเมียเอก เป็นเมียผู้ออกหน้าออกตาเคียงบ่า
เคียงไหล่ผัว ลูกแม่งามถึงเพียงนี้ มีหรือที่ขุนจอมจักมองข้ามได้ เอ็งเชื่อแม่
หากได้ร่วมหอกันเมื่อใด มิเกินหนึ่งเดือนดอก ท่านขุนจักต้องรักแลเอ็นดูเอ็ง
ยิ่งกว่าอืแก้วเป็นแน่”

บัวงามได้ยื่นเช่นนั้น สีหน้าพลันเข้มขึ้นขึ้นทันใด

“จริงหรือเจ้าคะคุณแม่”

“ยอมเป็นเช่นนั้น อืแก้วมันแค่ลูกเมียรอง แม่มันก็ตายไปนานนมแล้ว
มันจักสู้ลูกแม่ได้เยี่ยงไรเล่า แม่หญิงเอ็งบตีมิมีทางยอมให้ขุนจอมแต่งมัน
เป็นเมียเอกแน่ ฐานะต่ำต้อยถึงเพียงนั้น จักเอามาเซ็ดหน้าชู้ตาให้เฮือนช่วง
ได้เยี่ยงไร ลองมองหาไปทั่วเชียงสานครแห่งนี้จักมีผู้ใดเหมาะสมเท่าลูกแม่
อีกเล่า แม่บัวงาม วางใจเถิด เอ็งได้ออกเรือนกับขุนจอมเป็นแน่”

บัวงามยิ้มเอียงอายขัดเขิน หน้านวลขึ้นสีระเรื่อยามต้องแสงตะเกียง
แววตาเปี่ยมไปด้วยความคาดหวังระคนหมายมาด ว่าอีกมิช้านาน ตนจักได้
เป็นเมียขุนจอม ชายที่ตนพึงใจตั้งแต่แรกแตกเนื้อสาว

“วันพรุ่งแม่จักไปใส่บาตรที่วัดรามัญ ย่อมต้องได้เจอแม่หญิงเอ็งบตี
แม่จักหารื้อกับแม่หญิงเรื่องนี้ให้แน่ชัด”

สายบตียิ้ม ด้วยตนนั้นนับว่าสนิทสนมกับแม่หญิงแห่งเฮือนช่วงมิน้อย

“คุณแม่เจ้าขา แต่หากอืแก้วมันได้เป็นเมียรองของท่านขุนจริง แล้วถ้า
ท่านขุนลุ่มหลงแต่มันเล่าเจ้าคะ ลูกจักทำเยี่ยงไร”

บัวงามทำกระเจ้ากระงอด แต่สายบตีกลับส่ายหน้าอย่างเชื่องช้า ราว
กับเรื่องที่บุตรสาวเอ่ยมานั้นมิอาจเป็นจริงได้

“เอ็งจ้กร้อนใจไปเ๊ย ถึงเพลานั้น หากอีแก้วมันเป็นหนามตำตาตำใจลูก ลูกจงบ่งหนามนั้นออกเสีย จักเก็บไว้ให้เจ็บตัวไปเ๊ยเล่า อย่าได้กังวลไป แม่ จักช่วยเอง”

บัวงามยิ้มกว้าง โผเข้ากอดมารดาอย่างออตออัน

“ลูกรักคุณแม่เจ้าค่ะ”

สายบตีลุปศีระชะแลหลังไหลของบุตรสาวอย่างแสนรัก แต่แวตากล้วย ฉายชัดถึงความแน่วแน่มื่อนี้กถึงวิธีบ่งหนาม

มิว่าอย่างไร หล่อนมิอาจยอมให้อีลูกเมียรองได้ดิบได้ดีเป็นอันขาด ชาตินี้ทั้งชาติ อีแก้วจักต้องอยู่ใต้ตีนแม่บัวงามจนกว่าจักหมดลม

ห่างจากเรือนใหญ่ออกไปราวยี่สิบก้าว มีเรือนหลังน้อยยกสูงขึ้นจาก พื้นราวหนึ่งช่วงตัว ทั้งนอกแลในเรือนมีตมิด อันบ่งบอกว่าคนในเรือนต่าง หลับไหลกันหมด นอกเรือนมีบ่าวเดินยามคอยระวังภัยเป็นระยะ มิมีเสียงพูด คุษ มีเพียงเสียงย่ำเดินเท่านั้น ด้วยรู้ว่าเพลานี้หมู่แม่หญิงคงหลับแล้ว คงมี เพียงท่านเจ้าเรือนที่ยังรั้งอยู่ในห้องพระเพื่อสวดมนต์

แก้วนอนลึมตาโพล่งท่ามกลางความมืด สีหน้าเรียบเฉยราวกับเหม่อ ลอยมียินตียินร้าย ในหูของหล่อนเพลานี้ นอกจากเสียงกิ้งไม้ไหวลู่ไปตามลม เคล้าไปกับเสียงหริตหริ่งเรไร ยังมีเสียงลมหายใจสม่าเสมอของบ่าวที่นอนอีก ห้อง เสียงย่ำเดินของเวรยาม เสียงสวดมนต์พิมพ์้าของพระยามิ่ง ผู้เป็นบิดา แลเสียงหารืออันหาติมิได้ของสองแม่ลูกนั้น

สายบตีกับบัวงามสนทนาเรื่องใดกัน แก้วยอมได้ยินทั้งหมด!

ขุนจอมพิงใจหล่อนนั้น ไซ้ว่าหล่อนมิรู้ เพราะสายตาของเขามีเคย ปิดบังความเสนาหาที่มีต่อหล่อนเลยแม้แต่น้อย ทว่าหล่อนหาได้คิดเป็นอื่น

กับเขาไม่ หากวันนี้บิดามีได้นำเรื่องที่ท่านขุนใครตบแต่งหล่อนเป็นเมียมา
หาหรือกับแม่หญิงสายบตี หล่อนคงมีอาจรู้ว่าขุนจอมถึงกับกล้าเอ่ยปากต่อ
หน้าบิดาด้วยตนเอง

แต่แม่หญิงสายบตีกลับใครให้หล่อนไปเป็นเมียรองของขุนจอม ใครให้
หล่อนไปรองมือรองตีนแม่บัวงามที่เหียนช่วง แลกำจัดหนามเยี่ยงหล่อนให้
พ้นทางกระนั้นหรือ...หล่อนหายอมไม่!

หล่อนต้องลงมือทำอะไรสักอย่างแล้วกระมัง

บทที่ 1

ขุนกล้า

เสียงก้องกังวานของเหล็กกล้าที่ฟาดฟันกันบนลานดินผีกดาบแห่ง
คุ้มหลวง เรียกความสนใจของผู้ที่กำลังย่างก้าวผ่านลานแห่งนี้ในทันใด ท่าน
ราชครูเสื่อยืนมองชายหนุ่มวัยฉกรรจ์สองคนบนลานด้วยแววตาเรียบเฉย
ผงกศีรษะเพียงน้อยเพื่อรับไหว้บรรดาศักดิ์ที่ยืนอยู่รอบลาน ก่อนเดินผ่าน
เข้าไปยังเขตสถานด้านใน

ท่านราชครูมองไปยังศาลาหลวงกลางสวนพีชานาพันธุ์ เห็นเจ้าหลวง
ฟ้าลั่นกำลังก้มอ่านพับสาบนโต๊ะ โดยมีทหารเอกทั้งสี่ยืนระวังภัยรอบศาลา
ทั้งสี่ทิศ จึงเดินเข้าไปหาตามรับสั่งของเจ้าหลวง ครั้นเมื่อทหารเอกผู้หนึ่งเห็น
ท่านราชครูจึงยกมือไหว้ ก่อนหันไปแจ้งการมาถึงของราชครูเสือกับเจ้าหลวง
ฟ้าลั่น เจ้าหลวงได้ยินเช่นนั้นจึงเงยหน้าขึ้นพลางปิดพับสา พยักหน้าให้ท่าน

ราชครูที่คุกเขาทำความเคารพหน้าศาลา

“เข้ามาเถิดท่านราชครู”

เสื่อลูกขึ้นเดินเข้าไปในศาลา เห็นเจ้าหลวงร้ายมนตรีกันสตั้บครอบ-
แก้วปิดกั้นไว้มิให้ทหารเอกด้านนอก หรือผู้ใดได้ยิน จึงรู้ว่าเรื่องที่เจ้าหลวง
ใคร่หาหรือกับตนนั้นย่อมสำคัญยิ่งเป็นแน่ เขาคาดว่าน่าจักเป็นเรื่องการ
คัดเลือกทหารเอกข้างกายให้มหาอุปราชมิ่งแก้วกระมัง แลเขาคาดเดามิผิด
เพราะเรื่องสำคัญเช่นนี้ หากเจ้าหลวงยังมีได้ลงนามประกาศ จักให้ผู้อื่นล่วงรู้
มิได้เด็ดขาด จึงได้กางครอบแก้วป้องกันไว้มิให้ผู้ใดล่วงรู้

ตำแหน่งทหารเอกข้างกายนี้สำคัญยิ่ง เพราะเป็นถึงผู้ติดตามเคียงบ่า
เคียงไหล่ของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน หากผู้ใดได้ครอง นับเป็นเกียรติเป็นศรีแก่
ตระกูลยิ่งนัก ทั้งยังมีอำนาจเหนือกว่าข้าราชการในยศเดียวกัน ชายฉกรรจ์
ผู้รับราชการทหารในคุ้มหลวงหลายคนจึงทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ตำแหน่งนี้
มาครอบครอง

ในกาลก่อน ถึงกับมีผู้คิดลอบกำจัดคู่แข่งให้ตายตกไป ราชครูเสื่อตรง
ดูเห็นว่าเรื่องเช่นนี้มีควรเกิดขึ้น เพราะอาจก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่
ทหาร แบ่งฝักแบ่งฝ่าย จึงยกเลิกการประชันขันแข่งเพื่อแย่งชิงตำแหน่ง
ทหารเอก แต่จักให้มหาอุปราชเป็นผู้คัดเลือกด้วยตนเอง แลนำความนั้นไป
แจ้งแก่เจ้าหลวงเพื่อทำพิธีแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ

“ข้าใคร่หาหรือเรื่องคัดเลือกทหารเอกให้มิ่งแก้ว ในฐานะที่ท่านราชครูมี
ลูกศิษย์ลูกหาทั่วเขียงसानคร ท่านคิดว่าผู้ใดเหมาะสม” เจ้าหลวงฟ้าลั่นเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“ท่านมหาอุปราชหลงใจไว้กับผู้ใดหรือพระเจ้าข้า” ท่านราชครูมีคำตอบ
อยู่ในใจ กระนั้นยังใคร่ได้ยินจากปากเจ้าหลวง

“มิ่งแก้วบอกข้าไว้เพียงสองคน ชุณกล้าแห่งเขื่อนราม แลชุนเมืองแห่งเขื่อนเป็ง อีกสองคนยังมีได้ลงใจว่าจักเป็นผู้ใด”

ครั้งเมื่อได้ยินชื่อสองทหารหนุ่ม ราชครูเสื่อเพียงพยักหน้าเล็กน้อย ด้วยสองคนนี้มีได้ผิดไปจากที่ตนคิดไว้เท่าใดนัก ชุณกล้านั้นนับเป็นสหยาสนิถเพียงหนึ่งเดียวของมหาอุปราชมิ่งแก้วมาแต่เล็กแต่น้อย บวชนเณรเป็นศิษย์พระอาจารย์เดินมาด้วยกัน กระทั่งมหาอุปราชสึกไปแล้ว แต่เนรกล้ายังครองผ้าเหลืองศึกษาพระธรรมอยู่ มหาอุปราชยังลอบออกจากคัมภลวงเพื่อไปเยี่ยมเยียนสหยาที่วัดอยู่หลายครา

ขณะที่ชุนเมืองนั้นนับเป็นสหยาที่มหาอุปราชไว้วางใจเช่นกัน ด้วยอีกฝ่ายเป็นผู้ที่มึมนะแลอดทนยิ่ง แม้นชาติกำเนิดต่ำต้อย เป็นเพียงบุตรจากเมียรองมิใช่เมียเอก แต่ชุนเมืองเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวแห่งเขื่อนเป็ง พระยามังผู้เป็นบิดาจึงให้ความสำคัญยิ่ง กระนั้นชุนเมืองยังถูกดูแลจากผู้อื่นอยู่รำไป

“นับว่าเจ้ามิ่งแก้วสายตาเฉียบแหลมยิ่งพระเจ้าข้า ชุณกล้ากับชุนเมืองนั้นมากด้วยความสามารถ นิสัยใจคอล้วนสุขุมหนักแน่นเกินกว่าหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกัน โดยเฉพาะชุณกล้า อาคมเจ้าหนุ่มผู้นี้มีอาจดูเบาเลยหนา สติแนวแน่ สมาริมั่นคง ทั้งยังพลิกแพลงใช้มนตร์ได้เก่งกาจนัก แต่กลับมิเคยโอ้อวดว่าตนเหนือกว่าผู้อื่นสักครา” ท่านราชครูเอ่ยไปตามที่ตนเห็นแลรับรู้มา

เจ้าหลวงฟ้าลั่นพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“มิ่งแก้วบอกกับข้าเช่นที่ท่านราชครูพูดไว้เช่นกัน เช่นนั้นชุนจอมแห่งเขื่อนช่วงเล่า ท่านราชครูคิดเห็นเช่นไร”

“ชุนจอมหรือพระเจ้าข้า”

ท่านราชครูหลุบตาลงราวกับกำลังไตร่ตรองถึงคนผู้นี้ ผ่านไปครู่ใหญ่จึง

สายหน้าอย่างเชื่องช้า

“คนผู้นี้มีเหมาะพระเจ้าข้า ขุนจอมแผ่นดินเก่งเรื่องดาบแลรบพุ่ง แต่อาคมยังนับว่าด้อยนัก อุปนิสัยมุทะลุถึงต้นเอาแต่ชนะคะคานผู้อื่น ขุนจอมมีเหมาะกับตำแหน่งทหารเอกพระเจ้าข้า”

“มีเหมาะกระนั้นรี ข้าเห็นว่าขุนจอมเป็นถึงบุตรชายอำมาตย์เจิม ดูท่าทางองอาจห้าวหาญยิ่ง ข้านี้กว่าท่านราชครูจักส่งเสริมคนผู้นี้เสียอีกหนา”
เจ้าหลวงฟ้าลั่นขมวดคิ้วเล็กน้อยราวกับฉงน

ราชครูเสื่อลอบถอนหายใจแผ่ว เพราะยังเอ่ยออกไปมิครบถ้วน เพราะชายหนุ่มรุ่นหลังที่เข้ารับราชการ ล้วนแต่เป็นลูกศิษย์ของตนทั้งสิ้น ขุนจอมเช่นกัน ตลอดหลายสิบปีมานี้แม้ว่าจักมีลูกศิษย์นับร้อยนับพัน กระนั้นผู้ใดดี ผู้ใดร้าย นิสัยใจคอเป็นเช่นไร ท่านราชครูล้วนจดจำได้ทั้งสิ้น จึงเอ่ยไปตามสัจจริงว่า

“แม้ชาติตระกูลของขุนจอมจักสูงส่งเหมาะสมกับตำแหน่งทหารเอก แต่คนหนุ่มเยี่ยงขุนจอมมีเหมาะกระทำการใหญ่ ยิ่งการใดที่ต้องเอาชีวิตเข้าแลกยังมีควร ข้าเจ้าเห็นว่าผู้ที่จักเป็นทหารเอกข้างกายจักต้องเก่งกาจทุกด้าน ชื่อสัตย์ กล้าหาญ จงรักภักดี มีคุณธรรม แลมิกลัวตาย แต่ขุนจอมยังมีครบพระเจ้าข้า”

เจ้าหลวงฟ้าลั่นพยักหน้า พลาญเอ่ยว่า “เช่นนั้นเอาตามท่านว่าเถิด หากท่านกล่าวว่าผู้ใดมีเหมาะย่อมต้องเป็นเช่นนั้น”

แม่หญิงแก้วลงจากเสลี่ยงหน้าตรอกฮวนโจว หล่อนเดินเข้าไปในตรอกพร้อมตากับอั้ง บ่าวหญิงข้างกายสองคน ส่วนบ่าวชายแบกเสลี่ยงทั้งสองให้รอบริเวณทางเข้า แม่หญิงมองร้านรวงสองข้างด้วยแวตานิ้งเฉย หาก

เป็นยามปกติหล่อนจกตื่นตาทุกคราที่ได้มาภาค แต่เพลานี้หล่อนมาที่นี่ด้วยมีเหตุจำเป็น

แม่หญิงแก้วหยุดเดินพลางหลับตาลง เมื่อรู้สึกหน้ามีดคล้ายฟันโคลงเคลง บ่าวทั้งสองคนที่มาด้วยเห็นดังนั้นจึงรีบเข้าประคองในทันใด แต่แม่แก้วกลับรีบล้มตาขึ้นพร้อมเอ่ยเสียงเบาราวกระซิบว่า

“มีต้องประคองข้าดอก นิ่งเฉยเข้าไว้ อย่าได้ตระหนก ข้าเดินได้ มิเป็นอันใด”

แก้วผืนเดินต่อแม้รู้ว่ากายหนักอึ้งไปทั้งร่างจนแทบมีอาจก้าวขาขณะที่เดินผ่านร้านบ้านหลิว หล่อนอดหันไปมองมิได้ เห็นคนผู้หนึ่งกำลังเดินออกมาหน้าร้านพอดีจึงยั้งแลกระพุ่มมือไหว้เช่นทุกคราที่เจอหน้ากัน หล่อนใคร่อยู่สนทนากับเขา แต่ยามนี้คงมิเหมาะเพราะร่างกายคงมีอาจทนไหว ทำได้เพียงเดินผ่านร้านบ้านหลิวไปยังแห่งที่ตนตั้งใจมาแต่แรก

ทว่าขุนกล้ากลับเอ่ยปากเรียกหล่อนไว้

“แม่หญิงแก้ว”

แก้วหยุดเดิน หันไปมองผู้เรียก มินำพากับสีหน้าแววตาดีอกดีใจของ บ่าวข้างกายทั้งสอง เมื่อเห็นว่าขุนกล้าแห่งเฮือนรามเป็นฝ่ายเอ่ยปากเรียกแม่หญิงก่อน ทั้งยังเดินเข้ามาหานายของตน

“ท่านขุนมีอะไรหรือเจ้าคะ” แก้วพยายามผืนยิ้มแลพูดด้วยน้ำเสียงปกติ กระนั้นยังฟังสั้นพราวแผ่วเบา

“จกไปที่ใดรี” สีหน้าของขุนกล้าเรียบเฉย หาได้มีรอยยิ้มหรือความรู้สึกใดไม่

“โรงหมอของแม่หญิงขวัญกับแม่หญิงฟ้าเจ้าคะ”

เมื่อแม่หญิงแก้วเอ่ยจบ สองตาพลันเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ

หล่อนก้มมองตนเอง แลหันไปมองบ่าวทั้งสอง กระทั่งได้ยินเสียงท่านขุนเอ๋ย
ขึ้นอีกว่า

“จับใช้รี เช่นนั้นรีบไปเถิด”

ขุนกล้าเอ๋ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยราวกับสายน้ำ ก่อนเดินกลับไปขึ้น
ม้าที่ผูกไว้หน้าร้านบ้านหลิว เขาขี่ออกจากตรอกฮวนโจวไป โดยมีสายตาของ
แม่หญิงแก้วมองตามหลังไปมิว่างตา

“แม่หญิงเจ้าขา เลิกมองเถิดเจ้าค่ะ มิงามหนาเจ้าค่ะ”

ตาบ บ่าวรับใช้ใกล้ชิดกับแม่หญิงทั้งรอยยิ้ม ด้วยรู้ดีว่านายของตนพึงใจ
ท่านขุนผู้เคร่งขรึมผู้นี้ยิ่ง แม่หญิงจึงหันไปมองบ่าวทั้งคู่พลางเอ๋ยขึ้นว่า

“แม่ตาบ แม่อึ้ง ข้าหายไข้แล้ว ประหลาดนั๊ก เป็นไปได้เยี่ยงไร ก่อนนี้
ข้ายังเดินแทบมิไหว แต่พอเจอขุนกล้า ข้ากลับหายไข้”

หล่อนมิได้กล่าวเกินเลยแม้แต่น้อย ที่ตั้งใจมาโรงหมอของแม่หญิงทั้ง
สองเพื่อมารักษา แลให้แม่หญิงขวัญแม่หญิงฟ้าช่วยจัดยา ด้วยว่าตอนตื่น
ยามย่ำรุ่ง ตัวหล่อนหนักอึ้งไปทั้งร่าง ทั้งยังรู้สึกปวดแปลบตามผิวเนื้อยาม
แตะต้องราวกับถูกไฟลวก

ทว่าเมื่อครู่แค่นี้ได้สนทนากับขุนกล้าเพียงมีกึ่งคำ อากักรเหล่านั้นกลับ
หายเป็นปลิดทิ้ง!

ขุนกล้าขี่ม้าถึงปากตรอกฮวนโจว บังคับม้าเดินไปอีกทางกระทั่งถึง
ต้นตะแบกใหญ่ จึงร่ายมนตร์อำพรางกายทั้งคนทั้งม้าซุ่มรออยู่แห่งนั้นอย่าง
ใจเย็น เพลาผ่านไปครู่ใหญ่ เห็นแม่หญิงแก้วเดินออกจากตรอกพร้อมบ่าวทั้ง
สอง เขาหลงจากหลังม้า ก้มหยิบกิ่งไม้แห้งกิ่งเล็กขึ้นมา หลับตาท่องคาถามิที่
คำเป่าลงไป กิ่งไม้ที่อยู่บนมือเขาพลันเลื่อนหาย แต่กลับไปปรากฏบนมวยผม

ของแม่หญิงแก้วที่กำลังขึ้นนั่งบนเสลี่ยงเพื่อเดินทางกลับเฮือนเป้ง

ท่านขุนขึ้นม้า คลายมนตร์อำพรกาย ชื่อฮาซาคุใจไปคุ้มหลวงเพื่อปฏิบัติงานราชการ พลาทงครุ่นคิดเรื่องของแม่หญิงแก้วแห่งเฮือนเป้งไปด้วย

เมื่อคราที่แม่หญิงเดินผ่านร้านบ้านหลิว อันเป็นหนึ่งในร้านค้าของเฮือนรามของตน ซึ่งขณะนี้แม่หญิงดวงเดือนบติ ผู้เป็นพี่สาวเป็นผู้ดูแลทั้งหมด

เขาเห็นผีผู้หญิงตนหนึ่งนั่งคร่อมอยู่บนบ่าทั้งสองข้างของแม่หญิงแก้ว ทั้งยังใช้มือบีบศีรษะของหล่อนไว้ แม่หญิงช่างมีน้ำอดน้ำทนยิ่ง เพราะหากเป็นผู้อื่นคงนอนจมอยู่กับเรือนเป็นแน่ แต่แม่หญิงแก้วกลับฝืนเดินมายังตรอกฮวนโจ้วด้วยตนเอง

เขาเห็นเช่นนั้นจึงขับไล่ผีร้ายนั้นให้พ้นตัวแม่หญิงไป เพราะผีที่เขาเห็นหาใช่สัมภเวสีทั่วไปไม่ แต่เป็นผีร้ายที่มีคนส่งมา สองตาของมันมืดดำ กายผอมแห้งหนังแทบติดกระดูก แลที่สำคัญมันมีควันดำปกคลุมทั่วร่าง ผีตนนี้มีผู้ซุบซิบยิงไว้ด้วยมนตร์ดำมิผิดแน่

แม่หญิงแก้วมีคนคิดปองร้าย!

เมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อให้แม่หญิงไปโรงหมอ หรือกินยารักษา ก็ขนานคงมีอาจหาย มีแต่จักล้มหมอนนอนเสื่อจนกายซุบผอมเพราะถูกผีกินจากข้างใน เขามีอาจวางเฉยได้ อย่างไรเสียย่อมต้องช่วย

แลเมื่อช่วยแล้ว ย่อมช่วยถึงที่สุด เพราะเหตุนี้ขุนกล้าจึงแบ่งจิตให้ติดตามแม่หญิงไป เขาใคร่รู้ว่าเป็นผู้ใดกันที่คิดลงมือกับแม่หญิงผู้นี้

หลังจากนำเจ้าชาย อาซาฮีชาวคุใจเข้าผูกที่โรงม้าแล้ว ขุนกล้าจึงเดินไปยังฝ่ายระวังเมือง ด้วยเป็นสังกัดของตน ตามหลักแล้ววันนี้เขามีต้องมาราชการ แต่เพราะคืนนี้เขาต้องลาดตระเวนรอบเมือง จึงต้องเข้ามาแจ้งชื่อ

กับฝ่ายทะเลเบียนทหารไว้ก่อน

เดิมที ทหารผู้มีหน้าที่ลาดตระเวนระวางเมือง ต้องเป็นทหารยศคุณพระ ขึ้นไป ทว่านับแต่เกิดเรื่องหุ่นก๊กผีเมื่อหลายปีก่อน เจ้าหลวงฟ้าลั่นจึงมีคำสั่งให้ทหารชั้นขุนเข้าร่วมตระเวนด้วย เพื่อป้องกันเมืองหากมีเหตุร้ายเกิดขึ้น

แล้วจากฝ่ายทะเลเบียน ขุนกล้าจึงคิดกลับเขื่อนรามเพื่อนั่งสมาธิ แต่ขณะที่เดินผ่านลานดินฝีกดาบ เขากลับได้ยินใครคนหนึ่งคุยโวโอ้อวดด้วยน้ำเสียงเริ่งรีน

“กูบอกพระยามิ่งแล้วว่ากูจักให้คุณพ่อไปสู่ขอแม่แก้วมาเป็นเมีย”

ขุนกล้าชำเลื่องมองไปทางผู้พูด เมื่อเห็นว่าเป็นขุนจอมแห่งเขื่อนช่วง จึงถอนสายตากลั้มมา แล้วเดินต่อไปยังโรงม้า ทว่าแม่จกเดินผ่านลานดินมาแล้ว เขายังได้ยินเสียงสนทนาของชายกลุ่มนั้นอยู่

“แต่แม่แก้วเป็นลูกเมียรอง คุณแม่ของมิ่งจักยอมให้แต่งรีไ้อัจอม”

เสียงคนผู้หนึ่งแย้งขึ้น ซึ่งขุนกล้าจำเสียงได้ว่าคนผู้นี้คือขุนสั๊ก สหายสนิทของขุนจอม

“คุณแม่ยอมมิยอม แต่กูพึงใจแม่แก้วนัก กูใคร่ได้เป็นเมีย แลกูมิรู้ว่าแม่หญิงสายบตี เมียเอกพระยามิ่งจักยอมให้ลูกเมียรองแต่งก่อนหรือไม่ กูว่าหนาไอ้สั๊ก ครานี้กูอาจได้แต่งเมียสองคนเชียวนา มิแน่ว่าแม่หญิงสายบตีอาจยกแม่หญิงบัวงามมาเป็นเมียเอกกู แลให้แม่แก้วเป็นเมียรอง หากเป็นเช่นนั้นยอมได้เช่นกัน เพราะมิว่าเยี่ยงไรแม่แก้วยอมต้องเป็นเมียกูวันยังค่ำ กูยินดีนักไอ้สั๊กเอ๋ย”

ขุนจอมหัวเราะอย่างแฉ่มชื่น ขุนสั๊กจึงหัวเราะตามด้วย ขณะที่ขุนกล้าจูงม้าไปทางประตูคุ้มหลวง ทั้งเสียงหัวเราะของคนทั้งคู่ไว้เบื้องหลังอย่างมิใคร่ใส่ใจนัก

แม่หญิงแก้วนั่งอ่านพับสาอยู่หน้าเรือนน้อยของตน เพลานี้เริ่มเข้า หน้าหนาว หล่อนจึงนำผ้าห่มจากเรือนนอนออกมาห่มบนตั่งด้วย ผู้อื่นอาจ คิดว่าลมเย็นเช่นนี้ช่างดีนัก แต่สำหรับแก้วนับว่าหนาวแล้ว

“อ่านอะไรแม่แก้ว” เสียงทุ้มคุ่นหูที่ตั้งอยู่หน้าเรือน ทำให้แม่หญิง แก้วเงยหน้ามองผู้พูดกลางยิ้มให้อีกฝ่าย

“บันทึกคนเรือของชาวฮวนโจวเจ้าคะ อ้ายเมืองไปคุ้มหลวงมาหรือเจ้า ค่ะ แต่วันนี้มีต้องไปราชการมิใช่รี”

แก้วมองขุนเมือง ผู้เป็นพี่ชาย เห็นอีกฝ่ายอยู่ในชุดราชการทั้งที่วันนี้ หล่อนจำได้ว่าหาใช้วันเข้าคุ้มหลวงของขุนเมืองไม่ จึงอดสงสัยมิได้

“คินนี่ที่อยู่ระวางเมือง จึงต้องไปแจ้งชื่อกับฝ่ายทะเลเบียน” ขุนเมืองหรี ตามองน้องสาว ซึ่งยามนี้ซุกตัวอยู่ในผ้าห่มจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เอ็งจับใช้อีกแล้วกระมังแม่แก้ว หน้าซีดถึงเพียงนั้น ลมหนาวใกล้ มาแล้วหนา ข้าจักให้บ่าวไพร่ตระเตรียมสมุนไพรแลหยูกยาไว้ให้ในเรือน”

“ยินดีนัก ๆ เจ้าคะอ้าย อ้ายไปนอนเก็บแรงเถิดเจ้าคะ คินนี่ต้องอยู่ ลาดตระเวน”

“นางบ่าวของเอ็งไปที่ใดหมดแล้วเล่า” เขาหันมองซ้ายขวาหาบ่าวไพร่ ของเรือนน้อย แก้วจึงตอบไป

“แม่ตาบกับแม่อังไปเอาฟืนที่เรือนไฟมาใส่เตาไว้ให้ข้าคล้ายหนาวเจ้า ค่ะ”

แก้วยิ้มละไมเมื่อเห็นสายตาที่ฉายชัดถึงความห่วงใยของผู้เป็นพี่ชาย ในเฮือนเบ้งแห่งนี้ นอกจากบ่าวข้างกายทั้งสองของตนแล้ว เห็นมีแต่ขุนเมือง ผู้นี้กระมังที่ใส่ใจหล่อนยิ่ง หล่อนกับเขามีได้มีมารดาคนเดียวกัน แต่นับเป็นที่ นองร่วมบิดา อีกทั้งขุนเมืองยังเป็นบุตรชายคนโตแลเป็นบุตรชายคนเดียว

ของพระยามิ่ง บิดาของหล่อน แม่นว่าเขาเกิดจากเมียรอง แต่เมียเอกเยี่ยง
แม่หญิงสายบดักลับมีมิบุตรชาย ชุนเมืองจึงสำคัญยิ่งในเฮือนเป็ง

คล้อยหลังชุนเมืองแล้ว แก้วจึงเห็นตาบกับอังกพานหอบหิ้วเตาไฟมา
คนละสองเตา เพื่อให้เรือนน้อยของหล่อนอุ่นขึ้น แม่หญิงแก้วปล่อยให้บ่าว
ทั้งสองจัดแจงเรื่องวางเตาในเรือน ส่วนตนก็มหน้าอ่านพัสสาในมือต่อ

“แม่หญิงเจ้าชา มิได้เจ็บหัวปวดตัวอันใดแล้วจริงหรือเจ้าคะ กินยาสัก
ถ้วยดีหรือไม่ บ่าวจักไปต้มให้เจ้าคะ” อังถามไถ่อย่างเป็นห่วง แก้วจึงส่าย
หน้าเอ่ยอย่างแผ่วเบาทั้งรอยยิ้มว่า

“มิต้องดอก ข้าหายแล้ว คงเพราะเจอหน้าชุนกล้ากระมัง”

“อู๊ย แม่หญิงเอ๋ยอะไรเยี่ยงนั้นเล่าเจ้าคะ มิงามเจ้าคะ”

ตาบยกมือขึ้นปิดปากทำท่ากระมิดกระเมี้ยน แก้วยิ้มรู้ดีว่าบ่าวทั้ง
สองหาได้ปรามหล่อนจริงจิงไม่ ด้วยทั้งคู่รู้แจ้งแก่ใจว่านายของตนชมชอบ
ท่านชุนกล้าผู้นี้ยิ่ง แม่แก้วจึงคลียิ้มกว้าง

แต่แล้วรอยยิ้มของแม่หญิงพลันค่อยเลือนลง เมื่อนึกถึงเรื่องที่ตนได้
รับรู้มาเมื่อคืน แก้วจึงโน้มตัวลงไปหาบ่าวทั้งสองที่นั่งพับเพียบอยู่กับพื้น
กลางกระซิบเสียงแผ่ว

“แม่ตาบแม่อังก ช่วงนี้พวกเอ็งทั้งสองต้องคอยระวังให้ขาด้วยหนา ข้า
คิดว่าที่ข้าครั้นเนื้อตัวเมื่อเข้ามيناเป็นเพราะจับไข้ แต่น่าจักเป็นเพราะโดน
อะไรเข้า หาไม่แล้วเพลาก็ข้าเจอชุนกล้าที่ตรอกฮวนโจว เหตุใดข้าจึงหาย
เป็นปลิดทิ้ง”

แม่หญิงแก้วคิดแล้วอย่างถ้วนถี่ ที่ชุนกล้าเอ่ยทักก่อน หาใช่เพราะเขามี
‘ไมตรีจิตอันใดไม่’ แต่ท่านชุนคงรู้หรือเห็นอะไรเข้ากระมัง จึงจงใจเดินเข้ามา
ทักด้วยตนเอง

ตามกับอึ้งไต้ยีนเช่นนั้นจึงเบิกตาโพลง อึ้งยกมือขึ้นปิดปากตนเองแต่เอ่ยให้เสียงลอดนิ้วมือออกมาว่า

“แม่หญิงจ๊กบอกว่ามีคนทำของใส่แม่หญิง แต่ท่านขุนกล้าช่วยไว้หรือเจ้าคะ”

แก้วพยักหน้า ปากคลี้อยมิละไมยามเอ่ยถึงชายในดวงใจ

“เป็นเช่นนั้น ท่านขุนช่วยข้าไว้อีกคราแล้ว”

เจ้ามิ่งแก้ว มหาอุปราชแห่งเชียงसानครในวัยยี่สิบสี่หนาว กำลังนั่งอ่านพับสาอยู่ในหอตำรา โดยมีทหารหลวงแลนางกำนัลเฝ้าอยู่หน้าประตูเสียงถวายความเคารพดังขึ้นอย่างนอบน้อม ทำให้เจ้ามิ่งแก้วละสายตาจากพับสาเพื่อมองไปยังพระบิดาที่กำลังเดินเข้ามาในหอตำราเช่นกัน

“เจ้าพ่อ” เจ้ามิ่งแก้วลุกขึ้นยืนถวายความเคารพ เจ้าหลวงฟ้าลั่นพยักหน้าลงเล็กน้อย ก่อนเดินไปนั่งบนตั่งไม้สักทองที่อยู่อีกฝั่ง จากนั้นร่ายมนตร์กันสัดบเพื่อป้องกันมิให้ผู้ที่อยู่นอกหอตำราไต่ยีน

“เจ้าพ่อมาหาข้าเจ้า มีเรื่องอันใดหรือพระเจ้าข้า”

มิ่งแก้วแยมยิ้ม ใบหน้าผุดผ่องกับรูปลักษณะงามสง่ายิ่งส่งให้มหาอุปราชผู้นี้คล้ายกับมีรัศมีเรืองรองแห่งความเป็นหน่อเนื้อเชื้อเจ้าผู้มากบารมียิ่ง

“ตรงได้แล้วหรือไม่ ว่าจ๊กคัดเลือกผู้ใดเป็นทหารเอกข้างกายนอกจากขุนกล้ากับขุนเมือง”

เจ้าหลวงทวงถาม ด้วยยามนี้มหาอุปราชอายุล่วงเข้ายี่สิบสี่แล้ว ควรต้องมีทหารเอกคู่กายไว้คอยปกป้อง

เจ้ามิ่งแก้วยังคงยิ้มเช่นเคย แต่แววตากลับทอประกายแห่งความเรริงร้อน ก่อเยยขึ้นว่า

“เมื่อวานข้าเจ้านอนคิดอยู่เป็นนาน ข้าเจ้าคิดว่าทหารเอกของข้าเจ้า จักต้องเป็นผู้ที่เก่งกาจที่สุด นอกจากอาคมแลรบพุ่งมีด้อยแล้ว จิตใจต้องดีงามแลเฉลียวฉลาดเป็นที่ตั้ง ข้าเจ้าจึงคิดว่าควรต้องประชันขันแข่งกันสักครา แต่มิใช่แข่งกันอย่างที่แล้วมาหาเจ้าพ่อ ครานี้ข้าเจ้าจักให้ทหารยศหมื่นขึ้นไปถึงคุณพระเข้าร่วมประชันกัน”

เจ้าหลวงขมวดคิ้วด้วยความฉงน “เจ้ามิ่งแก้ว หากคนหมื่นนั้นลอบฆ่ากันเองเพื่อแย่งชิงตำแหน่งเล่า”

มิ่งแก้วยิ้ม “มีอาจกระทำเช่นนั้นได้ดอกพระเจ้าข้า เพราะแข่งกันครานี้หาใช่ประลองดาบแลอาคมเช่นที่แล้วมา แต่จักให้ทหารที่เข้าร่วมประชันทุกคนแข่งกันหาของสำคัญในป่า ของสิ่งนี้มีเพียงสี่ชิ้น ผู้ใดหาเจอก่อน ผู้นั้นคือทหารเอกของข้าเจ้า”

เจ้าหลวงฟ้าลั่นพยักหน้าขึ้นลงอย่างเชื่องช้า กระนั้นหัวคิ้วยังคงขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด เจ้ามิ่งแก้วจึงเอ่ยขึ้นอีกครา

“แลผู้ที่เข้าประชันครานี้ หากกระทำการปองร้ายผู้อื่นย่อมถือเป็นการผิดมหันต์ แลหากถึงแก่ชีวิต ย่อมมีความผิดถึงประหารเช่นกัน เจ้าพ่อคิดเห็นประการใดพระเจ้าข้า”

เจ้าหลวงพยักหน้าทั้งรอยยิ้ม “เช่นนี้ดียิ่ง แต่แค่หาสิ่งของท่านั้นหรือ จักง่ายเกินไปหรือไม่เจ้ามิ่งแก้ว”

มหาอุปราชยิ้ม “เจ้าพ่ออย่าได้กังวลไป ข้าเจ้ามีวิธี สิ่งของหมื่นนั้นใช้ว่า จักหากันได้โดยง่าย ต้องใช้ทั้งไหวพริบแลอาคมวิชาดาบที่ตนมี จึงจักหามันเจอ แต่เรื่องนี้ข้าเจ้าย่อมต้องให้ท่านราชครูแลหมู่อำมาตย์ทั้งหลายที่อาคมแกร่งกล้ามาช่วยพระเจ้าข้า”

“เอาเถียงว่าเถิดเจ้ามิ่งแก้ว หากคิดว่าได้ผลดี จงทำเถิด”

เจ้าหลวงฟ้าล้านลุกขึ้นยืน คลายมนตร์กันสดับแล้วเดินออกจากหอตำราไป

คล้ายหลังเจ้าหลวงแล้ว เจ้ามิ่งแก้วพลันคลี่ยิ้มกว้าง เพราะมีว่าจักใช้วิธีใด สหายรักเยี่ยงขุนกล้าย่อมต้องชนะการประชันเป็นแน่ อีกสามคนที่เหลือ ย่อมนับว่าเก่งกล้าสามารถเช่นกัน เพราะการประชันคราวนี้จักยากกว่าทุกครั้งที่เคยมี

แม่หญิงสร้อยบตีแหงนหน้ามองตะวันที่คล้อยไปทางทิศตะวันตก เพิ่งเลยยามตะวันตรงหัวมिनานเท่าใด แต่ห่อนกลับมิเห็นบุตรชายอยู่ในเรือนเสียแล้ว

“ไอ้แจ๋ นายของเอ็งไปทีใด ยังมีได้เวลาไปลาดตระเวนมิใช่รี”

แม่หญิงหันไปถามบ่าวข้างกายของกล้า ซึ่งกำลังช่วยกันกับบ่าวในเรือนทำหลองข้าว²หลังใหม่

“บ่าวหาไม่รู้ขอรับแม่หญิง บ่าวถามแล้วนะขอรับ แต่ท่านขุนบอกเพียงว่าไปข้างนอก บ่าวจักถามต่อแต่มีทันเสียแล้ว เพราะท่านขุนหื้อเจ้ายางออกจากคอกม้าไป”

ไอ้แจ๋รีบแจ้งแม่หญิงสร้อยบตี ด้วยกลัวว่าจักโดนตำหนิที่มีได้ตามติดรับใช้ท่านขุน

ไซ้ว่าแจ๋มิใคร่อยู่รับใช้ผู้เป็นนาย แต่ขุนกล้ามักชอบไปไหนมาไหนเพียงลำพัง มิใคร่ให้บ่าวคอยตามรับใช้ เว้นเสียแต่ว่าต้องเดินทางเข้าป่า หรือไปต่างเมือง

แม่หญิงสร้อยบตีถอนหายใจแผ่ว นิสัยใจคอของบุตรชายช่างแตกต่าง

---

² หลองข้าว คือ ยุ้งข้าว

จากผู้เป็นพี่สาวเยี่ยงดวงเดือนนั้ก พ่อกล้าเป็นคนเคร่งขรึมพูดน้อยมาแต่เล็ก บัดนี้อายุยี่สิบสี่แล้ว แต่ยังมีได้หมั้นหมายกับแม่หญิงเรือนใด คราแรกหล่อน คิดจักให้แม่ดวงเดือนช่วยน้องชายมองหาแม่หญิงที่ดีพร้อมสักคน แต่พ่อกล้า กลับส่ายหน้า แลบอกเพียงว่าจักออกเรือนเมื่อถึงเพลาท่านั้น

“ไอ้แจ้ เอ็งมานี้” แม่หญิงกั๊กมือเรียกว่าวคนสนิทของบุตรชาย แจ้ ขานรับพลางเดินค้อมตัวเข้าไปหา

“เอ็งเคยเห็นท่านขุนพูดคุยกับแม่หญิงเรือนใดบ้างหรือไม่” สร้อยยบดี ป้องปากถาม

“นับว่าหลายเรือนอยู่หนาขอรับ” ไอ้แจ้ตอบไปตามสัจจจริง

แม่หญิงสร้อยยบดีได้ฟังเช่นนั้นสองตาพลันเบิกกว้าง อ้าปากค้างอย่าง ตื่นตระหนกยิ่ง บุตรชายผู้เคร่งขรึมของหล่อนมีไมตรีกับแม่หญิงหลายเรือน เชียวหรือ

แจ้มิได้สังเกตสีหน้าของผู้เป็นนายจึงเอ่ยต่อ

“เพลาท่านขุนออกตรวจเมือง เดินภาคหรือลาดตระเวน หากมีแม่หญิง คนใดตกทายถามไถ่ หรือมีเรื่องขอให้ช่วย ท่านขุนจักหยุดพูดด้วยทุกครา ขอรับ”

สร้อยยบดียกมือขึ้นท้าว “ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าหมายถึงว่า ลูกข้าต้องตาแม่หญิงเรือนใดบ้างหรือไม่”

แจ้ได้ยินเช่นนั้นจึงยกมือขึ้นเกาศีรษะกลางยิ้มเจื่อน เอ่ยตอบขัดถ้อย ขัดคำ “หามิไม่ขอรับ”

แม่หญิงสร้อยยบดีถอนหายใจอย่างระอา ก่อนโบกมือไล่บ่าวประจำตัว ของบุตรชายไปเพราะตนหมดเรื่องพูดแล้ว

ผู้ที่สืบทอดกิจการถึงนั้น เพลานี้กำลังนั่งสมาธิอยู่ในถ้ำกลางป่าฝั่งทิศตะวันออก ถ้ำแห่งนี้ขุนกล้าค้นพบเมื่อหลายปีก่อน ยามนั้นเขาเข้ารับราชการในคุ้มหลวงได้เพียงครึ่งปี กินตำแหน่งหมื่น ยังมีอาจลาตระเวนได้ แต่เพราะเหตุจำเป็นยิ่ง ทำให้เขาต้องลอบออกจากเรือนยามวิกาลเพื่อเข้าไปเมื่อภัยร้ายมาจึงต้องเร่งหาที่หลบ กระทั่งได้เจอถ้ำนี้เข้า กล้าเห็นว่าที่นี้ชัยภูมิดียิ่ง จึงซ่อนถ้ำแห่งนี้ไว้เพื่อใช้เป็นที่พักจิตของตนนับแต่นั้นมา

ในถ้ำแห่งนี้มีข้าวของเครื่องใช้เช่นเรือนหลังน้อยทั่วไป ทั้งแคร่นอน หมอน พูก ผ้าห่ม กาดัมน้ำ แม่นกระทั่งเสื้อผ้าอาภรณ์ของเขาไว้ผลัดเปลี่ยน ยังมีไว้สองชุด

ความมืดเริ่มโรยตัวเข้าปกคลุมทุกหนแห่งอย่างเชื่องช้า ยิ่งใกล้เข้าหน้าหนาวฟ้าจึงมืดเร็ว ขุนกล้าออกจากสมาธิ คว่าดาบคู่ที่วางอยู่ข้างกายเดินออกไปขึ้นม้าที่ผูกไว้หน้าถ้ำ จากนั้นควบไปคุ้มหลวงเพื่อเตรียมลาตระเวน

คืนนี้ขุนกล้าต้องลาตระเวนเมืองฝั่งทิศตะวันออก อันเป็นแห่งที่เฮือนของเหล่าข้าราชการชั้นสูงตั้งอยู่ เพลานี้ยังมีพินยามหนึ่ง³จึงยังมีคนเดินอยู่บ้าง โดยมากมักเป็นชาย ซึ่งแห่งที่ไปคงมีพันโรงเหล่าหรือโรงบำเรอ แต่คนหมู่นี้จักต้องกลับเรือนให้ทันเพล หากพินยามสอง⁴ไปแล้วยังเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอก จักถูกขังคอกข้อหาออกนอกเรือนยามวิกาล

เขาพยักหน้าให้ทหารที่ลาตระเวนสวนกัน เป็นอันบ่งบอกว่าแห่งที่ตนเพิ่งเข้าไปนั้นสงบเรียบร้อยดี ขุนกล้าเงยหน้าดูท้องฟ้ายามมืดมิด พินยามสองแล้ว กำลังล่องเข้ายามสาม⁵ สัญชาติญาณระวังภัยของตนจึงยิ่งเพิ่มขึ้น

³ ยามหนึ่ง คือ ช่วงเวลา 18.00-21.00 น.

⁴ ยามสอง คือ ช่วงเวลา 21.00-24.00 น.

⁵ ยามสาม คือ ช่วงเวลา 00.00-3.00 น.

ด้วยเหตุร้ายมักชอบเกิดในเพลายามสาม แต่ย่ำอยู่ในเมืองเช่นนี้ย่อมมีค้อยเห็นกระไร ด้วยว่าเรือนใหญ่ของเหล่าข้าราชการมักมีบ่าวไพร่ยืนเฝ้าอยู่หน้าทางเข้าทุกเรือน คิดได้ตั้งนั้นขุนกล้าจึงคิดจักขึ้นไปเฝ้าอยู่ตรงจุดระวางเมืองของฝั่งตะวันออก

ขณะที่ขุนกล้ากำลังขี่ม้าไปทางชายป่า สองตาของเขาพลันเห็นร่างคู้้นต่ากำลังเดินผ่านหน้าไปท่ามกลางความมืด โดยคนผู้นั้นห่างจากเขาราวยี่สิบก้าว จึงชักม้าเดินเข้าไปใกล้ในทันใด ใกล้จนกระทั่งเห็นหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน

แม่หญิงแก้ว!

บทที่ 2

ต้องมนตรี

ภายในเรือนนอนอันสลัวราง มีเพียงแสงจากคบเพลิงที่ปักไว้นอก เรือนเท่านั้นที่ส่องลอดเข้ามาตามร่องไม้ ร่างบอบบางอรชรที่นอนอยู่บน เตียงเริ่มกระสับกระส่าย หัวคิ้วขมวดมุ่น ใบหน้าส่ายไปมาคล้ายกำลังเผชิญ กับฝันร้าย

แกว๊กมือขึ้นปิดหูทั้งสองข้างของตนทั้งที่สองตายังปิดสนิท สีหน้าราว กับกำลังทรมานอย่างเหลือแสน หล่อนได้ยินเสียงประหลาดดังมาเข้าหู เป็น เสียงคล้ายใครบางคนกำลังสวดบางอย่าง แต่บทสวดนี้หาใช่บทสวดมนต์ที่ ตนเคยได้ยินบิดาสวดทุกคืนไม่ ทว่าเป็นบทสวดที่หล่อนมิเคยได้ยินจากที่ใด มาก่อน

เสียงสวดอันใดกันนี้ เหตุใดจึงทำข้าเจ็บหัวน้ก!

แม่หญิงนอนปิดหูตันไปตื่นมาอยู่บนเตียงครู่หนึ่งกระทั่งสติสัมปชัญญะ

ดำดิ่งลงไปอีกครา แต่แล้วร่างที่นอนแน่นิ่งพลันลืมหูลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืดที่
รายล้อมรอบกาย

แก้วลุกขึ้นนั่ง สองตาเบิกกว้างราวกับคนเลื่อนลอย หล่อนก้าวลงจาก
เตียง เปิดประตูเรือนนอนอย่างแผ่วเบา เดินผ่านบ่าวทั้งสองที่ทางมุ้งนอนอยู่
อีกฝั่ง แล้วลงจากเรือนไปราวกับร่างไร้วิญญาณ

ทว่าทุกแห่งหนที่แม่หญิงเดินผ่าน กลับหามีบ่าวเดินยามคนใดมองเห็น
หล่อนได้แม้แต่คนเดียว ทุกคนทำราวกับแม่หญิงแก้วไม่มีตัวตน!

แก้วเดินไปทางด้านหลังของเฮือนเป้ง อันเป็นเรือนนอนของบรรดา
บ่าวไพร่ คอกเปิดไถ้วควายแลหลองข้าว แม่หญิงเดินไปจนถึงกระท่อมน้อย
ท้ายเรือนซึ่งบ่าวไพร่ใช้เก็บฟืนไฟ ประตูไม้ไผ่แง้มไว้เล็กน้อย แม่หญิงแก้ว
ผลักมันออกแล้วเดินเข้าไปในนั้น

ท่ามกลางความมืดของกระท่อมเก็บฟืน มีร่างกำยำของชายผู้หนึ่งยืน
อยู่ อีกฝ่ายรีบเอื้อมไปจับประตูปิดไว้ดังเดิม หันไปมองร่างอรชรบอบบางของ
แม่หญิงแก้วที่ยืนนั่งราวกับหุ่นไม้ เขายืนมือออกไปแต่ต้องพิวกายคนงาม
อย่างเชื่องช้าราวกับหยิ่งเชิง

“แม่หญิงขอรับ”

เสียงกระซิบแผ่วพราวเสียดลอดออกจากปาก เมื่อเห็นว่าแม่หญิงตรงหน้า
มิได้ปิดป้องอันใด จึงค่อยเลื่อนมือขึ้นไปเกาะกุมหัวไหล่ ลูบไล้เนื้อนวลอย่าง
จางจ้วงหยาบคาย

“แม่หญิงแก้ว ข้าขอให้คำมั่น เมื่อข้าได้แม่หญิงเป็นเมียแล้ว ข้าจักดูแล
แม่หญิงอย่างดี”

ผู้พูดคลี่ยิ้มพลางดึงแขนของแม่หญิงคนงามไปยังมุมกระท่อม ที่ซึ่งตน
ได้ปูฟางแห้งไว้จนหนา ทั้งยังเตรียมฝ้ารองนอนแลผ้าห่มไว้พร้อมสรรพ

พ้นจากคืนนี้ไป เขาก็ได้เป็นชายของพระยามิ่งแล้ว

เสียงไก่ขันผลสานไปกับเสียงนกร้องยามย่ำรุ่ง แม้นโดยรอบจักยังมี
มิต ทว่าหลายเรือนล้วนตื่นมาหุงหาข้าวปลากันแล้ว ควันไฟแต่ละแห่งจาก
กองไฟที่ก่อไว้เพื่อคลายหนาว ลอยปะปนกับหมอกยามเช้ามืดเช่นนี้ ส่งผลให้
มีอาจมองเห็นทางข้างหน้าได้เกินสิบก้าว แต่บรรดาบ่าวไพร่ในเรือนเบี่ยงกลับ
เดินสวนกันไปมาอย่างชำนาญทาง ทว่ากลับมีบ่าวหญิงนางหนึ่งวิ่งหน้าตื่นขึ้น
เรือนใหญ่ราวกับมีเรื่องคอขาดบาดตายอย่างไรอย่างนั้น

“แม่หญิงเจ้าขา! แม่หญิง เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าค่ะ!”

แม่หญิงสายบตีกำลังนั่งอังก์เตาบรรเทาความหนาวเหน็บอยู่ชานเรือน
รีบหันไปเอ็ดใส่บ่าวเสียงดังลั่นในทันใด

“อ๊มมัย! มิ่งจักร้องเอ็ดตะโรไปโย ท่านพระยานั่งอยู่มีมิเห็นกระนั้นรี”

แม่นัดนเอ็ดไปเยียงนั้น แต่มัยยังคงคลานเข้าเข้ามาหาผู้เป็นนายอย่าง
ไวว่อง สองตาเบิกกว้างกล่าวกับผู้เป็นนายเสียงสั่น

“แม่...แม่หญิงแก้วเจ้าค่ะ แม่หญิงแก้ว...”

มัยมิกล้ำเอ่ยต่อ ด้วยเห็นว่าพระยามิ่งจ้องเขม็งมายังตน จึงหันไปมอง
แม่หญิงสายบตีที่ยังนั่งเอามืออังก์เตาไฟอยู่ แม่หญิงจึงเอ่ยปากขึ้นว่า

“แม่แก้วมีเรื่องใดกระนั้นรี”

มัยก้มหน้าจุก จักอ้าปากพูดหลายคราแต่มิกล้ำพูดออกไป กระทั่งท่าน
พระยาใช้ไม้เท้าเคาะพื้นอย่างแรงพร้อมกับตวาดลั่น

“มีอันใด! เหตุใดมิ่งมิพูด” จบคำพระยามิ่ง มัยจึงโพล่งออกมาจนสิ้น

“มีบ่าวท่ายเรือนเห็นแม่หญิงแก้วพลอดรักอยู่กับไอ้ทานในกระท่อม
เก็บพินเจ้าค่ะ!”

สายบดียกมือขึ้นทาบอก สองตาเบิกกว้าง ขณะที่ท่านพระยาสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นตุตันขึ้นทันใด ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืน ใช้ไม้เท้าชี้หน้าบ่าวปากพล่อยพร้อมกับตวาดลั่นเรื่อน

“มึงพูดเหลวไหลอันใด!”

“อิม്മั้ย! เหตุใดมึงจึงกล่าวหาแม่หญิงแก้วเช่นนี้ ใครโดนหวายลงหลังกระนั้นรี” แม่หญิงสายบดียืดบ่าเสียงแหลม ถลึงตาใส่อีกฝ่ายเป็นเชิงปรามมัยจึงรีบพุบหน้าลงกับพื้นเรื่อน ละล่ำละลักเอ่ยว่า

“บ่าวมิกลับไปตบหนาเจ้าคะ พวกบ่าวท่ายเรื่อนมันแอบเห็น แต่ยังมีกล้าแพรงพรายออกไป มันมากระชิบบอกบ่าวให้มาแจ้งกับแม่หญิงเจ้าคะ”

พระยามิ่งใช้ไม้เท้าชี้หน้านางบ่าวอีกครา เอ่ยด้วยน้ำเสียงตุตัน

“กูจักไปดูให้เห็นกับตากู หากมิใช่เรื่องจริง กูจักเขียนมิ่งให้หลังขาด อีบ่าวปากผี!”

ท่านพระยารีบรุดลงจากเรื่อนในทันใด แม่หญิงสายบดียรีบลุกขึ้นยืนมองไปทางบ่าวอีกคนให้เข้าไปปลุกบัวงาม เลื่อนสายตาไปมองนังมัยอย่างสื่อความนัย นางบ่าวพยักหน้าลงเล็กน้อย แม่หญิงจึงลอบย้อมอย่างสนใจ ก่อนเดินลงเรื่อนตามท่านพระยาไปมิห่างนัก

เรื่อนน้อยของแม่หญิงแก้วอยู่ห่างจากเรื่อนใหญ่ราวยี่สิบก้าว ใช้เพลลาเพียงชั่วอึดใจ พระยามิ่งจึงได้มายืนอยู่เบื้องหน้าเรื่อนหลังน้อยของบุตรสาวคนเล็กอันเกิดจากเมียรองที่ล่องลับไป เห็นบ่าวข้างกายของแก้วทั้งสองคนนั่งหน้าชิตเผือดอยู่บนพื้นระเปียง แต่มิเห็นบุตรสาวออกมานั่งอังก์เตาไฟ จึงเอ่ยออกไปมิดังนี้ ด้วยเห็นว่ามิบ่าวไพร่เดินขวักไขว่อยู่หน้าเรื่อน

“เรียกแม่แก้วออกมาพบกู”

ตากับอังก์ทำหน้าที่ราวกับจกร้าให้ พุบหน้าลงกับพื้น เป็นตาบซึ่งมีอายุ

มากกว่าอึ้งเอ๋อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเจือสะอื้น

“แม่...แม่หญิงมิได้อยู่บนเรือนเจ้าคะท่านพระยา”

พระยามิ่งกำไม้เท้าไว้แน่นจนเส้นเลือดที่มีมือโปนขึ้น เอ๋อด้วยเสียงลอดไรฟันว่า “ลูกกูไปที่ใด มึงสองคนมิรู้กระนั้นรี”

“บ่าวหารู้ไม่เจ้าคะ ตื่นมาแม่หญิงก็มีได้อยู่ในเรือนนอนแล้ว”

อึ้งเอ๋อเสียงสั่น ด้วยรู้ว่าครานี้คงถูกทวยลงหลังแน่แล้ว โทษฐานที่ปล่อยให้ผู้เป็นนายหายตัวไป

ท่านพระยามิเอ๋อคำใด เดินผ่านเรือนน้อยของแม่หญิงแก้วไปยังท้ายเฮือนเป้งอย่างเร็วรีด้วยสีหน้าถมึงทิง โดยมีแม่หญิงสายบติกับแม่หญิงบัวงามถือตะเกียงเดินตามหลังอยู่ราวสิบก้าว

“คุณแม่ เรื่องจริงหรือเจ้าคะ” บัวงามป้องปากถามมารดา สายบติพยักหน้าพลางอมยิ้มเล็กน้อย กระซิบตอบกลับไปว่า

“เอ็งคอยดูเถิด”

“แต่มันจักเป็นเช่นนั้นได้เยี่ยงไรเล่า ที่นั่งแก้วจักลอบไปพลอดรักกับบ่าวหามเสลียง”

บัวงามขมวดคิ้วด้วยความสงสัยใคร่รู้ แต่แล้วสองตาพลันเบิกกว้างเมื่อมองเห็นผู้เป็นมารดา เห็นแม่หญิงสายบติเหยียดยิ้มมุมปาก จึงรู้ในทันใดว่าคำคั้นที่ผ่านมาก่อเกิดเรื่องอันใดขึ้น

ที่แท้ คุณแม่บ่งหนามออกให้หล่อนกระนั้นหรือ...ช่างดียิ่ง!

บัวงามยกมือขึ้นปิดปากเพื่อปกปิดรอยยิ้มของตน แต่แวตานั้นมิอาจปกปิดร่องรอยของความสะอึกใจเลยแม้แต่น้อย

บรรดาบ่าวไพร่ที่เห็นเจ้านายเดินมายังท้ายเรือน ต่างพากันแตกตื่นด้วยความประหลาดใจ พระยามิ่งหยุดอยู่หน้ากระท่อมเก็บพื้น มือข้างที่กำ

หัวไม้เท้ายิ่งออกแรงแน่นกว่าเก่า ก่อนใช้ปลายไม้เท้าดันประตูกระท่อมให้เปิดออก สองขาก้าวเข้าไปข้างในอย่างมีริบร้อน กลิ่นอับของไม้พินตีเข้าจมูก กระนั้นสีหน้าของท่านพระยามิได้แปรเปลี่ยน แลเพราะฟ้ายังมีแจงดี้ ข้างในจึงสลัวรางจนแทบมองอันใดมิเห็น

ท่านพระยาหยิบตะบันไฟที่เหน็บเอาไว้ขึ้นมาจุดเพื่อใช้เป็นแสงส่องนำทาง จึงเห็นว่าผนังทั้งสามด้านมีไม้พินเรียงรายจนเต็มผนัง เพราะหน้าหนาวจักต้องใช้พินจำนวนมาก บ่าวไพร่จึงมีกล้าละเลย

เมื่อพระยามิ่งเดินลึกเข้าไป แสงจากตะบันไฟจึงส่องให้เห็นเงาร่างตะคุ่มของคนตรงมุมห้อง นอนคุดคู้อยู่ในผ้าห่มสีตุ่นบนกองฟาง แลคล้ายว่าคนผู้นั้นเริ่มรับรู้การมาถึงของท่านพระยาผู้เป็นเจ้าของเรือน จึงรีบลืมตาขึ้น ตวัดผ้าห่มออกแล้วลงมานั่งหมอบกับพื้นด้วยเนื้อตัวสั่นเทา เอ่ยเรียกผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าปากคอสั่น

“ทะ ท่านพระยาขอรับ กระผม...กระผมผิดไปแล้วขอรับ”

พระยามิ่งกำหัดแน่น สองตาจ้องเขม็งไปยังผ้าห่มที่กำลังคลุมบางอย่างอยู่ ท่านพระยาใช้ไม้เท้าตวัดผ้าห่มผืนนั้นออกในทันใด แลสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคือหุ่นฟางตัวหนึ่ง มิใช่คน มิใช่แม่หญิงแก้ว บุตรสาวของตน

ผู้เป็นเจ้าของเรือนลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนหันไปเค้นถามไ้ทาน บ่าวแบกเสลี่ยงที่ก้มหน้าแนบพื้นอย่างดุดัน

“มิ่งผิดอันใด”

“สุมาเถิดท่านพระยา กระผม...ทำผิดผีกับแม่หญิงแก้วขอรับ แต่กระผมกับแม่หญิงรักกันด้วยใจจริง ขอท่านพระยาลงโทษกระผมเถิด อยาลงโทษแม่หญิงเลยหนาขอรับ”

ไอ้ห่านตัวสั้นนั่งงก มิกล้าเงยหน้ามองสิ่งใด จึงมีอาจเห็นว่าบัดนี้ผู้เป็นเจ้าของเรือกำลังเงื้อไม้เท้าขึ้นพาดลงไปบนแผ่นหลังของตนเต็มแรง

ห่านร้องออกมาคราหนึ่ง แต่กััดฟันอดทนต่อความเจ็บปวดที่กลางหลัง ขณะที่พระยามิ่งกำลังเงื้อไม้เท้าจักพาดลงอีกครา เสียงร้องห้ามของแม่หญิงสายบตีพลันดังขึ้นที่ประตู

“คุณพี่อย่าไปทำกระไรมันเจ้าคะ ข้าวสารกลายเป็นข้าวสุกไปแล้วอย่างไรเสียไอ้คนผู้นี้มันเป็นัวแม่แก้ว หากคุณพี่ตีมันตาย เช่นนั้นแม่แก้วเล่าเจ้าคะ มิรู้ว่าสองคนนี้อยู่บนดงที่คราแล้ว มิแนหนาเจ้าคะคุณพี่ เพื่อแม่แก้วเกิดท้องไส้ขึ้นมา อาจจะ...”

“เงียบปากไปเสีย!”

ท่านพระยาตวาดเสียงดังลั่น พลงซีไม้เท้าไปยังแม่หญิงสายบตีจนอีกฝ่ายสะดุ้งด้วยความตระหนก แม่หญิงเม้มปากแน่นด้วยรู้ดีว่าท่านพระยาโมโหจนฆ่าคนได้

“พูดจาเหลวไหลอันใด แม่แก้วมิได้อยู่ที่นี่ มีแต่ไอ้บ่าวชั่วผู้นี้ที่คิดใส่ความลูกกู ไอ้ดำไอ้เกียง หมู่มึงเข้ามาลากตัวมันไปขังไว้ กูจักไต่ความมันด้วยตัวกูเอง”

พระยามิ่งจ้องแม่หญิงสายบตีเซม็ง แต่แม่หญิงจับจ้องที่กองฟางมุมกระท่อมมิวางตา สีหน้าราวกับประหลาดใจอย่างเหลือแสน มิต่างกับไอ้ห่านที่เบิกตากว้างจนแทบถลน

“เกิดอันใดขึ้น เหตุใดแม่หญิงจึงกลายเป็นหุ่นเล่าขอรับ เมื่อคืน...”

ห่านพูดได้เท่านั้น ไม้เท้าจากมือท่านพระยาพาดลงมากลางลำตัวอีกคราหนึ่ง จากนั้นบ่าวชายร่างกำยำสองคนตรงเข้ามาลากไอ้ห่านออกไปจากกระท่อมเก็บพืน

สายบตีเห็นเช่นนั้นจึงผลุนผลันออกจากกระท่อมไปยืนอยู่กับบุตรสาว
แลบ่าวคนสนิทในทันใด มิกล้าสบตาท่านพระยาแมนแต่น้อย

“ทำไมออกมาแต่ไอ้บ่าวผู้นี้เล่าเจ้าคะคุณแม่ นิ่งแก้วเล่า”

บ่วงามกระซิบถามมารดา แต่สายบตีมิได้ตอบ เพียงหันไปสบตากับ
บ่าวคนสนิทที่ยืนเยื้องไปด้านหลัง

มัยรู้ดีว่าผู้เป็นนายใครให้ทำสิ่งใด จึงพยักหน้าให้แม่หญิงสายบตี
เล็กน้อย ก่อนเดินตามไอ้ดำกับไอ้เกียงที่ลากตัวไอ้หานไปขังไว้ตรงป่าท้าย
เฮือนเป็ง

พระยามิ่งเดินออกจากกระท่อมเป็นคนสุดท้าย สองตาดูัดกร้าวไปยัง
ป่าไพรที่ยืนอหน้ากระท่อมอย่างไร้รู้ จนพากันแตกกระเจิงราวกับผิ้งแตก
รัง ท่านพระยามิปากมิกกับผู้ใด เดินตรงไปยังเรือนน้อยของแม่หญิงแก้ว
อย่างรื้อนรณ

หน้าเรือนหลังน้อย ยังมีบ่าวหญิงทั้งสองของแม่หญิงแก้วหมอบอยู่กับ
พื้นอันเย็นเยียบ ทั้งคู่จำให้ไร้เสียงจนไหลล้น ครั้นเมื่อเห็นผู้เป็นเจ้าของเรือนเดิน
ตรงมา จึงเงยหน้ามองทั้งที่น้ำตาอาบหน้า

“มิ่งทั้งสองคนจงเล่ามา มีอันใดเกิดขึ้น!”

แม้ว่าท่านพระยาจักมิได้ทวาดหรือคำทอ แต่น้ำเสียงดุตันที่เปล่ง
ออกมา มิแค่ทำให้บ่าวทั้งสองต้องตัวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว

“บ่าว...บ่าวหาไม่รู้ไม่เจ้าคะ บ่าวกับนึ่งตาบตีขึ้นมานา เห็นเรือนนอนของ
แม่หญิงเปิดประตูไว้ แต่แม่หญิงมิได้อยุบนเตียง บ่าวไปดูที่ต้อมอาบน้ำ นึ่ง
ตาบไปดูบนเรือนใหญ่แต่หาไม่มีเจ้าคะ บ่าวหาไม่รู้ไม่เจ้าคะว่าแม่หญิงไปที่ใด”

“เมื่อคืนเล่า เกิดอันใดขึ้นหรือไม่” ท่านพระยาถามอีกครา แต่สายตา
จับจ้องบนเรือนหลังน้อย

“หามีไม่เจ้าคะ แม่หญิงเข้าเรือนนอนก่อนบ่าวทั้งสอง เพราะเมื่อคืนหนาวนัก แลเมื่อวานตอนย่ำรุ่ง แม่หญิงคล้ายจักจับไข้เจ้าคะ จึงพาพวกบ่าวไปตรอกฮวนโจวเพื่อให้แม่หญิงขวัญแม่หญิงฟ้าจัดยาให้เจ้าคะ” ตาบแจ้งให้ท่านพระยารู้

“จับไข้กระนั้นรี แม่แก้วมีอาการเยี่ยงไร เหตุใดจึงมิให้พวกบ่าวไปเอายามาต้ม” หัวคิ้วของพระยามิ่งขมวดมุ่น ตายังคงจ้องเขม็งไปบนเรือน

“เมหาหัว เจ็บหัวนัก หนักบ่าแลไหล่เจ้าคะ ที่แม่หญิงไปตรอกฮวนโจว เพราะใครให้โรงหมอของแม่หญิงขวัญแม่หญิงฟ้าจัดยาให้เจ้าคะ ยาที่เรือนกินแล้วมิดีขึ้น”

อังเป็นฝ่ายตอบ แต่มิกกล้าเอ่ยเรื่องที่แม่หญิงแก้วพูดไว้ว่า อาจมีคนคิดปองร้ายทำของใส่ตน ด้วยเกรงว่าผู้ที่คิดร้ายจักรู้ตัวเสียก่อน ยิ่งเห็นแม่หญิงสายบดียืนอยู่ด้านหลังท่านพระยา อังยิ่งมิกกล้าพูด

ท่านพระยามีได้ถามอันใดอีก แต่ก้าวขึ้นเรือนของแม่หญิงแก้วไปเพียงลำพัง มินานนักจึงกลับลงมา กระซิบสั่งความบางอย่างกับบ่าวชายคนหนึ่ง เมื่อบ่าวผู้นั้นวิ่งจากไปแล้วจึงเดินไปทางเรือนใหญ่ โดยมีแม่หญิงสายบดีกับแม่หญิงบัวงามตามอยู่ด้านหลัง

เมื่อผู้เป็นนายทั้งสามเดินห่างไปไกลแล้ว ตาบกับอังจึงเงยหน้าขึ้นจากพื้น หันมองหน้ากันด้วยความกังวล ด้วยต่างมิรู้ว่าแม่หญิงแก้วไปที่ใด

หลังจากจากลาตตระเวน ขุนเมืองซีม้าเข้ามาในเฮือนเป้ง เห็นบ่าวไพร่ต่างซุบซิบคุมิลับลมคมในจึงให้สงสัยใคร่รู้ยิ่ง เขาริบชักม้าเดินให้เร็วขึ้นด้วยใคร่ถามไฉ่ว บ่าวประจำตัวว่าเกิดเรื่องใดในเรือนหรือไม่ เพราะหากถามบ่าวผู้อื่นอาจจักมิค่อยได้ความเท่าใดนัก

ขณะที่กำลังผ่านเรือนใหญ่ เห็นบิดากำลังเดินมาโดยมีแม่หญิงสายบตีกับบัวงามเดินตามอยู่ด้านหลัง ความสงสัยจึงยิ่งทบทวี ขุนเมืองรีบลงจากหลังม้าเพื่อรอให้บิดาเดินมาถึง

“กลับมาแล้ววีรพ่อเมือง” พระยามิ่งเอ๋ยถามบุตรชายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่แวตากลีบฉายชัดถึงความกังวล

“ขอรับคุณพ่อ ในเรือนเกิดเรื่องอันใดขึ้นหรือขอรับ”

ท่านพระยาถอนหายใจแผ่ว ก่อนเอ่ยว่า

“เอ็งไปคุยกับพ่อในห้องพระสักประเดี๋ยวเถิดพ่อเมือง”

ขุนเมืองรับคำ หันไปเห็นไอ้วอยืนรออยู่จึงส่งม้าให้อีกฝ่ายนำไปพักที่คอก เขารอจนแม่หญิงสายบตีกับบัวงามขึ้นเรือนไปแล้ว จึงเดินตามขึ้นไป เห็นบิดานั่งอยู่ที่ชานเรือน จึงรู้ว่าท่านไปรอในห้องพระแล้ว

ครั้นเมื่อตามมาถึงห้องพระ ผู้เป็นบิดารายมนตรีกันสดับคลุมไว้ในทันใด ขุนเมืองรู้แน่แล้วว่าเรื่องที่บิดาจักสนทนาด้วยนั้นคงสำคัญยิ่ง จึงมีอาจให้ผู้อื่นในเรือนได้ยินด้วยได้

“แม่แก้วหายตัวไป”

ขุนเมืองเบิกตากว้างด้วยความตระหนก

“คืนคู่วัวเรือนแล้วหรือขอรับ”

ผู้เป็นบิดาพยักหน้าอย่างเชื่องช้า เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตอนย่ำรุ่งให้ฟัง ตั้งแต่บ่าวชื่อม้วยมาแจ้งว่ามีบ่าวหลังเรือนเห็นแม่แก้วลอบนัดพบกับไอ้ห่าน บ่าวแบกเสลี่ยงในกระท่อมเก็บฟืน จนถึงเรื่องที่ท่านขึ้นไปดูบนห้องของแก้ว

ขุนเมืองส่ายหน้า เอ่ยอย่างหนักแน่น

“กระผมมิเชื่อดอกขอรับคุณพ่อ ว่าแม่แก้วจักกระทำเรื่องไร้ยางอาย เล็ดตำซ้ำเช่นนั้น เมื่อวานกระผมยังเจอแม่แก้วหลังกลับจากคุ่มหลวง เพลา

นั่นแม่แก้วกำลังอ่านบันทึกชาวฮวนโจวอยู่บนระเบียงหน้าเรือน ใบหน้าซีดเซียวอยู่บ้าง แต่กระผมคิดว่าใกล้หน้าหนาวเช่นนี้น้องคงจับไข้อีกกรรมง เพราะเห็นเอาผ้าห่มมาคลุมตัว จึงมิได้สงสัยอันใดขอรับ”

พระยามิ่งหยิบกึ่งไม้กึ่งเล็กเท่าข้อนิ้วก็ยอออกมาจากผ้าเคียนเอว วางไว้ตรงหน้าบุตรชายพลางเอ่ยว่า

“พ่อเจอกิ่งไม้เนี่ยบนหมอนของแม่แก้ว มิรู้ว่าจักเกี่ยวข้องกันหรือไม่ แต่พ่อคิดว่านี่หาใช่เรื่องบังเอิญ”

ขุนเมืองขมวดคิ้วมุ่น หยิบกึ่งไม้นั้นมาดูใกล้ตัวอย่างพิเคราะห์ จึงเห็นว่ามันเป็นกิ่งไม้ที่พบได้ทั่วไป หาได้มีสิ่งใดแปลกกว่ากิ่งไม้จากแห่งอื่นไม่ หากจักว่าแปลก คงเป็นที่เหตุใดมันถึงไปอยู่บนหมอนของแม่แก้วได้

พลันนั้น ขุนเมืองเบิกตากว้าง เยหน้ามองบิดา “คุณพ่อคิดว่าน่าจักมีผู้ใช้กึ่งไม้นี้เป็นมนตร์ตามติดแม่แก้วมาหรือขอรับ”

พระยามิ่งพยักหน้า แหวตาครุ่นคิด เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำ

“ทั้งกึ่งไม้นี้ ทั้งหุ่นฟางในกระท่อม พ่อคิดว่าน่าจักเป็นฝีมือของคนคนเดียวกัน แต่มิรู้ว่าคือผู้ใดที่จิตแข็งกล้าจนเข้ามาในเฮือนเป้งได้ โดยที่พอมิได้ระแคะระคายแม้แต่น้อย”

ด้วยว่าเฮือนทุกหลังจักมีมนตร์อารักษ์เรือนคุ้มไว้ หากมีผู้ใดถอดจิตลอบเข้าเรือนมา พระยามิ่งผู้เป็นเจ้าของย่อมต้องรู้ เว้นเสียแต่ว่าคนผู้นั้นจิตแข็งกล้า แลอาคมแข็งแกร่งกว่าเจ้าเรือน จึงจักเข้ามาได้

“มิเช่นนั้น อาจเป็นไปได้ว่าแม่แก้วจักแอบรำเรียนอาคมหนาขอรับ”

ขุนเมืองมิได้ตัดเรื่องนี้ไปเสียทีเดียว ด้วยว่าเพลานี้เชียงसानครมิได้ห้ามให้สตรีรำเรียนอาคมเช่นกาลก่อน จึงมีแม่หญิงมีน้อยที่รำเรียนฝึกฝนอาคมเช่นเดียวกับชาย

พระยามิ่งถอนหายใจอีกครา “เช่นนั้นแม่แก้วไปอยู่ที่ใดเล่า นิ่งบ่าวที่เรือนยังมีรู้ว่านายมันไปที่ใด”

ขุนเมืองนั่งนิ่ง ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับแม่แก้ว น้องสาวของตน เขาคิดว่าต้องมีผู้คิดใส่ร้ายแม่แก้วเป็นแน่ แลคนผู้นั้นคงเป็นผู้ใดไปมิได้ นอกจากแม่หญิงสายบตี

เขารู้มาว่าขุนจอมใคร่ตบแต่งแม่แก้วเป็นเมียเอก แต่ผู้มีจิตใจริษยาเช่นแม่หญิงสายบตีหรือจักยอมให้ลูกเมียรองได้ออกเรือนก่อนลูกเมียเอกอย่างออกหน้าออกตา อีกทั้งแม่บัวงามยังนับว่าเป็นพี่ แม่แก้วนั้นนับเป็นน้อง น้องแต่งก่อนพี่เช่นนี้ แม่หญิงสายบตีมิยินยอมเป็นแน่ เช่นนั้น หนทางที่จักกำจัดแม่แก้วไปให้พ้นทาง ทั้งยังทำให้แม่แก้วอับอายผู้คน คงมีแต่โยนแม่แก้วไปเป็นเมียบ่าวนั้นแล ขุนจอมจักได้ล้มเลิกเรื่องมาสู่ขอแม่แก้ว แต่เปลี่ยนเป็นแม่บัวงามแทน

“คุณพ่อให้คนขังไอ้ทานไว้ที่คอกตรงป่าท้ายเขื่อนໃးหรือไม่ขอรับ”

พระยามิ่งพยักหน้า “เอ็งจักไปสอบถามกับมันกระนั้นรี”

“ขอรับ ให้กระผมไปเถิด กระผมมิเชื่อดอกว่าแม่แก้วจักลอบไปพลอดรักกับมัน มันต้องมีผู้ใดสั่งให้ทำเช่นนั้นแน่”

“เอาเอ็งว่าเถิด เช่นนั้นพ่อจักรอฟังข่าวบนเรือน มิรู้ว่าไอ้ก่อจักได้เรื่องบ้างหรือไม่”

ท่านพระยาให้กำจนวนัก ด้วยเรื่องทีบุตรสาวหายตัวไปนั้น จักให้เรื่องเอิกเกริกมิได้เป็นอันขาด ต้องตามหากันอย่างเจียบเจียบ หากผู้อื่นรู้เข้าชื่อเสียงของแม่แก้วคงเสียหาย เขาจึงให้ไอ้ก่อ บ่าวคนสนิทไประดมบ่าวในเรือนให้ค้นหาอย่างมิอาจเปิดเผย

เมื่อพระยามิ่งกับขุนเมืองออกจากห้องพระ ไอ้เกียง บ่าวข้างกายท่าน

พระยาพลันรีบเข้ามาแจ้งผู้เป็นนายในทันใด

“ท่านพระยาขอรับ ไฉนท่านมันตายแล้วขอรับ!”

สองพ่อลูกสบตากัน เป็นท่านพระยามิ่งที่ตวาดกร้าว

“มิ่งว่ากระไรหนา! ไฉนท่านตายกระนั้นรี มันตายได้เอี่ยงไร มิ่งเล่ามา”

“นำจ๊กโคตนของขอรับ คราแรกมันยังมีได้เป็นอันใด แต่แล้วมันกลับ
เกร็งชักตาเหลือก เลือดออกทวารทั้งเก้า⁶ ตายตามิหลับขอรับ กระผมให้ไอ้
เกียงแลบ่าวอีกสามคนเฝ้าไว้ ท่านพระยากับท่านขุนจ๊กไปดูหรือไม่ขอรับ”

พระยามิ่งกับขุนเมืองพยักหน้าพร้อมกัน ทั้งหมดจึงก้าวลงเรือนเพื่อไป
ยังป่าท้ายเขื่อนเป็ง โดยมีมิผู้ใดสนใจแม่หญิงสายบตีแลแม่หญิงบัวงามที่นั่ง
อยู่ตรงชานเรือนแน่นแต่ผู้เดียว

ครั้นเมื่อเห็นผู้เป็นบิดาลงเรือนไปแล้ว บัวงามจึงหันไปถามมารดาใน
ทันใด

“คุณแม่ได้ยินหรือไม่เจ้าคะ ไฉนบ่าวแบกเสลี่ยงผู้นั้นมันตายแล้ว
เช่นนั้นนั่งแก้วเล่า มันจ๊กตายด้วยหรือไม่ คนทั้งเรือนหามันไม่เจอเช่นนั้น”

แม่หญิงสายบตีฟันลมหายใจออกมาอย่างมิใคร่สบอารมณ์เท่าใดนัก
แผนทีสู้อุตส่าห์วางไว้พังลงเสียได้ ทั้งที่มั่นใจแล้วว่ามิมีสิ่งใดผิดพลาด นางม้วย
เห็นกับตาว่าแม่แก้วเดินเข้าไปในกระท่อมนั้น แลไฉนต้องจับมันทำเมีย
แต่เหตุใดคนถึงหายไปได้ เหลือทิ้งไว้เพียงหุ่นฟางตัวหนึ่ง

จ๊กว่ามีคนมาช่วยมัน ย่อมมิอาจเป็นได้ เพราะนั่งม้วยเฝ้ามองเห็น
กระท่อมทั้งคืน แม่แก้วมิได้ออกมาจากกระท่อม ย่ำรุ่งนั่งม้วยจึงวิ่งนำความมา
บอกเพื่อให้ท่านพระยาไปเห็นด้วยตาตนเอง

---

⁶ ทวารทั้ง 9 คือ ช่องทางออกเข้าของสิ่งต่าง ๆ ในร่างกายมนุษย์ตามหลักความเชื่อและกายวิภาคศาสตร์ ประกอบด้วย ตา 2, หู 2, จมูก 2, ปาก 1, ทวารหนัก 1 และทวารเบา 1

“หายแล้วจงหายไปเถิด อย่าได้คิดกลับมาเล่า เจ็บใจนัก ผู้ใดไปช่วยมันไว้” สายบตีเอ่ยเสียงลวดโรฟัน ในใจภาวนาให้ลูกเมียรองจงหายไป หากตายได้จักดียิ่ง

“ถ้ามันกลับมาได้เล่าเจ้าคะคุณแม่ ขุนจอมย่อมต้องสู้ของมัน เช่นนี้ลูกต้องออกเรือนพร้อมมันหรือเจ้าคะ” บัวงามทำหน้าที่้า ผู้เป็นมารดาเห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยปลอบ

“ลูกแม่อย่าได้กังวลไป ต่อให้มันกลับมาได้ ไซ้ว่าจักมิทำให้ขุนจอมกลางแคลงใจรี มันหายไปทีใด หายไปกับผู้ใด หมู่เราหาไม่รู้ หากขุนจอมรู้เรื่องนี้เข้า ท่านขุนย่อมต้องคิดเช่นนั้นนั่นแล”

บัวงามได้ยินเช่นนั้นรอยยิ้มพลันคลี่กว้าง

“จริงสิเจ้าคะ เช่นนั้นดียิ่งเจ้าคะ อย่างไรก็ตามเสียนั่งแก้วนั้บเป็นแม่หญิงมีตำหนิเสียแล้ว ขุนจอมย่อมมิเอามันแน่”

พระยามิ่งกับขุนเมืองมาถึงป่าท้ายเขื่อนเป้ง ที่แห่งนั้นมีบ่าวชายเฝ้าไว้สี่คน สองพ่อลูกเดินเข้าไปในคอกที่เคยซังไอ้ห่านไว้ บนพื้นยังคงมีร่องไร้วินญาณนอนจมกองเลือดอยู่ที่เดิม

“คุณพ่อคิดเห็นเยี่ยงไรหรือขอรับ” ขุนเมืองถามบิดาโดยมิได้หันไปมองท่าน สองตาเอาแต่จับจ้องร่างคนตาย

“เหมือนโดนยาสั่ง” พระยามิ่งเอ่ยไปแค่นั้น ขุนเมืองจึงหันมองบิดา

“กระผมคิดเห็นเช่นเดียวกัน หากถูกผีลมกิน ตัวต้องแห้ง หากถูกผีกินจากข้างใน จักมีมีเลือดออกน้กถึงเพียงนี้ แต่นี้...”

ท่านขุนหันมองรอบคอกที่ใช้ขังผู้กระทำความผิด หรือลงโทษบ่าวไพร่ในเรือน แม้ที่แห่งนี้เป็นคอกขังคน แต่มีผนังปิดทึ่ทั้งสี่ด้าน ประตุมิเพียงหนึ่ง

ไว้เข้าออก มีมีหน้าต่าง หลังคามุงจากค้ำยันไว้กับเสาไม้ตรงกลางลาน เสาไม้นี้จักมีไว้ล่อมิโซ่ นักโทษมิให้หลบหนี แต่เพลานี้ผนังแลเสาล้วนมีแต่เลือดที่สาตกระเซ็น เช่นนี้ย่อมหมายความว่าเลือดพุ่งออกจากทวารทั้งเก้าโดยแรงมิใช่ไหลออกอย่างเชื่องช้า ไอ้ห่านจึงตายในทันใด

ดูท่า...ไอ้บ่าวผู้นี้คงโดนฆ่าปิดปากกระมัง แต่จักเป็นคำสั่งจากผู้ใดนั้น เขาคร้านจักเอ่ยชื่อ

ขุนเมืองลอบมองผู้เป็นบิดา เรื่องนี้เขายังคิดได้ มีหรือพระยามิ่งจักคิดมิได้ แต่บิดาของเขาคงให้เรื่องเงียบหายไปเช่นเคย ทว่าครานี้เขาจักมิยอมนิ่งเฉยเช่นที่แล้วมา เพราะหากแผนนี้สำเร็จตั้งใจหมายของอีกฝ่าย แม่แก้วคงมิแคล้วกับตกนรกทั้งเป็น!

ท่านพระยาเดินออกจากคอก ขุนเมืองเดินตามออกมา ได้ยินบิดาสั่งความกับบ่าวหน้าคอกว่าให้จัดการฝังศพไอ้ห่านเสีย ก่อนจักเดินกลับเข้าเฮือนเป้งไป

ขุนเมืองเห็นไอ้วอ บ่าวข้างกายยืนรอลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ใต้ต้นไม้จึงเดินเข้าไปกระซิบสั่งความว่า

“มิ่งจงลอบตามไปว่าหมूंมันฝังศพไว้ที่ใด กูตื่นแล้วมิ่งค่อยมาบอกกู”

“ท่านขุนจักทำอะไรหรือขอรับ” ไอ้วอป้องปากถาม ขุนเมืองเหยียดยิ้มมุมปากก่อนเอ่ย

“กูจักให้มันมาเป็นผีลมรับใช้กู!”

บทที่ 3

ชายในดวงใจ

คืนวานก่อนเกิดเหตุในเฮือนเป็ง

กล้าเฟ่งมองร่างอรชรที่อยู่เบื้องหน้า เมื่อลงใจแล้วว่าเป็นแม่หญิงแก้ว มิผิดแน่จึงรีบชี้อาชาคูใจเข้าไปใกล้ เอ้อมมือเข้าไปแตะแขนหล่อนพลางร่ายมนตร์กำบังกาย เพียงชั่วลมหายใจ คนสองคนกับม้าหนึ่งตัวพลันเลือนหายไปกับราตรีกาล

เขาก็มตัวลงไปกระซิบข้างหูกม้า “ไ้อย่าง ย่อชา”

อาชาสีขาวจึงย่อเข้าลงทั้งสี่ข้างคล้ายนั่งหมอบ ขุนกล้าลงจากหลังม้าแล้วเข้าไปจับแขนแม่หญิงแก้ว รั้งให้หล่อนนั่งบนม้าของตน แลเขาขึ้นไปนั่งซ้อนหลังแม่หญิงไว้ ดึงบังเหียนเพียงนิด ไ้อย่างจึงลุกขึ้นยืน ทว่าตอนมันลุก เขาเกือบทำแม่หญิงตกม้า ยังดีที่กอดเอวหล่อนไว้ทัน แลนับว่าโชคดียิ่งที่ยัง

มิคลายมนตรีสะกด เขาจึงกระทำการนี้ได้โดยง่าย

ขุนกล้าขี่ม้าพาแม่หญิงแก้วเข้าป่า ตรงไปยังถ้ำทิศตะวันออกที่ตนซุกซ่อนเอาไว้มิให้ผู้ใดพบเห็น หมายถึงไว้ว่าให้ผ่านพ้นคืนนี้ไป แลแม่หญิงคลายมนตรีสะกดแล้ว จึงค่อยพาหล่อนกลับเขื่อนเป็ง

ยิ่งเดินลึกเข้าไปในป่า ทางเบื้องหน้ายิ่งรกเรื้อ แต่หาได้เป็นอุปสรรคต่อขุนกล้าไม่ เขายังคงขี่ม้าไปอย่างมีเร่รืบ สมาธิแน่วแน่เพราะต้องแบ่งจิตไปยังจตุระวังเมืองอีกด้วย ซึ่งที่แห่งนั้นจักมีขุนกล้าอีกหนึ่งคนเป็นพลตระเวนอยู่

เมื่อถึงบริเวณหินก้อนใหญ่ราวกับกำแพงคุ่มหลวง ขุนกล้าปลดมนตรีพรางตาออก บังเกิดเป็นโพรงถ้ำลึกเข้าไป เขาชักม้าเดินเข้าไปในถ้ำอันมืดมิด จนมิอาจมองเห็นแม้แต่เส้นลายมือ จากนั้นจึงสั่งให้ม้าหยุดเดิน

ขุนกล้าลงจากหลังม้า ร่ายมนตรีพรางตาปิดหน้าปากถ้ำไว้ดังเดิม หยิบตะบันไฟมาจุดตะเกียงให้สว่างขึ้น จึงเห็นว่าภายในถ้ำแห่งนี้มีแคร่ไม้ไผ่ปูทับด้วยฟูกหนา หมอนแลผ้าห่มมีพร้อมสรรพ ราวกับมีผู้อาศัยอยู่ในนี้มานาน

จากนั้นเขาเดินเข้าไปอุ้มแม่หญิงแก้วแล้วพาหล่อนไปนอนบนฟูก ห่มผ้าให้จนถึงคอด้วยเขารู้ว่าแม่หญิงชี่หนาว เขานั่งเฝ้ามองหล่อนท่ามกลางแสงสลัวของตะเกียงเพียงหนึ่งดวงในถ้ำนี้มานาน ก่อนละสายตาออกมาพลาถอนหายใจแผ่ว

ซินป่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป แม่หญิงแก้วคงต้องตายสักวันหนึ่งเป็นแน่

ขุนกล้าเอื้อมไปแตะหน้าผากของแม่หญิงพร้อมกับร่ายมนตรีลับไหล ก่อนจูงม้าออกจากถ้ำ เพราะตนยังต้องทำหน้าที่เป็นพลตระเวนต่อ หล่อนมิอาจตื่นจนกว่าเขาจักคลายมนตรีสะกดให้ จึงมิต้องกังวลใจว่าแม่หญิงจักตื่น

ขึ้นมาแล้วหนีเข้าป่าลี้ไปอีก

“เฮ้อ ไอ้อย่างเอ๋ย ข้าทำเช่นนี้ถูกต้องหรือไม่วะ”

ท่านขุนเอ่ยอย่างแผ่วเบากับม้าคู่ใจ ขณะพามันเดินลัดป่าไปตรงจุดระวางเมือง เขามิอาจควบม้าห้อยตะปิงในยามนี้ได้ เพราะยามวิกาลเช่นนี้เสียงก๊ีบม้าจักดังก้องเกินไป อาจเป็นที่แตกตื่นกับพลตระเวน

“แต่หากข้ามิทำเช่นนี้ แม่หญิงคงมิอาจอยู่พ้นวันพรุ่ง”

หัวคิ้วของกล้าขมวดมุ่น แผนการที่คนหมูนั่นวางไว้มีแต่ส่งแม่หญิงแก้วไปตายทั้งนั้น หากมิถูกพระยามิ่งฆ่าตายโทษฐานทำผิดฝักกับบ่าวไพร่ชั้นต่ำในเรือน แม่หญิงย่อมต้องจำยอมออกเรือนกับไอ้บ่าวผู้นั้น แต่คนเยี่ยงแม่หญิงหรือจักยอม เขาเชื่อว่าหล่อนยอมตายดีกว่าอยู่

นับว่าเมื่อวานเขาตัดสินใจถูกแล้วว่าแบ่งจิตติดตามแม่หญิงแก้วไป โดยอาศัยกิ่งไม้สั้นยอกิ่งนั้น หากไม่แล้วหล่อนคงถูกไอ้บ่าวผู้นั้นย่ำยีจนมิอาจอยู่สู้หน้าผู้คนได้เป็นแน่

เมื่อถึงจุดหมาย ขุนกล้าเรียกดวงจิตอีกกิ่งของตนกลับเข้าร่าง แล้วคลายมนตร์กำบังกาย จากนั้นจึงทำที่เป็นเดินลงไปลาดตระเวนใกล้เฮือนเป้ง เพราะใครรู้ยิ่งว่าเพลานี้จักเกิดอันใดขึ้นบ้าง

จากที่ขุนกล้าแบ่งจิตติดตามแม่หญิงแก้วเข้ามาในเฮือนเป้ง จึงทำให้เขารู้ว่าแม่หญิงมิได้อาศัยอยู่เรือนเดียวกับพระยามิ่ง ผู้เป็นบิดา แต่มีเรือนหลังน้อยแยกต่างหากออกจากเรือนใหญ่ ขุนเมืองย่อมแยกเรือนเช่นกัน แต่ขุนเมืองนั้นเขามิกลางแคลงใจ อย่างไรก็ตามเสียลูกผู้ชายย่อมต้องมีเรือนแยกออกไปฝึกวิชา แต่ลูกผู้หญิงที่มีมารดาอยู่ด้วยเยี่ยงแม่หญิงแก้ว เหตุใดจึงให้แยกเรือนออกมาเช่นนั้น เห็นได้ว่าแม่หญิงสายบตรีรังเกียจลูกเมียรองนัก

ขุนกล้าขี่ม้าผ่านเฮือนเป้ง ทุกอย่างยังคงสงบนิ่ง หากมีเรื่องใดไม่ เขาเงย

หน้ามองท้องฟ้า เพลานี้เพิ่งล่องเข้ายามสี่ เห็นที่คงต้องรอดูเรื่องสนุกยามใกล้
ย่ำรุ่งกระมัง

ทว่า ขณะที่ขุนกล้ากำลังจกเดินพันเขตเขื่อนเป็ง เขากลับเห็นบางสิ่ง
ถูกวางอยู่ใต้ต้นไม้ข้างกำแพงเขื่อน ยามลมพัดใส่หน้าจึงพาเอกกลืนเหม็นความ
มาด้วย แลเพราะที่แห่งนั้นมีดทับ เขาจึงขี้นเข้าไปดูให้ใกล้ขึ้นเพื่อมองให้ชัด
กับตาคือสิ่งใด

ขุนกล้าลงจากม้า เดินเข้าไปก้มดูพร้อมกับหยิบตะบันไฟมาจุดให้แสง
สว่าง จึงเห็นว่าใต้ต้นยางข้างกำแพงเขื่อนเป็ง มีสะดวง⁷ใส่เนื้อดิบวางไว้ ใน
สะดวงยังมีกรวยใบตองใส่น้ำสีเข้ม เขาเดาว่าน่าจักเป็นเลือดสัตว์ อีกรวย
เป็นน้ำเช่นกัน เดว่าคงเป็นสุรา มีรูปจุดหมดแล้วหนึ่งดอกปักไว้บนเนื้อดิบ
เช่นนี้ย่อมหมายความว่ามิผู้เช่นไหวผีเป็นแน่

แต่เหตุใดต้องวางเครื่องเช่นไว้ข้างกำแพงเขื่อนเป็งเช่นนี้เล่า

ขุนกล้าละสายตาจากสะดวงเครื่องเช่น มองเลยไปยังกำแพงอิฐเบื้อง
หน้า เขามือจางมองเห็นเรือนภายใน เพราะถัดจากกำแพงเข้าไปมีแต่ต้นไม้
ใหญ่ไว้บังสายตาจากผู้อื่น อันเป็นเรื่องทั่วไปที่เรือนหลังใหญ่มักทำเช่นนี้ แต่
หากเขาจำผิด ถัดจากที่เขายืนอยู่เข้าไปอีกราวยี่สิบก้าวเป็นเรือนหลังน้อย
ของแม่หญิงแก้ว

ขุนกล้าครุ่นคิดเพียงชั่วครู่เท่านั้น ทุกอย่างพลันกระจ่างแจ้งในทันใด
เขารู้แล้วว่าเหตุใดผู้ทำพิธีเช่นผีจึงรอดพ้นจากสายตาของพลตระเวนไปได้
คนผู้นั้นคงคิดว่าตนทำพิธีสำเร็จลุล่วงตั้งใจหมาย คิดว่าแม่หญิงตกอยู่ภายใต้
มนตร์สะกด คิดว่าแผนการสำเร็จราบรื่น โดยหารู้ไม่ว่าเขาเป็นผู้สอดมือเข้า

---

⁷ สะดวง คือ กระทงเครื่องเช่น, กระทงบัตรพลี หรือกบาล เป็นกระทงที่ทำจากกากกล้วยหรือ
ใบตองเป็นรูปสี่เหลี่ยม (หรือสามเหลี่ยม) ใช้ใส่เครื่องเช่นไหว

มาช่วยแม่หญิงแก้วไว้ เพราะมันมีโอกาสเข้าไปในเขื่อนเป้งได้ จึงมีรู้ว่าผู้ที่เดินลงจากเรือนไปยังกระท่อมเก็บฟืนท้ายเขื่อนนั้น คือหุ่นแฝงรูปที่เขาเป็นผู้ทำขึ้น

เสียงกิบม้าที่ดังเคลื่อนเข้ามาใกล้ ทำให้ขุนกล้าต้องหันไปมอง เขาค้อมศีรษะให้อีกฝ่ายเพราะคนผู้นี้รั้งตำแหน่งคุณพระ

“คุณพระไรอยู่รึขุนกล้า มีเหตุผิดวิสัยกระนั้นหรือ เอ๊ะ นั่นมัน...”

คุณพระเขี้ยวมองเห็นสละตวงใต้ต้นไม้เช่นกัน

“มีรู้ว่าผู้ใดนำสละตวงเช่นผีมาวางข้างกำแพงเขื่อนผู้อื่นเช่นนี้ กระผมดูแลรูปเพิงหม่อมมิดานเท่าใด ผู้ที่นำมาวางไว้หน้าจักใช้มนตร์กำบังกาย สละตวงนี้ถึงรอดพ้นหูดตาของพลตระเวนได้ขอรับ”

คุณพระเขี้ยวลงจากม้าเพื่อใช้ไฟส่องสละตวงดูบ้าง หัวคิ้วของคุณพระขมวดมุ่น ก่อนพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

“คงเป็นดังเรื่องว่า ขุนกล้าเอ๋ย เพราะข้าจำได้ว่าเขื่อนแห่งนี้ข้าเดินผ่านแล้วหนา หาได้มีสิ่งนี้ไม่ แลมันวางไว้เด่นชัดเช่นนี้ เพลข้าเดินผ่าน ข้าย่อมเห็น แต่ข้าลงใจแน่แล้วว่ายามนั้นมันมีมีหนา ดูท่ามันคงพรางตาสละตวงนี้ไว้”

“จักปล่อยไว้เช่นนี้หรือเผาทิ้งดีขอรับ” ขุนกล้าลองถามอีกฝ่าย เพราะตนมีหนทางจัดการในใจแล้ว

“เผาทิ้งเถิดขุนกล้า พิธีมันสิ้นไปแล้ว”

คุณพระเอ๋ยได้ตรงกับที่ขุนกล้าคิดไว้ ครั้นเมื่ออีกฝ่ายขี่ม้าจากไป เขาจึงร่ายมนตร์ไฟผลาญเผามันให้สิ้น เพราะหากเผาด้วยไฟทั่วไป หน้าหนาวลมแห่งเช่นนี้อาจทำให้เกิดไฟไหม้ลามไปเรือนหลังอื่น

ขุนกล้าขี่ม้าลาดตระเวนเมืองฝั่งตะวันออกเช่นนั้น จนเพลาล่วงผ่านยามสี่ไปใกล้ย่ำรุ่ง เขาจึงวกกลับมาดูที่เขื่อนเป้งอีกครา เพราะใครรู้ว่าจักมี

เหตุอันใดเกิดขึ้นหรือไม่

ประตูใหญ่เอือนเป็งยังคงปิดสนิท มิมีเสียงโหวกเหวกอันใดแว่วมาให้ได้ยิน ขุนกล้าจึงขี่ม้าอ้อมไปยังป่าท้ายเรือน เพราะเรื่องเกิดที่นั่น ครั้นพออยู่ในที่ลับตาคน จึงรำยมนตร์พรางกายไว้ทั้งคนทั้งม้า จากนั้นถอดจิตออกไปลอบดูเรื่องสนุกที่ท้ายเรือน

มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นตามคาด เพราะเขาเห็นพระยามิ่งเดินนำลูกเมียมายังกระท่อมเก็บฟืน ท่านพระยาเดินเข้าไปในกระท่อม แต่แม่หญิงสายบดีกับแม่หญิงบัวงามแลบว่าไพร่จำนวนหนึ่งรออยู่ด้านนอก เขามิรู้ว่าพระยามิ่งจักทำอะไรกับไ้บ่าวชู้ผู้นั้นหรือไม่ แต่นอกกระท่อมนั้น แม่หญิงสายบดีมีสีหน้าเช่นไร กระซิบกระซาบกับบ่าวไพร่ข้างกายเยี่ยงไร เขาล้วนเห็นอยู่ในสายตา

เดิมทีขุนกล้ามิใคร่ไปวุ่นวายกับเรื่องของผู้อื่น แต่ที่ต้องทำเพราะเขาใคร่รู้ว่า ผู้ที่กระทำเรื่องดำช้าเช่นนี้ได้ จักใช้ผู้ที่เขาคาดเดาไว้หรือไม่ แลคนผู้นั้นจ้างวานหมอมผีคนใดให้มาทำร้ายแม่หญิงแก้ว

ขุนกล้ายืนมองจนกระทั่งไ้บ่าวชู้นั้นถูกจับไปขังคอกที่ป่าท้ายเอือน จึงเดินตามไป เขาคิดว่าไ้บ่าวผู้นี้คงมีอาจมีชีวิตรอดเป็นแน่ เพราะนำจักถูกฆ่าปิดปาก

แลเป็นตามที่ขุนกล้าคาด เพราะเขายืนมองมาก็ชู้ลมหายใจ บ่าวที่ยืนเฝ้าหน้าคอกพลันร้องเอะอะโวยวาย ส่งคนวิ่งไปตามพระยามิ่งอย่างไวว่อง เมื่อเห็นเช่นนั้น เขาจึงเรียกดวงจิตกลับคืนร่าง แล้วขี่ม้ากลับเข้าคุ้มหลวงเพื่อออกจากลาดตระเวน

เพลาล่วงเข้ายามสาย แม้นมีแสงแดดส่องมารำไร กระนั้นรอบกาย

ยังคงหนาวเหน็บ ขุนกล้ามองกองไฟเบื้องหน้าที่ตนก่อขึ้นเพื่อคลายหนาว แลต้มน้ำร้อนไว้ พลังนึกถึงเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อคืน หันไปมองร่างอรชรที่หลับใหลอยู่บนฟูก รอยยิ้มปล้นผุดขึ้นที่มุมปากเพียงนิด ก่อนเลื่อนหายไป

เขาลักเอาตัวแม่หญิงแก้วมาซ่อนไว้ในถ้ำแห่งนี้ มิรู้ว่าตนคิดถูกหรือไม่ ทว่าหากเขาเมินเฉยมียื่นมือเข้าช่วย แม่หญิงคงมีโอกาสมีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งนี้ แต่เมื่อเขาสอดมือเข้ามายุ่ง เขาย่อมรู้ว่าจักเกิดผลเช่นไรตามมา

เสียงขยับกายดังมาจากบนแคร่ ขุนกล้าจึงละมือจากพินในกองไฟเพียงชั่วครู่ แต่มิได้หันไปดูว่าผู้ที่นอนอยู่บนฟูกได้ตื่นแล้วหรือไม่ อีกทั้งเขาใคร่รู้นักว่าหล่อนจักทำเช่นไร เมื่อเห็นว่ามีได้ตื่นขึ้นมาในเรือนนอนของตน

“ผู้ใดกัน!” เสียงของแม่หญิงสั่นพร่า กระนั้นยังฟังได้ว่าเจ้าตัวตื่นตระหนกเพียงใด

“ตื่นแล้ววี เป็นเยี่ยงไรบ้างแม่หญิง หนาวหรือไม่”

เขาเหล่าน้ำร้อนใส่ขันวางไว้ข้างกายโดยมิได้หันไปมองแม่หญิง เพราะคิดว่าอีกมินานเจ้าหล่อนคงลุกเดินมาเอง อีกทั้งเขารู้มาว่าแม่หญิงโดยมากจักมิใคร่ให้ผู้อื่นเห็นตนเองยามตื่นนอนเท่าใดนัก

“เอ! นั่น...ขุนกล้าหรือเจ้าคะ”

น้ำเสียงของหล่อนคล้ายว่าคลายความหวาดหวั่นลงแล้ว ขุนกล้าจึงอดยิ้มมิได้ เพราะได้ยินแค่เสียง แม่หญิงยังบอกได้อย่างแม่นยำว่าเป็นเขา

ขุนกล้ามิได้ตอบ แต่กลับเอ่ยไปว่า

“ลูกมากินน้ำร้อนสักคำเถิด จักได้อุ่นท้อง”

รอมินานนัก แม่หญิงแก้วจึงเดินมานั่งด้านขวาของเขา โดยหอบผ้าห่มคลุมตัวมาด้วย ครั้นพอได้เห็นใบหน้าซีดเซียวราวกับคนจับไข้ของหล่อน เพลานี้ ขุนกล้าจึงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่มิได้เอ่ยคำใดออกมา เขาทำเพียงด้น

ชั้นน้ำร้อนไบนั้นไปตรงหน้าหล่อน

“ท่านขุน ข้ามาอยู่ที่นี้ได้เยี่ยงไรเจ้าคะ ที่นี่คือที่ใด แลเหตุใดท่านขุนจึงมาอยู่ที่นี้” แม่หญิงแก้วเอื้อมมาหยิบชั้นไปถือไว้ ก่อนหันมองรอบกายราวกับสงสัยใคร่รู้

“ที่นี่คือถ้ำฝีกอาคมของข้า” ขุนกล้าเอ่ยไปแค่นั้น ทว่าแม่หญิงกลับยิ่งงุนงงหนัก จึงเอ่ยถามไปอีกว่า

“ถ้ำฝีกอาคมของท่านขุน เช่นนั้นข้ามาอยู่ที่นี้ได้เยี่ยงไรเล่าเจ้าคะ”

สองตาของขุนกล้าจับจ้องกองไฟเบื้องหน้า มิได้ขยับตามองคนที่นั่งอยู่ฝั่งขวาของตน เขาส่ายหน้าอย่างเชื่องช้าพลาจตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เรื่องนี้ข้าหารู้ไม่ ข้าออกจากลาดตระเวนยามย่ำรุ่ง ตั้งใจว่าจักกลับมาฝีกอาคมในถ้ำนี้ แต่ข้าเห็นแม่หญิงลงไปนอนอยู่ในหลุมดักสัตว์ ข้าปลุกหลายคราแต่แม่หญิงมิยอมตื่น จึงพาดำขึ้นมาพักที่นี้ แม่หญิงเล่า เหตุใดจึงมาอยู่ในป่ายามวิกาลได้”

ขุนกล้ามิได้เอ่ยความจริงออกไป เพราะยิ่งแม่หญิงมีรู้อะไรเมื่อคืนมากเท่าใด ยิ่งเป็นผลดีทั้งกับหล่อนแลเขา เขาจักให้ผู้อื่นรู้มิได้เป็นอันขาดว่าตนทำกระไรลงไปบ้าง แม่หญิงยิ่งต้องมิรู้อะไรที่ไต่ถามชั่ววันนั้นคิดทำลายชื่อเสียงของตน หล่อนจึงจักดูน่าเชื่อถือในสายตาของพระยามิ่ง แลป่าวไพร่ในเรือน

“หลุมดักสัตว์อีกแล้วรี เหตุใดท่านขุนเจอข้าในหลุมดักสัตว์ทุกคราเลยเล่า ข้า...ข้าจำมิได้เจ้าคะว่ามาเดินอยู่ในป่าได้เยี่ยงไร”

หัวคิ้วของแม่หญิงแก้วขมวดมุ่น สีหน้าดูวิตกกังวลยิ่ง

ขุนกล้าละสายตาจากกองไฟขึ้นมองหล่อน มุมปากลอบยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยินหล่อนจำเรื่องเมื่อหลายปีก่อนได้

“จำมิได้เลยกระนั้นรี เช่นนั้นแม่หญิงจำได้หรือไม่ว่า ก่อนนอนมีเรื่อง

ประหลาดอันใดเกิดขึ้นหรือไม่”

แม่หญิงแก้วทำท่าครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนเอ่ยขึ้นว่า

“ข้ามีกลิ่นลางใจนักดอกเจ้าคะท่านขุน มิรู้ว่เรื่องจริงหรือฝัน ข้าจำได้
 แคว่ว่าข้าได้ยินเสียงคนสวดมนต์ แต่มันหาใช่บทสวดมนต์ที่ข้าเคยได้ยินไม่
 บทสวดช่างประหลาดนัก แลมันทำให้ข้าเจ็บหัวยิ่ง”

หล่อนหยุดพูดไป แต่เขาใคร่รู้มากกว่านั้น เพราะจิตของเขาที่ตามติด
 อยู่ในกิ่งไม้ มิได้ยินบทสวดกระไรนั้นมันแน่นแต่น้อย

“แล้วอย่างไรต่อเล่า”

แม่หญิงสายหน้า “หาไม่รู้เจ้าคะ จำได้แค่ว่าเจ็บหัวจนหลับไป ตื่นมา
 อีกครา ข้าอยู่ที่นี้เสียแล้ว”

ขุนกล้าครุ่นคิดตามที่แม่หญิงเล่า เป็นไปได้ว่าบทสวดที่หล่อนได้ยิน นำ
 จักมาจากหมอมืดมนตร์ดำที่ทำพิธีเช่นผีตรงกำแพงเฮือนเป็งนั้นเป็นแน่ คนผู้
 นั้นพุ่งเป้าทำลายแม่หญิงแก้วตามคาด แต่เขามิอาจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเฮือน
 ให้หล่อนฟังได้ หากไม่แล้วหล่อนคงสงสัยว่าเหตุใดเขาจึงรู้เรื่องในเรือนของ
 หล่อน

“เสียงที่แม่หญิงได้ยินเป็นเสียงผู้หญิงหรือผู้ชาย”

เพลานี้หาได้มีแต่หมอมืดผู้ชายไม่ แต่เป็นผู้หญิงนักเช่นกัน แลโดยมาก
 มักมาจากถิ่นอื่นทั้งสิ้น

“บางคราเป็นเสียงผู้หญิง แต่บางคราเป็นเสียงผู้ชาย ด้วยความสัจย์
 จริง ข้าได้ยินเช่นนี้จริงหนาเจ้าคะท่านขุน” สีหน้าของแม่หญิงยังคงวิตก
 กังวล เขาจึงเอ่ยไปว่า

“ข้าเชื่อแม่หญิง” เขามองออกไปนอกถ้ำ สายมากแล้ว ควรต้องพา
 หล่อนกลับเรือน เพลานี้บ่าวไพร่ในเฮือนเป็งคงเที่ยวตามหาแม่หญิงแก้วไป

ทั่วเชียงสานครแล้วกระมัง

“ห้องอุ่นดีแล้วหรือไม่ ข้าจักพาแม่หญิงกลับเรือน” เขาเอ่ยเพียงแค่นั้น
เจ้าหล่อนพลันเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก

“แม่แล้ว ข้าหายมานานถึงเพียงนี้ คุณพ่อต้องรู้เรื่องแล้วเป็นแน่ จักทำ
เยี่ยงไรดีเล่า” สีหน้าของหล่อนซีดลงอีกครา เขาจึงเอ่ยเพื่อให้หล่อนคลายใจ

“อย่ากังวลไปแม่หญิง ข้าจักพูดกับท่านพระยาให้”

แม่หญิงแก้วเงยหน้ามองเขา “ท่านขุนจ๊กบอกคุณพ่อหรือเจ้าคะ ว่า
ครานี้ข้าเดินละเมอเข้าป่าอีกคราแล้ว เช่นนั้นคุณพ่อจักมีสงสัยริว่าเหตุใดข้า
จึงเดินออกจากเขื่อนเป้งได้ โดยที่บ่าวไพร่เวรยามมิรู้เห็น”

ขุนกล้าได้ยินเช่นนั้นจึงอดยิ้มมิได้ แม่หญิงผู้นี้ไหวพริบบิเลวเลยทีเดียว
กระนั้นเขาย่อมมีแผนอยู่ในใจ ว่าควรต้องเอ่ยกับพระยามิ่งเยี่ยงไร อีกฝ่ายจึง
จักวางใจลง

“ข้าใคร่ถามท่านขุนเจ้าคะ คราที่เจอกันในตรอกฮวนโจว ท่านขุนเห็น
กระไรหรือเจ้าคะ ถึงเดินเข้ามาหาข้าก่อน”

ขุนกล้ายังคงยิ้ม แม่หญิงแก้วฉลาดเฉลียวถึงเพียงนี้ ย่อมหมายความว่า
หล่อนคงรู้ตัวดีว่าตนถูกปองร้ายอยู่ แลคงรู้แล้วกระมังว่าอาการจับไข้ของตน
หาใช่ไข้ทั่วไป แต่เกิดจากผีสงที่ตามติด

“ข้าเห็นผีผู้หญิงนั่งคร่อมอยู่บนบ่าของแม่หญิง แลใช้มือกดขมับ ข้าจึง
เดินเข้าไปไล่มัน” เขาเอ่ยไปตามจริง

“มิน่าเล่า ข้าถึงหนักไปทั้งตัว ก้าวขาลำบากยิ่ง ทั้งยังเจ็บหัวคล้ายถูก
คนเอาไม้มาเสียบ” หล่อนทำหน้าอง้ง่า

“สายมากแล้ว ไปเถิดแม่หญิง ข้าจักพากลับเรือน”

ขุนกล้าดับไฟในกองแล้วลุกขึ้นยืน แม่หญิงแก้วจึงลุกขึ้นบ้าง แต่มียอม

เอาผ้าห่มออกจากตัว ทว่าหล่อนคงเกรงเขาจักทรงคืนจึงรีบเอ่ยขึ้นว่า

“ข้าขอยืมผ้าห่มของท่านขุนได้หรือไม่เจ้าคะ ถึงเรือนแล้วข้าจักซักคืนให้ท่าน”

“ยอมได้” เขาเอ่ยแค่นั้น แล้วเดินไปตบหลังคอกของอาซาคุโจอย่างแผ่วเบา มันลุกขึ้นยืนเต็มสี่ขา เขาจึงงูม้นออกจากถ้ำไปโดยมีแม่หญิงแก้วเดินตามอยู่ด้านหลัง

แก้วนั่งตัวแข็งมิกล้าขยับอยู่บนหลังม้า มิใช่ว่าหล่อนกลัวตก แต่ เพราะประหม่าแลขัดเขินยิ่ง เพลานี้ขุนกล้านั่งซ้อนอยู่ด้านหลัง แขนซ้ายของหล่อนอยู่ชิดกับอกของเขา แขนทั้งสองข้างของท่านขุนเอ้อมจับสายบังเหียนไว้ หล่อนจึงอยู่ในวงแขนของขุนกล้าทั้งตัว แม้นตัวหล่อนมีผ้าห่มคลุมกาย กระนั้นความชิตไกล่ที่มากเกินไปกำลังทำให้หล่อนมิรู้ว่าควรวางตัวเยี่ยงไรจึงจักมิถูกท่านขุนหัวเราะเยาะ

แม่หญิงแก้วจำได้ว่าเมื่อสี่ปีก่อน หล่อนเคยนั่งม้าตัวเดียวกับขุนกล้าเช่นนี้ เพลานั้นหล่อนอายุเพียงสิบสี่ ขณะที่ขุนกล้าเพิ่งเข้ารับราชการปีแรก จึงรั้งตำแหน่งหมื่น ยามนั้นบิดาพาคนในเรือนไปเยี่ยมเมื่อนญาติที่เชียงรุ่ง แต่أيเมืองมิได้ไปด้วย เพราะยังครองสมณเพศอยู่

ตกตึกคืนนั้น มีผู้ลอบวางยาให้หลับ ทุกคนในคณะทั้งนายบ่าวล้วนหลับไหลมิได้สติ หล่อนหาไม่รู้ว่าจะเกิดอันใดขึ้นบ้าง ลืมตาตื่นมาอีกครา กลับพบว่าตนนอนอยู่ในหลุมดักสัตว์อันมืดมิดเสียแล้ว เพลานั้นหล่อนทั้งตื่นตระหนกแลหวาดกลัวยิ่ง พยายามตั้งสมาธิใช้หูฟังเสียงด้านบน เพราะมีอาจรู้ได้เลยว่าผู้ที่อยู่บนพื้นจักเป็นโจรหรือไม่ คราแรกมิได้ยินเสียงอันใดนอกจากเสียงลม เสียงนก แมลง แลกิ่งไม้ใบหญ้าเสียดสีกัน เมื่อตั้งใจให้มันจึงได้ยิน

ว่ามีคนผู้หนึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้

ครั้นพอแผงที่ปิดปากหลุมถูกเปิดออกจนมีแสงสว่างส่องลงมา แม่หญิงแก้วจึงเห็นว่าคนผู้นี้คือหมื่นกล้าแห่งเฮือนราม

หมื่นกล้าช่วยหล่อนขึ้นจากหลุมดักสัตว์ แลพาขึ้นมาส่งตรงชายป่า เมื่อมาถึงแห่งที่ใกล้กับบ้านเรือนของผู้คน หล่อนเห็นว่ามีบ่าวหญิงสองคนรออยู่ก่อนแล้ว แลบ่าวสองคนนี้จักเป็นผู้พาหล่อนไปส่งยังเฮือนเป็ง หมื่นกล้าบอกหล่อนไว้ว่า

“หากผู้ใดถาม ให้บอกว่าบ่าวสองคนนี้เป็นผู้ไปเจอแม่หญิงที่หลุมดักสัตว์ จึงช่วยเหลือแลพาแม่หญิงมาส่งถึงเฮือนเป็งหนา อย่าได้เอ่ยว่าข้าเป็นผู้เจอแม่หญิง หาไม่แล้วชื่อเสียงของแม่หญิงจักเสียหายได้”

แม่หญิงแก้วได้แต่ตกปากรับคำไป เพลานั้นหล่อนมิใคร่ให้เขาเดื่อร้อนเช่นกัน

ทว่านับแต่นั้น หมื่นกล้า หรือขุนกล้าในเพลานี้จึงเป็นชายในดวงใจของหล่อนเสมอมา

“แม่หญิงหิวหรือไม่” เสียงของเขาแน่นแน่นเบาอย่างยิ่ง แต่ยามที่เขาเอ่ยออกมาราวกับว่าขุนกล้ากระซิบอยู่ข้างหูหล่อน

“มะ ไม่เจ้าคะ ข้า...” หล่อนเอ่ยยังมีจบความ ท้องไส้ตัวดิกลับร้องขึ้นในทันใด รวากับใคร่ประจານว่าหล่อนพูดเท็จ

แม่หญิงแก้วอับอายเหลือจะกล่าว จึงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมศีรษะไว้เสีย ขุนกล้าจักได้มีเห็นว่าใบหน้าของหล่อนเพลานี้แดงก่ำเพียงใด แต่พึงคลุมได้มีก็ลมหายใจ หล่อนพลันได้กลิ่นอะไรบางอย่าง แลเสียงของท่านขุนที่เอ่ยว่า

“กินสักคำก่อนเถิดแม่หญิง หิวนานจักปวดท้องเอาได้”

แม่หญิงเอาผ้าห่มลง จึงเห็นว่าสิ่งที่เขายื่นให้คือขนมแป้งทอดที่ชาว

ฮวนโวจวชอบกิน หล่อนชอบเช่นกันเพราะไส้ถั่วกวนข้างในนั้นอร่อยนัก จึงรับมากินทั้งร่อยยิ้ม

“ยินดีนัก ๆ เจ้าคะท่านขุน”

อาชาสีขาวของขุนกล้าพาทั้งคู่มาถึงชายป่าใกล้แห่งที่เป็นบ้านเรือนของชาวเชียงसानคร ขุนกล้าลงจากหลังม้า แม่หญิงทำท่าจ๊กกระโดดลงตามแต่ท่านขุนออกปากห้ามไว้

“มิต้องลงดอกแม่หญิง ข้าจ๊กเป็นผู้ไปส่งแม่หญิงที่เฮือนเป็งด้วยตนเอง”

ได้ยินเช่นนั้น แก้วจึงรู้ถึงเหตุที่ครานี้มีมีบ่าวหญิงมารอเช่นคราก่อนด้วยขุนกล้าจ๊กเป็นผู้พาหล่อนกลับไป จึงคิดว่าเขาคงมีเรื่องสำคัญจ๊กเอยกับบิดาของหล่อนกระมัง กระนั้นหล่อนอดหวั่นใจมิได้ ด้วยเกรงว่าผู้เป็นบิดาจ๊กทำให้เขาลำบาก

“ท่านขุนจ๊กพูดเรื่องนี้กับคุณพ่อหรือเจ้าคะ เช่นนั้นจ๊กบอกคุณพ่อว่าอะไรหรือ”

“ข้าจ๊กแจ้งกับพระยามิ่งเอง แม่หญิงอย่าได้กังวล แต่ข้าจ๊กพาแม่หญิงเข้าทางป่าท้ายเฮือนเป็งหนา หากเข้าประตูหน้าข้าเกรงว่าคนเรือนอื่นมาเห็นเข้าคงมีค้อยตีนัก แม่หญิงถือสาหรือไม่”

“ไม่ดอกเจ้าคะ ข้าหาใช่คนถือตัวเช่นนั้นไม่”

แม่หญิงแก้วเงยหน้ามองท้องฟ้า แดดที่ส่องลงมาช่วยคลายหนาวได้นัก คงเพราะลวงเข้ายามสายไปนานแล้วกระมัง จึงปลดผ้าห่มที่ใช้คลุมกายตอนอยู่ในป่ามาพับไว้ ตั้งใจว่าจ๊กซึกแล้วค่อยส่งคืนผู้เป็นเจ้าของ แต่ขุนกล้ากลับเอื้อมือมารับไปถือไว้เสียเอง

“ข้าจ๊กนำกลับไปซึกให้เจ้าคะ”

“ไม่ต้องตก มันมิได้เปื้อนอันใด แลหากผู้อื่นเห็นเข้าคงสงสัยว่าเหตุใดแม่หญิงจึงมีผ้าห่ม ทั้งที่เดินละเมอออกจากเรือนไปเอง เช่นนั้นผ้าห่มนี้อย่าให้ผู้อื่นเห็นเป็นดี” ขุนกล้าเก็บผ้าห่มไว้ในถุงที่ห้อยอยู่บนหลังม้า หล่อนจึงมิได้เอ่ยคำใดอีก

ดูท่านขุนหวาดหวั่นยิ่งนักว่าจักต้องข้องเกี่ยวกับหล่อน เขาฉลาดเฉลียวเช่นนี้คงมีหนทางเลี่ยงปัญหาได้แล้วกระมัง

แม่หญิงแก้วรู้สึกปวดในอกขึ้นมาทันใด เมื่อเห็นว่าชายในดวงใจทำทุกวิธีที่มีต้องรับหล่อนเข้าเรือน เขารีบลงจากม้าเพราะเกรงว่าผู้อื่นมาเห็นเข้าแล้วจักนำไปพูดปากต่อปาก เขาคงคิดไว้แล้วกระมังว่าบิดาของหล่อนอาจบังคับให้เขามาสู่ขอในเร็ววันเพื่อเลี้ยงค่าคน จึงเตรียมคำพูดไว้ตั้งใจจักเอ่ยกับพระยามิ่งด้วยตนเอง

ขุนกล้าเดินจูงม้า โดยแม่หญิงแก้วนั่งอยู่ที่เดิม หล่อนมองแผ่นหลังตั้งตรงของคนตรงหน้าอย่างเผลโฉม ขุนกล้าจัดว่าเป็นหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งของเชียงแสนครเช่นกัน เครื่องหน้าที่บ่งบอกว่ามีเชื้อสายของชาวฮวนโจว นั้นทำให้เขาแตกต่างจากชายชาวเชียงสาอยู่เล็กน้อย เขาเจียบขริม มิปากมิจา มิเคยอวดอ้างว่าตนเก่งกาจเหนือกว่าผู้อื่น ชายตระกูลใหญ่ในเชียงแสนบางคนยังคงดูแคลนเขาด้วยซ้ำ ว่ามารดาของเขาเป็นเพียงแม่ค้าชาวฮวนโจวที่ล่องเรือมาตั้งรกรากที่นี่ แม่หญิงตระกูลใหญ่บางคนยอมมิใคร่ต้องตาเขาเช่นกัน ด้วยรังเกียจว่าเขามีเชื้อสายของคนต่างเชื้อชาติต่างภาษา ทว่าหล่อนกลับชมชอบเขายิ่ง

ขุนกล้าจูงม้าพาแม่หญิงแก้วลัดเลาะมาตามชายป่าจนกระทั่งถึงป่าท้ายเขื่อนเป้ง ม้าย่อตัวลงเพื่อให้แม่หญิงยืนบนพื้นได้มั่น เมื่อหล่อนลงมายืนได้แล้วจึงเดินไปที่ประตูของกำแพงท้ายเขื่อน ซึ่งเพลานั้นมีป่าวไพร่หลายคน

กำลังขัดถูคอกซังนักโทษ และมีบ่าวชายคนหนึ่งหันมาเห็นหล่อนเข้า เสียง
โหวกเหวกจึงดังขึ้นในทันใด

“เอ! แม่หญิงแก้วหรือขอรับ แม่หญิงกลับมาแล้ว ไปแจ้งท่านพระยาให้
ไว แม่หญิงแก้วกลับมาแล้ว!”

บ่าวหลายคนจับจ้องไปที่ขุนกล้าอย่างสงสัยใคร่รู้ แม่หญิงแก้วเห็นว่า
ยืนอยู่ตรงนี้ก็คงมีเหมาะนัก จึงหันไปมองท่านขุน เขามองหล่อนเช่นกันพลาง
เอ่ยว่า

“แม่หญิงนำไปเถิด”

บทที่ 4

ผิดผี

แม่หญิงสายบตีกับแม่หญิงบัวงามนั่งอยู่บนตั่งขานเรืออย่างสงบเสงี่ยม เมื่อเห็นว่าพระยามิ่งเดินนำขุนกล้าแห่งเฮือนรามเข้าไปสนทนาในห้องตำราด้วยตนเอง ครั้นเมื่อประตูห้องตำราปิดลงแล้ว บัวงามจึงหันไปกระซิบกับมารดาเสียงซุ่น

“เหตุใดนงแก้วมันกลับมากับขุนกล้าได้เล่าเจ้าคะคุณแม่”

“แม่หารู้ไม่ เมื่อคืนมันไปอยู่ที่ใดมายังมีผีได้รู้ หน้าเรือนมันยังมีคนเฝ้าอยู่ถึงสามคน เพราะคุณพ่อเอ็งสั่งไว้ว่าห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปถามไถ่กับมันทั้งสิ้น” สายบตีเอ่ยเสียงลอดไรฟันอย่างมีใครสบอารมณ์เท่าใดนัก

“ไหนอึ้งมันบอกว่าเห็นนงแก้วเข้าไปในกระท่อมมันอย่างไรเล่า ลูกว่ามันผลอหลังจนฝันเอามากกว่ากระมัง เช่นนี้จักทำเยี่ยงไรดีเล่าเจ้าคะ ลูก

มิใคร่ให้นั่งแก้วเป็นเมียรองของขุนจอม ลูกกลัวขุนจอมจักรักหลงแต่มัน มี
สนใจลูก” บัวงามทำหน้าที่องจ้ำ ขุนเคืองใจมีน้อยเมื่อเห็นว่านั่งลูกเมียรองยัง
อยู่ดี มิได้ถูกย้ายแต่อย่างไร

แม่หญิงสายบดดิถอนหายใจแผ่ว เอ่ยปลอบบุตรสาวเสียงอ่อน

“อย่ากังวลไป แม่ให้คนไปบอกข่าวของแม่หญิงเอื้องบดดิแล้วว่านั่งแก้ว
มันลักลอบนัดพบผู้ชายกลางค้ำกลางคืนมิกลับเรือน จนท่านพระยาสั่งบ่าว
ไพร่ให้ตามหากันทั่วเชียงแสนครเป็นกำลับ หากแม่หญิงเอื้องบดดิรู้เรื่องแล้ว
มีหรือจักยินยอมให้ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนแตงนังแก้วไปเป็นเมีย”

บัวงามได้ยินเช่นนั้น รอยยิ้มพลันคลี่กว้างในทันใด ก่อนเบนสายตาไป
มองประตูห้องตำราพลาวงกระซิบข้างหุมารดาว่า

“คุณแม่ว่าขุนกล้าจักพูดเรื่องอะไรกับคุณพ่อหรือเจ้าคะ หรือขุนกล้า
จากรู้แล้วว่าเรื่องเมื่อคืนเป็นมาอย่างไร”

แม่หญิงสายบดดิมิได้ตอบ แต่สีหน้าแววตาบ่งบอกถึงความกังวลอย่าง
เห็นได้ชัด เพราะหากลองไล่เรียงเรื่องราวเมื่อคืนอย่างถี่ถ้วนแล้ว เป็นไป
ได้มากกว่ามีคนช่วยแม่แก้วเป็นแน่

หมอผีทำพิธีสะกดให้แม่แก้วออกจากเรือนไปยังกระท่อมเก็บฟืน ซึ่งใน
นั้นมีไอ้ห่านรออยู่ นิ่งม้วยเห็นกับตาว่าแม่แก้วเข้าไปในกระท่อมแล้ว แลมิได้
กลับออกมาจนย่ำรุ่ง ถึงได้วิ่งมาแจ้งหล่อนบนเรือนใหญ่ แต่เมื่อไปถึงกลับ
พบว่าไอ้ห่านอยู่กับหุ่นฟาง แม่แก้วหายตัวไป มิมีผู้ใดพบเห็น ทว่าแม่แก้ว
ออกจากเฮือนเป็งได้เฝ้าไร แลเหตุใดจึงกลับมาพร้อมขุนกล้า อีกทั้งนึ่งม้วยยัง
มาบอกกับหล่อนว่าสะดวงทำพิธีของหมอผีถูกเผาจนกลายเป็นฝุ่นผง

หรือผู้ที่ช่วยเหลือแม่แก้วแต่ต้น จักเป็นขุนกล้าผู้นี้!

พระยามิ่งพาขุนกล้าไปนั่งสนทนาในห้องตำรา ซึ่งติดกับห้องพระ
ท่านพระยามีสีหน้าผ่อนคลายลงนัย หลังจากได้เห็นกับตาว่าบุตรสาวคนเล็ก
กลับถึงเรือนโดยมิมีส่วนใดบุบสลาย

“พ่อขุนกล้ามีเรื่องอันใดจักพูดกับข้ากระนั้นรี” ท่านพระยามองหนุ่ม
คราวลูกตรงหน้าด้วยสายตาเป็นมิตร

ขุนกล้ายิ้มเพียงนิทพลาบเอ่ยอย่างแผ่วเบา “นับว่าสำคัญยิ่งขอรับ
กระผมขอให้ท่านพระยารายมนตรีกันสดับได้หรือไม่”

พระยามิ่งมีท่าทีเคร่งขรึมขึ้นทันใด ด้วยรู้ว่าเรื่องที่ท่านขุนผู้นี้จักเอ่ย
ย่อมต้องสำคัญเป็นแน่ จึงพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

“ยอมได้”

หลังจากท่านพระยารายมนตรีกันสดับแล้ว ขุนกล้าจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้น
ก่อน เพราะตนเป็นฝ่ายใคร่สนทนากับผู้เป็นเจ้าของเรือนแห่งเฮือนเป็ง

“กระผมใคร่หารือกับท่านพระยาเกี่ยวกับแม่หญิงแก้วขอรับ”

“มีกระไรรี หรือพ่อกล้ารู้แล้วว่า เป็นฝีมือของผู้ใด”

พระยามิ่งจ้องหน้าขุนกล้าเขม็ง ราวกับใครลวงรู้ความคิดของอีกฝ่าย
ว่าขุนกล้ารู้เรื่องอันใดบ้าง แต่ขุนกล้าหาได้หัวนเกรงไม่ เขาเพียงคลี่ยิ้ม
เล็กน้อย เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับสายน้ำ

“ผู้ใดเป็นคนทำนั้นกระผมหาไม่รู้ไม่ขอรับ เรื่องราวเป็นเช่นที่กระผมแจ้ง
กับท่านพระยาไปก่อนหน้าว่า หลังออกจากลาดตระเวน กระผมเจอแม่หญิง
นอนอยู่ในหลุมดักสัตว์กลางป่ายามใกล้ย่ำรุ่ง เมื่อฟื้นคืนสติแล้วจึงพากลับ
เรือน แต่เพราะเพลานั้นบ่าวไพร่อยู่กันนัย กระผมจึงมิได้พูดทั้งหมดขอรับ
ถึงได้ขอพูดกับท่านพระยาเพียงลำพัง”

พระยามิ่งพยักหน้าอย่างเชื่องช้า ขุนกล้าผู้นี้ช่างสมคำรำลือ นอกจาก

เป็นคนหนุ่มที่เก่งกล้าสามารถแล้วยังรู้ประสา ยิ่งแค่เรื่องที่พาบุตรสาวของเขาเข้าเรือนจากป่าท้ายเขื่อนเพื่อหลบเลี้ยงสายตาผู้คนมิให้เกิดคำครหา นั้นนับว่าเห็นแก่หน้าของผู้เป็นบิดาทั้งยังเป็นเจ้าเรือนอย่างตนนัก

“ว่ามาเถิดพ่อ”

“เพลานั้นแม่หญิงแก้วหาไม่มีสติไม่ แม้นตอนที่กระผมช่วยขึ้นจากหลุมแม่หญิงยังคงหลับสนิทคล้ายถูกมนตร์สะกด เนื้อตัวเย็นเยียบราวกับอยู่ในหลุมมานาน แลนับว่าโชคดียิ่ง แห่งที่ใกล้กับหลุมตักสัตว์นั้นมีถ้ำอยู่ กระผมจึงพาแม่หญิงแก้วไปนอนในถ้ำ รอจนแม่หญิงฟื้นเพลาก็ล่องเข้ายามสายแล้ว กระผมถามแม่หญิงว่าเหตุใดจึงออกมาเดินอยู่ในป่าได้ แต่แม่หญิงกลับจำมิได้ซอรับ”

ขุนกล้าเอ่ยทิ้งไว้เพียงแค่นั้น ขณะที่พระยามิ่งเล็กคิ้วขึ้น จ้องหน้าหนุ่มครวราลुकเขม็งหลังจากฟังจบ ก่อนเอ่ยลองเชิงอีกฝ่าย

“พ่อกล้า พ่อพูดถึงเพียงนี้ มิใช่หมายความว่า...”

“เป็นเช่นที่ท่านพระยาคิดไว้ซอรับ กระผมใคร่ขอมแม่หญิงแก้วไปเป็นแม่หญิงแห่งเรือนตน กระผมทำผิดผิดกับแม่หญิง ย่อมต้องยอมรับผิดเยี่ยงลูกผู้ชายพึงกระทำ แต่กระผมขอเอ่ยด้วยความสัตย์จริงว่ามีได้มีการลวงเกินอื่นใดให้แม่หญิงแก้วต้องมัวหมองซอรับ”

พระยามิ่งมีอาจเอ่ยคำใดได้เป็นครูใหญ่ ด้วยตนมีคาคิดคิดว่าขุนกล้าแห่งเขื่อนรามจักเอ่ยปากขอมบุตรสาวคนเล็กด้วยตนเองเช่นนี้ เพราะจักจะไปหญิงชายแตะเนื้อต้องตัวแลอยู่กันตามลำพังในที่มืดชิดสองต่อสอง ย่อมเป็นเรื่องผิดผีแน่แล้ว แต่หากขุนกล้ามิใคร่เอ่ยถึงขอมทำได้ เพราะหาจะมีผู้อื่นรู้เห็นเรื่องนี้ไม่ ยิ่งแม่แก้วบุตรสาวของเขายิ่งมิกกล้าโพนทะนออกไปให้ตนเองต้องเสื่อมเสีย แต่ท่านขุนผู้นี้กลับยึดอกรับแต่โดยดี ช่างน่าชื่นชมยิ่ง

“คิดดีแล้วหรือพ่อ แม่แก้วลูกคนเล็กของข้าเป็นเพียงลูกเมียรองหนา แม่บังเกิดเกล้าสิ้นไปแล้ว”

“กระผมคิดดีแล้วขอรับ หากท่านพระยาหลงใจ กระผมจักพาคุณพ่อมา สู่ขอกับท่านพระยาอีกครา” ขุนกล้าเอ่ยอย่างสิ้นไหล คำพูดใดล้วนมีมิติชัดเจน ให้ต้องฟังแล้วขุ่นเคือง พระยามิ่งจึงอดยิ้มมิได้

“ยินดีนัก ๆ พ่อกล้า หากวันใดท่านพระยาคำพูนจักมาเยือนเป็ง ให้ บ่าวมาแจ้งไว้สักวัน ข้าจักได้เตรียมตัว”

พระยามิ่งลอบถอนหายใจ ความอึดอัดในอกทั้งหลายล้วนมลายหายไป สิ้น หากเป็นขุนกล้าผู้นี้เขาขอมยินดี เขาเชื่อว่าในกาลข้างหน้า ท่านขุนหนุ่ม ผู้นี้จักต้องได้เป็นใหญ่เป็นโต อีกทั้งนิสัยใจคอนับว่าน่าคบหาไม่น้อย ขุนกล้า มิใช่คนสำมะเลเทเมา มิใช่คนมักมากชมชอบเที่ยวโรงบำเรอเช่นคนหนุ่มอีก หลายคนในเชียงใหม่

แต่สิ่งสำคัญยิ่งคือ หากแม่แก้วออกเรือนไปกับขุนกล้า แม่แก้วย่อมมิ ต้องไปเป็นนางเล็กเมียรองให้ขุนจอมแล้ว

“แต่กระผมมีเรื่องใคร่ขอร้องท่านพระยาเรื่องหนึ่ง” ขุนกล้าเอ่ยอย่าง นอบน้อม พระยามิ่งพยักหน้า ขุนกล้าจึงพูดต่อ

“อย่าเพิ่งบอกกล่าวเรื่องนี้กับผู้ใดหนาขอรับ แม้นกระทั่งแม่หญิงแก้ว กระผมมิใคร่ให้คนลือกันไปเป็นไฟลามทุ่ง ยิ่งเพลานี้มีรู้ว่่าเรื่องที่แม่หญิงหาย ออกไปจากเรือน จักออกไปเข้าหูคนนอกเยือนเป็งหรือไม่ จึงใคร่ให้เก็บเรื่อง นี้เป็นความลับก่อน”

พระยามิ่งพยักหน้า “ยอมได้ ข้าเองคิดเช่นเดียวกัน”

“ยินดีนัก ๆ ขอรับ เช่นนั้นมิเกินสามวัน กระผมจักพาคุณพ่อคุณแม่มา สู่ขอแม่หญิงแก้วกับท่านพระยา”

ขณะเดียวกัน ที่เรือนหลังน้อยของแม่หญิงแก้วนั้น เพลานี้ผู้เป็นเจ้าของเรือนกำลังให้บ่าวทั้งสองช่วยเช็ดเนื้อตัวให้ พลังพิงเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาจากทั้งคู่

ตาบกับอั้งสลักกันเล่าตั้งแต่หนุ่มต้นตีนมาแล้วมิเจอแม่หญิงแก้วอยู่ในเรือนนอน จนกระทั่งไ้ห่าน บ่าวแบกเสลี่ยงตายคาคอกทั้งที่ท่านพระยากับท่านขุนยังมีได้ชำระความ

“ทำกันถึงเพียงนี้ไชยวรี”

แม่หญิงแก้วพึมพำแผ่วเบา นี้กรรมมังวิธีกำจัดนามของแม่หญิงสายบตีช่างต่ำช้าแลเหยียดโหดยิ่ง หากเมื่อคืนหล่อนมิได้เดินละเมอออกไปนอกเรือน เพลานี้หล่อนคงนอนจมกองเลือดอยู่ในคอกแล้วกรรมมัง เพราะเชื่อว่าบิดาต้องเอาชีวิตหล่อนเป็นแน่

“ไ้ห่านไอ้ชั่วช้านั้นตายไปยอมตียิ่งแล้วเจ้าคะแม่หญิง บ่าวไ้ยินมาจากไ้มว่าม้านโตนของเจ้าคะ เลือดนี่นองท่วมทั้งคอกเขียวหนาเจ้าคะ ท่านขุนเมืองจึงสั่งพวกบ่าวท่ายเรือนล้างคอกให้เกลี้ยง”

ตาบพูดเจ็ยแจ้ว ด้วยเข้าใจว่าคำรำพันของแม่หญิงหมายถึงการตายของไ้ห่าน แม่หญิงแก้วจึงรีบเอ่ยแก้

“ข้าหาได้หมายถึงไ้บ่าวแบกเสลี่ยงนั้นไม่ ข้าหมายถึงผู้ใดกันที่ทำกับข้าถึงเพียงนี้”

ครั้นพอนึกถึงเรื่องเดินละเมอ แก้วอดสงสัยมิได้ เสียงสวดที่ได้ยินนั้น เป็นของผู้ใด แลสวดเพื่อเรียกหล่อนออกไปอย่ายี้ หรือสวดเพื่อช่วยให้หล่อนไปหลบอยู่ในหลุมดักสัตว์ แลเหตุใดยามที่หล่อนเดินออกจากเรือนจึงมีมีบ่าวคนใดพบเห็น รวากับมีคนกำบังกายไว้ให้อย่างไรอย่างนั้น

“จักเป็นผู้ใดได้เล่าเจ้าคะแม่หญิง หลายคราแล้วหนา บ่าวมิอาจเชื่อได้

ดอกเจ้าคะว่าท่านพระยาจกมิงสงสัย”

อังกฤษกลัวสะอื่น น้ำตาไหลมาสายหนึ่งต้องรีบเช็ดออก เพราะมีใครให้
ผู้เป็นนายต้องลำบากใจ

แม่หญิงแก้วมิได้เอ่ยคำใด เพราะหล่อนย่อมรู้เช่นกันว่าเป็นผู้ใดที่
วางแผนเลวทรามเช่นนี้ ที่แล้วมา แม่หญิงสายบดกับบัวงามเพียงกลั่นแกล้ง
หล่อนให้ต้องลำบากเรื่องกินอยู่เท่านั้น แต่ครานี้ก็นับว่าลงมือหนักยิ่ง ถึงขั้นให้
หล่อนต้องตายแล้อบายผู้คน ขึ้นปล่อยให้เป็นเช่นนี้ ในกาลหน้าคงมีแต่
หนักข้อขึ้น หล่อนคงต้องลงมือบ้างแล้ว

คิดได้ดังนั้น แก้วจึงใคร่ลอบดักฟังว่าที่เรือนใหญ่สนทนาเรื่องใดกันบ้าง
จึงเอ่ยกับบัวทั้งสองคนว่า

“ข้าใคร่นอนพักสักประเดี๋ยว เอ็งสองคนออกไปก่อนเถิด หากตะวัน
ตรงหัวข้ายังมีตื่น หมูเอ็งมาปลุกข้าด้วยเล่า”

มารดาผู้ล่วงลับเคยกำชับหล่อนไว้ว่า อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้เป็นอันขาดว่า
ตนมีหุทธิย์ ความลับนี้มีเพียงแม่หญิงแก้วกับแม่หญิงจันบตี ผู้เป็นมารดา
เพียงสองคนแม่ลูกเท่านั้น แม้นกระทั่งบิดาอย่างพระยามิ่งยังมีอาจรู้ ยิ่งบัว
ข้างกายทั้งสองด้วยแล้ว แม่หญิงแก้วยิ่งมีอาจให้รู้ได้ เพราะหล่อนมีกล้า
วางใจผู้ใดทั้งสิ้น

แก้วนั่งหลังตรง หลับตาทำสมาธิ เสียงสรรพสิ่งรอบกายดังอื้ออึง ทั้ง
เสียงบ่าวไพร่ เสียงลมพัดใบไม้ไหว เสียงเดินของคนในเรือน เสียงกระซิบ
กระซิบนิทานคนเรือนใหญ่ของตากับอ้ง จนกระทั่งหล่อนได้ยินเสียงอัน
คุ้นเคย เสียงของแม่หญิงสายบดกับแม่หญิงบัวงาม แต่กลับมีอาจได้ยินเสียง
ของขุนกล้าสนทนากับบิดาแม้นแต่น้อย

หากให้คาดเดา บิดาของหล่อนคงพาท่านขุนไปสนทนาในห้องตำรา

กระมัง แลคงรำยมนตร์ไว้มิให้ผู้ใดได้ยิน เมื่อเป็นเช่นนั้นแม่หญิงแก้วจึงจจจ่อที่เสียงของแม่หญิงสองแม่ลูกนั้นแทน

“รออี๋ยมันกลับมาก่อน แม่ให้มันนำความไปบอกกับบ่าวของแม่หญิงเอื้องบตีแล้ว ป่านนี้คงใกล้กลับถึงเรือนแล้วกระมัง”

เสียงนี้เป็นเสียงของแม่หญิงสายบตีพูดกับบัวงาม แก้วจึงตั้งใจฟังว่าคนผู้นี้คิดวางแผนกำจัดหล่อนเยี่ยงไรอีก

“คุณแม่มคิดว่าแม่หญิงเอื้องบตีจักเล่าเรื่องนี้ให้ขุนจอมฟังหรือไม่เจ้าคะ ลูกใครให้ท่านขุณรู้เรื่องที่นังแก้วมันนัดพบผู้ชายยามวิกาลยิ่งเจ้าคะ ท่านขุณจักได้รังเกียจมัน”

แก้วจำเสียงนี้ได้เช่นกัน เสียงของบัวงามช่างไพเราะเหมาะกับใบหน้า นัก แต่จิตใจกลับน่าซึ้งยิ่ง แต่เล็กจนโต พี่สาวคนนี้มีเคยคิดว่าหล่อนเป็นน้องเลยสักครา เสื้อผ้าอาภรณ์ข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างต้องดีกว่าหล่อนเสมอ

“แม้ว่าต้องเล่าเป็นแน่ แม่หญิงเอื้องบตีมิใคร่ให้อี้อีกเมียรองนั้นเหยียบเรือนดอก แม่หญิงแห่งเรือนขุนจอมย่อมต้องเป็นลูกผู้เดียวเท่านั้นหนา เอ็งอย่าได้กังวล”

“แต่ลูกมีอาจวางใจเจ้าคะคุณแม่ หากขุนจอมมิได้แตงนังแก้วเข้าเรือน มันเป็นเมียรองนางเล็กก็ตาม เช่นนั้นขุนจอมมีลัมเลิกมาสู่ขอลูกหรือเจ้าคะ หากขุนจอมไปแตงแม่หญิงเรือนอื่นเล่า ลูกจักทำเช่นไร”

“เอ็งจักคิดนึกไปใยลูกแม่ วันพรุ่งเป็นวันพระใหญ่ มันนัดกับแม่หญิงเอื้องบตีว่าจักให้ลูกกับขุนจอมได้ปะกัน แลแม่จักแกล้งชวนแม่แก้วไปทำบุญแก้เคราะห์ที่วัดด้วย ครานี้หนา ท้าวทั้งเชียงसानครจักต้องรู้ว่านังลูกเมียรองมันหายไปอยู่กับผู้ชายทั้งคืน เช่นนี้แล้วขุนจอมย่อมรังเกียจมันแน่ วันพรุ่งลูกแค่แตงตัวให้งาม พุดให้เพราะ ขุนจอมจักได้เอ็นดู”

“เจ้าคะคุณแม่...ออกมาแล้วเจ้าคะ!”

น้ำเสียงตื่นตระหนกตอนท้ายของบัวงาม ทำให้แม่หญิงแก้วเดาว่าบิดากับขุนกล้าคงออกมาจากห้องตำราแล้วกระมัง

และเป็นตามคาด เพราะเสียงถัดมาที่หล่อนได้ยินคือเสียงของขุนกล้าที่เอ่ยลาบิดาของหล่อน ก่อนลงจากเรือนไป

เสียงย่ำเดินของผู้หนึ่งเข้ามาใกล้เรือนน้อยของแม่หญิงแก้วทุกขณะ แต่แม่หญิงฟังแล้วลงใจว่าเสียงเดินเช่นนี้หาใช่ขุนกล้าไม่ น่าจักเป็นบ่าวในเรือนพาขุนกล้ากลับไปยังป่าท้ายเขื่อนเป้ง หล่อนใคร่เยี่ยมหน้าออกไปมองส่งท่านขุนยิ่ง แต่ด้วยรู้ว่ามันมีงาม จึงได้แต่ข่มใจไว้ กระทั่งเสียงเดินของคนสองคนย่ำผ่านหน้าเรือนไป แม่หญิงแก้วจึงลืมหูลืมตาขึ้น

หล่อนใคร่รู้อย่างที่ขุนกล้าสนทนาเรื่องใดกับบิดา ยิ่งใคร่รู้ว่าพระยามิ่งจักเอ่ยวาจากตด้นให้ท่านขุนรับหล่อนเข้าเรือนหรือไม่ หล่อนมีใครให้ท่านทำเช่นนั้น เพราะเกรงว่าขุนกล้าจักเดือดร้อน

ขุนกล้าขี่ม้ากลับถึงเขื่อนรามในเพลากลางวันตรงหัว เขาเห็นไฉ่แจ๋ บ่าวข้างกายยิ้มแต่มาแต่ไกล จึงลงจากหลังอาซาคุใจ ส่งบังเหียนให้อีกฝ่าย นำไฉ่อย่างไปไว้ที่คอกม้า

“แล้วจากออกลาดตระเวน ท่านขุนไปที่ใดหรือขอรับ แม่หญิงสร้อยบดีถามหาตั้งแต่เมื่อวาน”

“ไปฝึกอาคมในป่า”

เขายิ้มมุมปากก่อนเดินขึ้นเรือนไป สร้างความสงสัยใคร่รู้ให้กับบ่าวข้างกายยิ่ง กระนั้นแจ๋ยอมมิกล้าไล่เรียงกับผู้เป็นนาย แม้นจักรู้ว่าขุนกล้าหาใช่ผู้ที่ชอบลงโทษทุบตีบ่าวไพร่เช่นเจ้านายเรือนอื่น ตนจึงเชื่อฟังท่านขุนผู้นี้ยิ่ง

ขณะขึ้นบันไดเลื่อน ขุนกล้านึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ จึงหันไปเรียกบ่าวข้าง
กายไว้ “ประเดี๋ยวก่อนไอ้แจ้”

แจ้ได้ยินผู้เป็นนายเรียกจึงรีบหันหน้ามายิ้มกว้างราวกับปากอีกา

“ขอรับท่านขุน มีสิ่งใดให้กระผมรับใช้หรือขอรับ”

ขุนกล้าเดินลงบันไดมายืนเบื้องหน้าบ่าวคู่ใจ เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา
ราวกระซิบว่า

“กูมีเรื่องใครให้มึงไปทำ” เขาสั่งความกับไอ้แจ้เพียงคราหนึ่ง เห็นอีก
ฝ่ายพยักหน้าอย่างซิงซัง เขาจึงเดินขึ้นเรือนไป

บนชานเรือน พระยาคำพูนนั่งอ่านตำราบนตั่ง แม่หญิงสร้อยบดินั่งติด
ลูกคิดคำนวณอยู่อีกด้าน ขุนกล้าเดินค้อมตัวเข้าไปนั่งบนตั่งฝั่งขวาของผู้เป็น
บิดา ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“คุณพ่อคุณแม่ขอรับ วันพรุ่งไปสู้อแม่หญิงแก้วแห่งเฮือนเบ็งให้ลูกที
เถิด”

เสียงติดลูกคิดของผู้เป็นมารดาเงียบลงทันใด ขณะที่พระยาคำพูนจ้อง
หน้าบุตรชายคนเดียวนิ่งค้าง

“เอ็งว่ากระไรหนา!”

ทั้งท่านพระยาแลแม่หญิงสร้อยบดินั่งร้องขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียง ด้วยมิ
คาดคิดว่าขุนกล้าผู้มีเคยต้องตาแม่หญิงคนใดจักเอ่ยเช่นนั้น

แก้วคิดหาหนทางรับมือสองแม่ลูกอยู่ในเรือนนอน หูของหล่อนพลัน
ได้ยินเสียงก้าวเดินอันแสนคุ่มเคยกำลังมาทางเรือนของตนอย่างร่อนรน จึง
เดินออกไปรออีกฝ่ายตรงระเบียง

“แม่แก้ว เอ็งเป็นเยี่ยงไรบ้าง”

ขุนเมืองมีสีหน้ากังวลยิ่งขณะกวาดตามองน้องสาวตั้งแต่ศีรษะลงมา แลคงเพราะเห็นว่าหล่อนมิได้เป็นอันใด จึงถอนหายใจพลางเอ่ยว่า

“มันเกิดอันใดขึ้น เอ็งเล่าให้พี่ฟังได้หรือไม่”

“อ้ายเมืองนั่งก่อนเถิดเจ้าคะ”

แม่หญิงแก้วหันไปพยักหน้าให้บ่าวของตน อังกับตาบจึงลงจากเรือนไปนั่งอยู่บนแคร่ด้านล่าง หากมีผู้ใดมาจักได้แจ้งกับผู้เป็นนาย อีกทั้งคอยเฝ้ามิให้มีผู้ใดมาลอบฟัง

เมื่อเห็นว่าพี่ชายนั่งบนตั่งดีแล้ว แก้วจึงเล่าเรื่องเมื่อคืนให้ฟังอย่างมิปิดบัง นับแต่ตนได้ยินเสียงบทสวดประหลาดยามนอน จนกระทั่งขุนกล้ามาส่งถึงเฮือนเป็งยามสาย เว้นไว้แต่เรื่องที่ตนนั่งมาตัวเดียวกับขุนกล้าที่มีได้เล่าออกไป ด้วยเกรงว่าจักทำให้ท่านขุนเดือดร้อนเพราะผิดผี แลเรื่องที่ขุนกล้าไล่ผีที่นั่งบนป่าของตนให้ในตรอกฮวนโจว

ครั้นเมื่อหล่อนเล่าจบ อ้ายเมืองนั่งเงียบอยู่เป็นนาน หัวคิ้วขมวดเพียงนิตรวกับสงสัย ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ขุนกล้ากระนั้นรี”

แก้วรู้ว่าขุนกล้ากับพี่ชายของตนย่อมรู้จักกัน แต่มิได้สนิทสนมถึงขั้นไปมาหาสู่ แต่ท่าทีของขุนเมืองคล้ายยังคงสงสัยบางอย่าง ด้วยกลัวว่าผู้เป็นพี่ชายจักซักไซ้ถามจนหล่อนเปลือเจ้าเรื่องที่สมควรเอ่ยถึง จึงเลี่ยงไปถามเรื่องบทสวดที่หล่อนได้ยิน

“อ้ายเมืองคิดว่าบทสวดนั้นจักโชมนตร์ดำหรือไม่เจ้าคะ ข้าฟังแล้วมันมิใช่บทสวดที่เคยได้ยินยามธูเจ้าสวดในวัด หรือยามที่คุณพอกับอ้ายสวดในเรือน”

ขุนเมืองพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

“อาจเป็นไปได้ หากไม่แล้วเอ็งคงมีสันสติไปดอก แต่...”

“แต่กระไรหรือเจ้าคะ ไซ่เรื่องที่ข้าออกไปนอกเขื่อนเป้งได้เยี่ยงไรไซ่หรือไม่” แก้วมองพี่ชาย หล่อนใคร่รู้เรื่องนี้เช่นกัน

ขุนเมืองพยักหน้าอีกครา “ไซ่ เหตุใดบ่าวเดินเวรจึงมิเห็นเอ็ง หรือเป็นว่าคนผู้นั้นสั่งไว้ว่ามีให้สอด หากเห็นเอ็งไปทำยเรือ่นให้ทำเป็นมิเห็นเสีย แต่เอ็งกลับเดินออกไปนอกเรือ่น...มิใช่! เรื่องมิได้เป็นเช่นนี้แน่ แม่หญิงสายบดีคงมิหาญกล้าสั่งบ่าวไพร่เช่นนั้นดอก หากคุณพ่อรู้เข้าย่อมเป็นเรื่องใหญ่”

“อ้ายคิดว่ามีคนที่ช่วยข้าหรือเจ้าคะ จักเป็นผู้ใดเล่า”

แก้วมิกล้าเอ่ยชื่อขุนกล้า ด้วยเกรงว่าพี่ชายจักไปชักใช้ถามอีกฝ่ายถึงเขื่อนราม แต่หากเป็นท่านขุนจริง เช่นนั้นเขารู้ได้เยี่ยงไรว่าหล่อนกำลังมีภัย

แม่หญิงแก้วเห็นสีหน้าของอ้ายเมืองแล้วอดหัวใจมิได้ เขาคล้ายมีบางสิ่งอยู่ในใจแต่มิได้เอ่ยให้หล่อนฟัง แต่หันมาพูดกับหล่อนว่า

“พี่ขอเดินรอบเรือ่นเอ็งสักคราได้หรือไม่ เพื่อจักเจอของอื่นใดที่ทำให้เอ็งถูกสะกดให้เดินออกไปนอกเรือ่น”

“เจ้าคะอ้าย”

แม่นั้นจะเอ่ยไปเช่นนั้น ทว่าทั้งหล่อนแลอ้ายเมืองย่อมรู้ดีว่าคงมิเจออันใดแล้ว ผู้ทำคงมีทั้งหลักฐานไว้เป็นแน่

ขุนเมืองเดินรอบเรือ่นหลังน้อยของน้องสาวต่างมารดา ทั้งถอดจิตมองหา แลมองด้วยตาเนื้อ แต่กลับมิเห็นสิ่งอื่นใดน่าสงสัย ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนคาดไว้แล้ว แม่นเรือ่นทุกหลังในเขื่อนเป้งจักลงมนตร์คุ้มเรือ่นไว้ ฝีสางนางพรายอันไต่ลั่นมิอาจกล้ากรายเข้ามา เว้นเสียแต่ว่าจักมีผู้นำเข้าเรือ่นมาด้วยตนเอง คนในเรือ่นจึงจักถูกมนตร์นั้นเล่นงาน ที่แม่แก้วถูกมนตร์สะกด ย่อมหมายความว่าคนในเขื่อนเป้งนั้นแลที่นำของสิ่งนั้นมาไว้ในเรือ่นของแม่แก้ว

พลันนั้น ขุนเมืองนึกถึงกิ่งไม้แห้งที่บิดาเจอบนหมอนในเรือนนอนของ
ผู้เป็นน้องสาวในทันใด เขาคิดว่าต้องเป็นสิ่งนั้นแน่ แต่จักเป็นฝีมือของผู้ใด
นั้น มีอาจารย์ได้ แต่หากคาดเดาถึงคนที่น่าสงสัย เขาย่อมมีในใจแล้ว

ขุนเมืองเดินขึ้นเรือนอีกครา เขานั่งลงที่เดิม ถอดสายสิญจน์คุ้มกาย
จากข้อมือของตนยื่นส่งให้น้องสาว

“พี่รู้ว่าเอ็งมีเบี้ยแก้⁸ติดตัว และมีสายสิญจน์คุ้มกาย แต่ทั้งที่เอ็งมีสอง
อย่างนี้ มันกลับยังมีอาจปกป้องเอ็งได้ เช่นนั้นเอาของพี่ใส่ไว้ด้วยเถิด อันตัว
พี่แม้มีได้ใส่ย่อมมิเป็นอันใด อย่างไรพี่ยังมีวิชาอาคมติดตัว แต่เอ็งหาไม่มี”

แก้วรับสายสิญจน์ไปปลางยกมือไหว้ “ยินดีนัก ๆ เจ้าคะอ้าย”

ขุนเมืองเห็นน้องสาวใส่สายสิญจน์ที่ตนให้แล้ว จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่ว
เบาว่า “หากเอ็งทำได้ นับจากนี้ให้หุงหาข้าวปลากินเอง จักได้ไม่ต้องไปเอา
สำหรับจากเรือนใหญ่ เรื่องนี้สำคัญยิ่ง ยังมีอาจวางใจผู้ใดในเฮือนเป้ง ตัวพี่มี
อาจอยู่เฝ้าเอ็งทั้งวันทั้งคืน เช่นนั้นเอ็งต้องระวังตัวให้มาก”

แก้วพยักหน้า “เจ้าคะอ้ายเมือง อ้ายอย่าได้คิดนึกเลหยหนา ข้าให้คำมั่น
ว่าจักรวังตัวทุกอย่างก้าว”

“เช่นนั้นเอ็งนอนพักเถิด พี่กลับเรือนก่อน”

ขุนเมืองเดินลงจากเรือนเพื่อกลับไปยังเรือนของตนที่อยู่อีกฝั่ง บิดาให้
เขาแยกเรือนออกมาอยู่ลำพังตั้งแต่อายุสิบปี กระนั้นยังอยู่ในอาณาบริเวณ
ของเฮือนเป้งแห่งนี้ เรือนของขุนเมืองนับว่ากว้างขวางใหญ่โตกว่าเรือนน้อย
ของแก้วนั้ก เพราะเขาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของพระยามิ่ง ผู้เป็นบิดาจึง

---

⁸ เบี้ยแก้ คือ เครื่องรางของขลังที่เชื่อกันว่ามีพุทธคุณครอบจักรวาล โดยเฉพาะการแก้คุณไสย
มนตร์ดำ ยาสั่ง และสิ่งอัปมงคลต่าง ๆ ให้กลายเป็นดี ทำจากหอยเบี้ยขึ้นบรรจุปรอทไว้ ภายใน
เสกด้วยอาคม ป้องกันภัยภูตผีปีศาจ แคล้วคลาดปลอดภัย และช่วยเสริมดวง เมตตามหานิยม

ให้ความสำคัญยิ่ง แลแม่หญิงสายบดีย่อมมิกล้ากระทำการใดอันเป็นเหตุให้
ขุนเมืองต้องเดือดเนื้อร้อนใจ ด้วยเขาเป็นทนายทพผู้สืบทอดของเฮือนเป็ง

แม่หญิงสายบตีวางจานขนมไว้ใกล้มือพระยามิ่ง เห็นอีกฝ่ายกำลัง
ใช้ผ้าเช็ดตูดาคู่มือด้วยสีหน้าสงบนิ่ง มิได้มีแววขุ่นเคืองกราดเกรี้ยวเช่นเมื่อ
ยามย่ำรุ่ง จึงลองตะล่อมถาม

“คุณพี่คุยกับขุนกล้าด้วยเรื่องอันใดหรือเจ้าคะ”

พระยามิ่งขำเลื่องมองมาเพียงชั่วครู่ ก่อนหันไปสนใจตาดบในมือต่อ
กลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

“หาใช่เรื่องสำคัญอันใดไม่ ขุนกล้าเพียงเล่าให้ฟังเท่านั้นว่ายามออก
จากลาดตระเวน ไปเจอแม่แก้วนอนหลับอยู่ในหลุมดักสัตว์มีเกลจากป่า
ทางเข้าเมืองเท่าใดนัก จึงช่วยให้ขึ้นจากหลุม สอบความกันไปตาม แม่แก้ว
กลับมืออาจจดจำสิ่งใดได้แม่นยำน้อย”

แม่หญิงสายบตีขมวดคิ้วเล็กน้อย เรื่องราวเช่นนี้หาใช่เรื่องสำคัญดังว่า
แต่เหตุใดจึงต้องปิดห้องตำราสนทนากันราวกับว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง
จึงมีอาจให้ผู้ใดล่วงรู้ได้

ครั้นเมื่อคิดได้ดังนั้น สายบตีจึงเข้าใจในทันใดว่าครานี้คงมีอาจจ่างปาก
ท่านพระยาได้เป็นแน่ จึงเลี่ยงไปเอ่ยเรื่องอื่นเสีย

“วันพรุ่งเป็นวันพระใหญ่ น้องว่าจักชวนแม่แก้วไปทำบุญที่วัดเพื่อปิด
เปาเคราะห์ร้ายเจ้าคะ ที่ผ่านมาแม่แก้วโชคร้ายนัก หากได้ทำบุญทำทานฟัง
เทศน์ฟังธรรม เรื่องร้ายจักได้กลายเป็นเรื่องดี”

พระยามิ่งได้ยินเช่นนั้น มือที่กำลังเช็ดตาดบคู่มือพลันหยุดนิ่ง เขาเก็บ
ตาดบเข้าฝักวางไว้ข้างกาย ก่อนหันไปเอ่ยกับเมียว่า

“พาไปแต่แม่บัวงามเถิด แม่แก้วให้อยู่เรือนไป เพิ่งเกิดเรื่องร้ายมา มีเท่าใด ข้ามิใคร่ให้ออกไปนอกเรือน คินนี้ข้าจักให้แม่แก้วขึ้นมาสวดมนต์กับข้าในห้องพระ จักได้อาบน้ำมนต์ไปรดเรือนปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายเสีย”

แม้ไม่มีใครพอใจเมื่อได้ยินพระยามิ่งเอ๋ยเช่นนั้น เห็นได้ว่าท่านพระยาจงใจปกป้องน้องลูกเมียรอง แต่สายบตีจำต้องสงบปากสงบคำไว้ มิติงตันจักเอาตัวแม่แก้วไปด้วยกันในวันพรุ่ง

“หากคุณพี่คิดเช่นนั้น น้องยอมเห็นควรตามคุณพี่เจ้าค่ะ”

เอาเถิด ยังมีอีกหลายหนทางที่จักกำจัดเสี้ยนหนามตำตาเยี่ยงแม่แก้วไปให้พ้นจากเรือน วันนี้มีอาจทำได้ แต่วันหน้ายอมต้องมีหนทาง

บทที่ 5

สู่ขอ

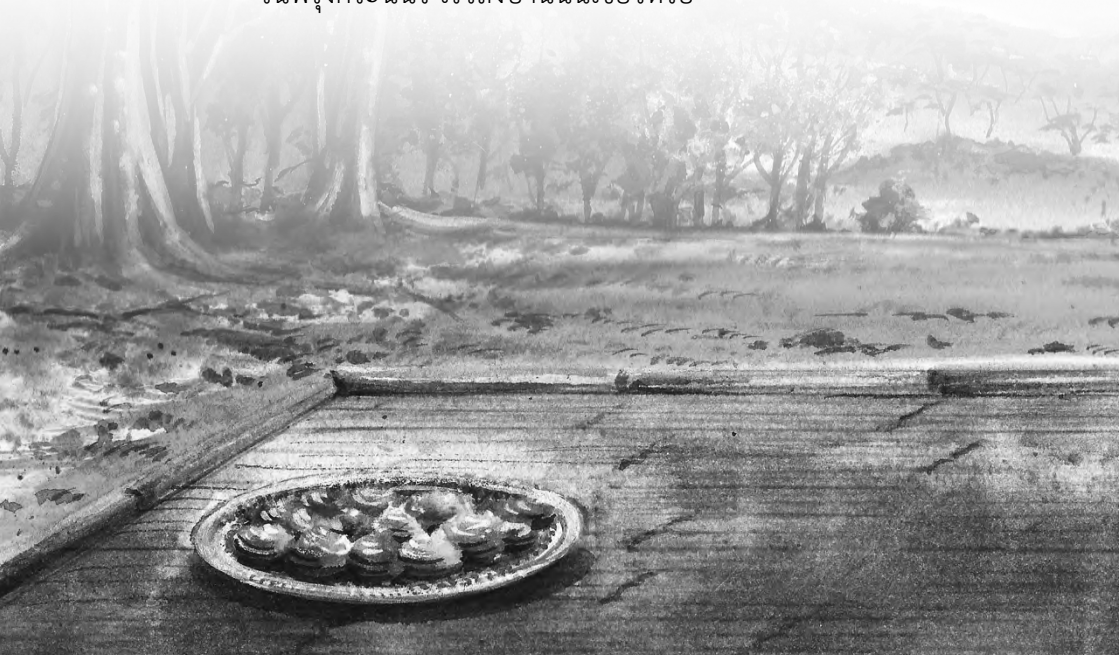
พระยามิ่งเห็นไอ้ดำ บ่าวรับใช้ข้างกายโผล่หน้ามาจากบันไดขึ้นเรือน แต่มิได้ขึ้นมาด้านบน อีกทั้งยังชำเลื่องมองไปทางแม่หญิงสายบดีแล้วหันกลับมาของตน จึงรู้ในทันใดว่าบ่าวผู้นี้มีเรื่องสำคัญจักแจ้ง แต่มีอาจให้ผู้อื่นรู้ได้ จึงลุกขึ้นจากตั่งเดินลงจากเรือนไป ไอ้ดำยืนอยู่ใต้ต้นไม้ ห่างจากเรือนใหญ่ไปราวสิบก้าวจึงเดินเข้าไปหา

“มิ่งมีเรื่องอันใดกระนั้นรี” พระยามิ่งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาถึง

“บ่าวเฮื่อนรามมาบอกกับกระผมว่าวันพรุ่งช่วงสายพระยาคำพูนจักมาเจรจาสู่ขอแม่หญิงแก้วให้ขุนกล้าขอรับ จึงใคร่แจ้งท่านพระยาไว้ล่วงหน้า”

ท่านพระยาเลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ

“วันพรุ่งกระนั้นรี เร็วถึงปานนั้นเชียวหรือ”

พระยามิ่งแยมยิ้มเพียงนิด พึงพอใจมีน้อยที่ขุนกล้ามีคิดเพิกเฉยต่อเรื่องนี้ ทั้งที่บอกไว้ก่อนหน้าว่าภายในสามวันจักพาผู้ใหญ่มาสู่ขอแม่แก้ว แต่กลับเร่งเร้าจักมาในวันพรุ่ง เห็นได้ชัดว่าขุนกล้าเห็นแก่หน้าว่าที่พ่อตาเลี้ยงตนยิ่ง

ท่านพระยาหันไปมองบ่าวข้างกาย “เรื่องนี้มีผู้ใ้ใครอีกหรือไม่”

คำสายหน้า ตอบเสียงแผ่ว “หาไม่ขอรับ บ่าวเหื่อนรามผู้นั้นมาบอกกระผมเพียงลำพัง หาผู้ใ้ใครอยู่ใกล้ไม่”

“ดียิ่ง มิ่งด้วยเล่า อย่าได้แพรงพรายใ้ผู้ใ้ใครเรื่องนี้เป็นอันขาด”

พระยามิ่งกำซบอย่างซึ้งซัง

“ขอรับท่านพระยา”

เมื่อบ่าวรับคำเป็นมั่นเหมาะ พระยามิ่งจึงโบกมือเป็นเชิงใ้อีกฝ่ายไปทำหน้าที่ของตน ท่านพระยามิได้ขึ้นเรือนใหญ่ แต่เดินทางไปทางเรือนหลังน้อยของบุตรสาวคนเล็ก

ห่างออกมาจากหน้าเรือนของแก้วราวสิบก้าว มีบ่าวชายร่างกำยำสองคนยืนเฝ้าอยู่ เมื่อเห็นผู้เป็นเจ้าเรือนเดินมาจึงรีบค้อมตัวลงต่ำ หลีกทางใ้พระยามิ่งเดินเข้าไป

อังกับตาบเห็นดังนั้นจึงร้องบอกแม่หญิงแก้วที่อยู่ใ้เรือนนอน มินานัก แก้วจึงออกมารับผู้เป็นบิดา

“คุณพ่อมีกระไรหรือเจ้าคะ ขึ้นเรือนก่อนเถิดเจ้าคะ”

ท่านพระยาเดินขึ้นเรือน นั่งบนตั่งตัวเดียวกับที่ขุนเมืองนั่งเมื่อยามบ่าวทั้งสองของแม่หญิงแก้วถอยออกไป หลังจากวางขันน้ำไว้ใ้ท่านพระยา

“เป็นเยี่ยงไรบ้างแม่แก้ว” พระยามิ่งมองสีหน้าของบุตรสาว เห็นว่ามิได้ซีดเซียวเท่าใดนักจึงค่อยคลายใจ

“มิได้เป็นอันใดนักเจ้าค่ะ คุณพ่ออย่ากังวล ลูกได้หลับคราหนึ่งแล้ว เพิ่งตื่นก่อนคุณพ่อเข้ามาสักประเดี๋ยวนั้น”

“ดียิ่ง เช่นนั้นคืนนี้ร่ายยามหนึ่ง แล้วจากกินข้าว เอ็งมาสวดมนต์กับ พ่อสักคราเถิดแม่แก้ว จักได้ปัดเป่าเคราะห์ภัยให้ไกลตัว แลวันพรุ่งเป็นวัน พระใหญ่ เอ็งสวดมนต์ไหว้พระอยู่ในเรือนหนา มิต้องออกไปที่ใดดอก”

แม่แก้วมองหน้าบิดาราวกับประหลาดใจ แต่ยังคงอมศีระรับคำ

“เจ้าค่ะคุณพ่อ”

พระยามิ่งลอบถนอหายใจ แวดตาอึดอัน ตนเป็นเจ้าเรือนแห่งเฮือนเป็ง แต่กลับมิอาจปกป้องลูกของตนได้ แม้นจักรู้เต็มอกว่าเหตุร้ายของบุตรสาว คนเล็กมีต้นเหตุจากผู้ใด กระนั้นเขายังมิอาจกระทำการลงโทษเมียเอกของตนได้ ด้วยเพราะเกรงบารมีของท่านโหราธิบดีเรื่อง พ่อตาของตน คิดแล้ว ให้ออนาใจยิ่ง

ตนหาได้เพิกเฉยละเลยบุตรสาวคนเล็กแต่อย่างใด ทว่าเขามีอาจอุ้มชุนักไป เพราะแค่นี้แม่แก้วยังถูกหมายหัวจากแม่สายบตี เมียเอกของตน หากให้ความเอ็นดูแม่แก้วเทียบเท่าแม่บัวงาม บุตรสาวคนเล็กของเขาคงมีอาจอยู่รอดมาถึงวันนี้เป็นแน่

พลานี้่นว่าดียิ่ง ที่ขุนกล้าใครมาสู่ขอตบแต่งแม่แก้วไปเป็นเมียเอก เขายินดีนักเมื่อคิดว่าอีกมินาน บุตรสาวคนเล็กต้องออกเรือนไปอยู่เฮือนราม มิต้องทนคับข้องใจเช่นที่แล้วมา แลเขามีต้องประหวั่นพรั่นพรึงว่าจักเสีย บุตรสาวไปเมื่อใด

เมียเอกของพระยามิ่งเกลียดจันบตี มารดาของแก้วเข้ากระดูก ความเกลียดชังนั้นจึงแผ่มายังบุตรสาวด้วย เรื่องนี้พระยามิ่งย่อมรู้ดี แต่ก่อนหน้านี้แม่หญิงสายบตีมิได้ลงมือหนักหมายเอาชีวิตบุตรสาวคนเล็กเยี่ยงนี้

ทว่าหลังจากได้ยินเรื่องขุนจอมแห่งเฮือนช่วงใคร่สู่ขอแม่แก้วไปเป็นแม่หญิงแห่งเรือนตน ทำให้สายบตีมิใคร่พอใจนัก ด้วยชาติตระกูลของขุนจอมนั้นสูงส่งมาช้านาน หากแก้วออกเรือนไปกับขุนจอมในฐานะเมียเอก ย่อมได้เซ็ดหน้าชูตา ยิ่ง อีกทั้งพระยามิ่งยังรู้ว่าแม่บัวงาม บุตรสาวคนโตของตนชมชอบขุนจอมนัก เพราะเหตุนี้สายบตีจึงมีอาจยอมให้แม่แก้วแต่งเข้าเฮือนช่วงได้เป็นอันขาด

“แม่แก้วเอ๋ย ยามนี้พ่อใคร่ให้เอ็งอดทนหนา และระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว หากมีเรื่องใดอย่าได้ออกนอกเฮือนเป็ง เพราะนอกเฮือนมิอาจรู้ว่ามิภัยใดรอลอยู่ เข้าใจหรือไม่”

แก้วพยักหน้า “ลูกเข้าใจเจ้าค่ะ”

พระยามิ่งหันมองไปรอบบริเวณเรือนหลังน้อย ยามแม่แก้วยังเล็กได้อยู่บนเรือนใหญ่ แต่เมื่อเริ่มแตกเนื้อสาว แลเกิดเหตุที่แม่แก้วหายตัวไปกลางป่าครานั้น เขาจึงเห็นควรให้บุตรสาวคนเล็กแยกเรือนออกมา ปลูกเรือนอยู่ตรงข้ามกับพี่ชายเยี่ยงขุนเมือง ตึกว่าอยู่บนเรือนใหญ่ให้ต้องกังวลว่าเมียเอกจักหาเรื่องร้ายใดมาใส่หัวแม่แก้วอีก

ให้สายบตีคิดไปเองว่าเขามีใคร่ใส่ใจบุตรสาวคนเล็ก จนให้แยกเรือนออกไปนั้นเป็นการดีอยู่แล้ว

ช่วงยามหนึ่ง แก้วต้องขึ้นมาสวดมนต์ในห้องพระกับผู้เป็นบิดาแลพี่ชาย แม่หญิงมิก้าออกเสียงสวดดังก้อง ต้องแสร้งทำปากขมุขมุขเล็กน้อย คล้ายว่าสวดได้เพียงไม่กี่บทดังเช่นแม่หญิงในเรือนทั่วไปที่มิได้ฝึกฝนอาคม ซึ่งแท้จริงแล้วหล่อนสวดได้ทุกบทในตำรา แม้นกระทั่งคาถาบางบทหล่อนยังจำได้ เพราะหูของหล่อนได้ยินทั้งพระยามิ่งกับพี่ชายสวดทุกคืนมาแต่เล็กแต่

น้อย จึงจดจำได้ทั้งหมด แต่เพราะมีใครให้บิดากับขุนเมืองสงสัยว่าเหตุใด หล่อนจึงสวดได้อย่างคล่องแคล่ว จึงต้องทำเช่นนี้ ด้วยเรื่องที่ดินมีเหตุพิพาทมิอาจให้ผู้อื่นรู้ได้

แล้วจากสวดมนต์ พระยามิ่งให้น้ำมนต์หนึ่งขันกับแม่แก้วเพื่อใช้รด เรือน แต่ต้องทำในวันพรุ่งยามเช้า หล่อนจึงนำขันน้ำมนต์ไว้บนหิ้งพระ ในใจ ยามนี้ยินดียิ่ง เพราะวันพรุ่งนี้ต้องไปปรับมือกับแผนการร้ายกาจของแม่หญิง สายบตี ที่อีกฝ่ายเตรียมไว้จัดการหล่อน

“แม่หญิงเจ้าขา วันพรุ่งนี้ต้องไปวัดจริงหรือเจ้าคะ”

อังถามอย่างประหลาดใจ เพราะทุกวันพระแม่หญิงแก้วต้องไปทำบุญ ไส้บาตรที่วัดให้กับมารดาผู้ล่วงลับเคยขาด

“ใช่ ยามนี้เว้นไปก่อนเถิด คุณพ่อใครให้ข้าอยู่เรือน มิต้องออกไปที่ใด” แก้วถอนหายใจ หล่อนได้แต่จุกจุกบอกมารดา ขอสุมาที่มีไม้ทำบุญไปให้ท่าน

“เจ้าคะ เช่นนั้นบ่าวสองคนจักนอนเฝ้าหน้าประตูหน้าเจ้าคะ บ่าวกับน้องอังก์ผลัดกันเฝ้า มิให้เกิดเรื่องใดกับแม่หญิงเป็นอันขาดเขียวเจ้าคะ” ตาบหันไปพยักหน้ากับอังก์อย่างหมายมาด

แม่หญิงแก้วได้ยินเช่นนั้นจึงได้แต่ยิ้ม หล่อนย่อมรู้ว่าบ่าวทั้งคู่ จงรักภักดี ทว่าต่อให้ผลัดกันอยู่เฝ้าหน้าประตู หากถูกมนตรีสะกดให้ หลับไหล ทั้งสองย่อมมิอาจต้านทานได้เป็นแน่ ป่วยการที่จักให้บ่าวคู่นี้มาทน หนาวยามค่ำคืน

“มิต้องตก คื่นนี้จักมีมีเรื่องใดเกิดขึ้น เชื้อข้า คุณน้า! หน้าเรือนมีคน เฝ้าทั้งคืน หากข้าเดินละเมออีกครา บ่าวสองคนนั้นย่อมต้องเห็น เอ็งสองคน ไปนอนเถิด อย่าคิดอยู่เฝ้าเขียว ประเดี๋ยวจักจับใช้เพราะลมหนาวเอาได้”

แม่หญิงแก้วเอ่ยจบ จึงเดินเข้าเรือนนอนไป หล่อนวางตะเกียงไว้บน

โตะคันฉ่องข้างเตียง แสงไฟส่องให้เห็นสิ่งของบางอย่างวางอยู่บนหมอน จึงหันไปมองด้วยความประหลาดใจ เพราะหล่อนจำได้ว่าก่อนหน้านี้หามีไม่

ดวงจิตของขุนกล้าพุ่งหนีวัดเฉวียนไปมาอยู่ในป่า เบื้องหลังมีลูกไฟดวงเล็กหลายสิบดวงพุ่งไล่ตามมาอย่างมิลดละ ดาบในมือทั้งสองกวัดแกว่งหมุนควงเพื่อปิดดวงไฟหมุ่นั้นให้กลับคืนไปหาเจ้าของ แต่หมดลูกไฟกลุ่มเก่า กลุ่มใหม่ย่อมมาแทนที่ในทันใด รวากับมันมีมากขึ้นเป็นทวี

“กูบอกให้มึงหยุดบัดเดี๋ยวนี้!”

เสียงกระโชกโฮกฮากยังคงดังมามีหยุด ธนูเพลิงหลายดอกพุ่งตรงเข้าหา ขุนกล้าร้ายคาถาปกป้องดวงจิตของตนจนบังเกิดเส้นสายราวกับเส้นไหมสีทองอร่ามตา ถักทอเป็นวงกลมอย่างแน่นหนาล้อมรอบดวงจิตของตนไว้ ทุกคราที่ลูกไฟและธนูเพลิงพุ่งเข้าใส่ หมุ่นั้นล้วนดับสลายกลายเป็นฝุ่นควัน

“มึงเป็นผู้ใดกันวะ จงไพล่หัวมา เหตุใดมึงลอบเข้าเรือนน้องกู!”

เสียงของอีกฝ่ายยังคงตวาดก้องป่า ขุนกล้าได้แต่แค้นยี้มมุมปาก กระทั่งรับรู้ได้ถึงรัศมีของอาคมบทหนึ่งที่แผ่ขยายเข้ามาใกล้ทุกขณะ ขุนกล้าจึงเรียกดวงจิตของตนกลับคืนร่างในทันใด

ร่างสูงใหญ่ในทำนองขัดสมาธิบนเตียงลี้มตาขึ้นอย่างเชื่องช้า แม่นสีหน้าสงบนิ่ง แต่แววตากลับไหวระริกราวกับพบเจอเรื่องสนุก ปานนี้คนผู้นั้นคงพาดวงพาดงาอยู่ในป่าเป็นแน่ ด้วยมีอาจทำกระไรผู้บุกรุกเยี่ยงเขาได้

ก่อนหน้านี้เขาถอดจิตลอบเข้าเรือนนอนของแม่หญิงแก้ว เพราะใคร่ นำของพุทธรักษาชิ้นหนึ่งไปวางไว้ หมายถึงให้หล่อนพกติดตัวเพื่อป้องกันภัยอันตรายอื่นใดที่เข้ามา ด้วยเขาเห็นว่าสายสิญจน์กับเปี้ยแก้วที่แม่หญิงพกอยู่นั้น มิได้ช่วยอันใด หมอผีที่ให้คุณไสยใส่หล่อนอาคมมิได้ด้อย จักต้องใช้ของ

ที่เป็นพุทธคุณแรงยิ่งกว่า จึงจักช่วยให้พ้นภัยได้

แต่การลอบเข้าเรือนนอนแม่หญิงแก้วคราวนี้ มิคาดคิดว่าจักถูกขุนเมือง ล่วงรู้เข้า จึงไล่ล่าเขาเอาเป็นเอาตาย แม้นเพลานี้ก็ฝ่ายยังมีรู้ว่าผู้ที่ตนไล่ล่า นั้นเป็นใคร แต่ด้วยสติปัญญาของขุนเมือง เขาเชื่อว่ามิหนานดอก อีกฝ่ายย่อม รู้แน่ว่าคนผู้นั้นคือเขา

แก้วเพ่งพิศมองของสิ่งหนึ่งทีวางอยู่บนหมอน ด้วยรูปลักษณะของ มันทำให้หล่อนมิกล้าหยาบสิ่งนั้นขึ้นมา ทั้งมิกล้าแต่ต้อง เพราะมีรูปร่างของ ตรงหน้ามาจากผู้ใด ให้คุณหรือโทษมีอาจรู้ได้ จึงได้แต่นั่งมองมันอย่าง หวาดระแวง

มองด้วยตา มันช่างคล้ายดินหรือหินสีดำทรงกระบอกอันเท่าครึ่งข้อนิ้ว ทั้งหัวแลท้ายยึดโยงไว้ด้วยสายสิญจน์สีแดง มิมีอีกขระยันต์ใดสลักไว้ เช่นนั้น หล่อนควรทำเช่นไรกับมันดีเล่า

แม่หญิงครุ่นคิดอยู่เป็นนาน ว่าจักให้บ่าวไปเรียกอำเมืองมาดูดีหรือไม่ แต่ยามนี้หล่อนคิดว่าควรนำมันออกจากเรือนนอนของตนก่อนเป็นดี

คิดได้ดังนั้น แม่หญิงแก้วจึงยกหมอนทั้งใบมาถือไว้ เพราะมิกล้าจับ ของสิ่งนั้น แต่เมื่อยกมันขึ้นมา กลับพบว่าใต้หมอนมีพับสาแผ่นหนึ่งวางอยู่ ในนั้นเขียนอะไรบางอย่าง หล่อนจึงวางหมอนไว้บนพูก หยิบพับสาแผ่นนั้น ขึ้นมาอ่าน

ตะกรุดก่าสะท้อน^๑นี้ ให้แม่หญิงพกไว้ติดตัว

---

^๑ ตะกรุดก่าสะท้อน (หรือตะกรุดก่าสะท้อน) เป็นเครื่องรางล้านนาโบราณที่มีพุทธคุณเด่นด้านการ ป้องกัน มีอานุภาพสะท้อนสิ่งชั่วร้าย มนต์ดำ คุณไสย หรือผู้ที่คิดร้ายต่อผู้บูชาให้ย้อนกลับไปหาผู้นั้นทันที เชื่อกันว่าช่วยเปลี่ยนร้ายกลายเป็นดีและหนุนดวง

มันจักช่วยกันดู¹⁰กันภัยให้แม่หญิงได้

บรรทัดต่อมาเป็นคาถาบูชาตะกรุด แม่หญิงแก้วอ่านแล้วจึงคลายใจ
มั่นในพิบสาจกมิได้ลงชื่อไว้ กระนั้นหล่อนย่อมรู้ว่าผู้ที่นำตะกรุดป้องกันภัย
นี้มาให้ คงเป็นผู้อื่นไปมิได้ นอกเสียจากขุนกล้า

แก้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ขณะนำหมอนวางไว้ที่เดิม หล่อนหยิบตะกรุด
ขึ้นมาส่องดูใกล้ตา แม้นรูปลักษณ์มีคล้ายคล้ายของมงคล แต่หล่อนเชื่อว่าหาก
เป็นสิ่งที่ขุนกล้าให้ ย่อมต้องดีแน่แท้

แม่หญิงแก้วนำตะกรุดวางไว้กลางฝ่ามือก่อนยกขึ้นพนม สวดคาถา
บูชาตามที่ขุนกล้าเขียนไว้ให้สามจบ จากนั้นเก็บตะกรุดกับพิบสาไว้ใต้หมอน
ดับตะเกียงแล้วเอนกายลงนอน มินานนักจึงหลับไป

เสียงไก่ก่อกอขันยามย่ำรุ่ง ปลุกให้แก้วตื่นจากหลับไหล แม่หญิงลุก
ขึ้นนั่งทั้งผ้าห่ม ปลดสลักกลอนหน้าต่างแฉ้มออกเพียงนิดเพื่อมองดูนอกเรือน
ฟ้ายังมีแจ่ม น้ำค้างลงแรงเช่นนี้ช่างหนาวยิ่ง แคไเอเย็นลอยเข้ามาทางร่อง
หน้าต่างที่แฉ้มไว้ ยังทำให้หล่อนสะท้านไปทั้งกาย จึงรีบจับหน้าต่างปิดไว้
ดังเดิม

รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าหวานละมุน คำคินที่ผ่านมาหล่อนหลับดียิ่ง
หาสิ่งใดมารบกวนไม่ อาจเป็นเพราะหล่อนมิต้องระแวงตระวังภัยด้วยการ
ยื่นหูไปลอบฟังคนเรือนใหญ่ ว่าจักหาทางใดมาเล่นงานตนอีก

กระนั้น แก้วยอมมิกล้าวางใจ トラบใดที่แม่หญิงสายบดียังเห็นว่า
หล่อนอยู่ดีมีสุขอยู่ในเฮือนเป้งแห่งนี้ มิรู้ว่าในกาลหน้าจักเกิดเรื่องร้ายใดขึ้น
อีกครา หากเมื่อใดหล่อนปล่อยปละละเลยแลเพิกเฉยคนเรือนใหญ่ เมื่อนั้น

---

¹⁰ ดู ในภาษาเหนือหมายถึง การทำร้ายด้วยไสยศาสตร์ หรือทำคุณไสย

ชีวิตของหล่อนย่อมจบสิ้นเช่นกัน

“แม่หญิงตื่นหรือยังเจ้าคะ”

เสียงของอังก์อยู่หน้าประตูเรื่อนนอน แก้วจึงรีบตอบกลับไป เพราะหากหล่อนมิเอื่อยปาก เกรงว่าบ่าวทั้งสองจักแตกตื่นเอาได้ ด้วยคิดว่าหล่อนหายตัวไปอีก

“ข้าตื่นแล้ว แต่มันหนาวนัก ข้ายังมีใครออกนอกเรื่อนนอน”

นับแต่แก้วจำความได้ ถึงหน้าหนาวเมื่อใดหล่อนจักหนาวเหน็บยิ่งกว่าผู้อื่น หนาวเสียดลึกถึงกระดูกช่วงทรมาณยิ่ง หล่อนเคยลอบไปหาหมอยาในตรอกฮวนโจว หมอผู้นั้นบอกเพียงว่าเลือดลมมีค่อยดี เป็นเช่นนี้แต่กำเนิด มิอาจรักษาให้หายขาด

“นั่งตบมันไปก่อไฟไว้แล้วเจ้าคะ แม่หญิงรอประเดี่ยวนาเจ้าคะ”

เพล่าผ่านไปครู่ใหญ่ แม่หญิงแก้วจึงลงเรื่อนมาทั้งผ้าห่ม หล่อนนั่งบนขอนไม้ มองดูกองไฟหน้าหนาวแลหม้อต้มน้ำที่กำลังเดือด หมอชาวฮวนโจวเคยบอกให้หล่อนกินน้ำขิงต้มให้หนัก ๆ ท้องจักได้อุ่น นับแต่นั้นมาบ่าวทั้งสองของหล่อนจึงต้องต้มน้ำขิงให้กินทุกวันหลังแล้วจากกินข้าว

ทางตาของแก้วลือลอบไปเห็นผู้เป็นพี่ชายกำลังเดินมาหา ในมือของเขาถือใบตองรองอะไรบางอย่าง หล่อนคิดว่าน่าจักเป็นมันหรือเผือกเป็นแน่ จึงหันไปบอกกับบ่าวข้างกายว่า

“ตาบ เอ็งไปเอาน้ำผึ้งมาให้ข้าที”

ตาบรับคำแล้วลุกไปในทันใด ขณะที่ขุนเมืองเดินเข้ามานั่งบนขอนไม้ ใกล้กับน้องสาว พलगวางหัวมันหัวเผือกที่ขุดมาลงบนพื้นตรงหน้า ส่งผลให้แก้วยิ้มกว้าง เอ่ยกับพี่ชายเสียงใสแต่สั่นพร่าเพราะความหนาว

“จักมีผู้ใดรู้ใจน้องไปกว่าอ้ายเมืองอีกเล่า”

ขุนเมืองแยมยิ้ม โยนหัวมันหัวเผือกเข้ากองไฟพลางเอ่ยว่า

“เอ็งนี่หนา ช่างพูดนัก”

“วันนี้ย้ายไปทำบุญที่วัดหรือไม่เจ้าคะ” หล่อนเห็นว่าวันพระใหญ่ เช่นนี้ขุนเมืองจักไปทำบุญที่วัดให้กับการดาผู้ลวงลับเช่นกัน

“ย่อมต้องไป เอ็งเล่า ถ้ามพี่เช่นนี้เอ็งมิไปหรือ”

“คุณพ่อใครให้ห้องอยู่เรือนเจ้าคะ ท่านว่ายามนี้อย่าเพิ่งออกไปนอก เหยื่อเป้ง” แก้วบอกพี่ชายไปตามตรง ส่วนเหตุผลนั้นมิต้องบอก ขุนเมือง ย่อมรู้ได้เอง

“ดียิ่ง เชื้อฟังคุณพ่อเถิด” อ้ายเมืองถอนหายใจ ก่อนกระซิบถามว่า

“แม่แก้ว เมื่อคืนเป็นเยี่ยงไรบ้าง หลับดีหรือไม่ มีผู้ใดลอบเข้าเรือนเอ็งหรือไม่”

แก้วได้ยินเช่นนั้นสองตาพลันเบิกกว้าง อ้ายเมืองรู้ได้เยี่ยงไรว่ามีผู้ ลักลอบเข้าเรือนนอนของหล่อน กระนั้นหล่อนต้องแสร้งทำไขสือ

“จักมีผู้ใดลอบเข้าเรือนน้องหรือเจ้าคะ อ้ายรู้กระไรมากระนั้นหรือ”

ขุนเมืองนั่งเงียบไปอึดใจ แต่แล้วพลันส่ายหน้าอย่างเชื่องช้า

“หามิได้ พี่ใครถามเอ็งเท่านั้น หากมีผู้ใด หรือเอ็งสงสัยว่ามีผู้บุกรุก เรือน เอ็งต้องบอกพี่ให้รู้หนาแม่แก้ว”

“เจ้าคะอ้าย” แก้วยิ้มเฟื่อน จักให้ผู้ใดรู้มิได้เป็นอันขาดว่าขุนกล้าลอบ เข้าเรือนนอนของหล่อน หาไม่แล้วเขาจักเดือดร้อนเอาได้

ขุนเมืองขี่ม้าถึงหน้าประตูคุ้มหลวง เขาลงจากหลังม้า จูงมันเข้าไป ด้านในเพื่อพาไปไวยังคอก แล้วเดินไปยังฝ่ายที่ตนสังกัดอยู่...ฝ่ายระวังเมือง เมื่อคืนที่ผ่านมา ขุนเมืองนั่งสมาธิอยู่ในเรือนของตน เขาถอดจิตตั้งใจ

จักไปฝึกอาคมในป่าท้ายเขื่อน ขณะที่เขาผ่านเรือนหลังน้อยของแม่แก้ว กลับเห็นเงาร่างของใครคนหนึ่งพุ่งออกมาจากเรือนนอนของน้องสาว จึงเร่งรุดติดตามไปในทันใด เขามีอาการรู้ว่าเงานั้นคือผู้ใด เพราะอีกฝ่ายอำพรางดวงจิตของตนไว้ จึงเห็นเพียงเงาเลื่อนราง รู้เพียงแค่ว่าคนผู้นี้อาคมเก่งกาจกว่าเขานัก เนื่องด้วยอีกฝ่ายสามารถร้ายมนตร์ปกป้องดวงจิตของตนได้ ทั้งยังแบ่งจิตออกเป็นหลายสายเพื่อให้เขาสับสนว่าควรไล่ล่าคนใด ซึ่งอาคมทั้งสองบทนี้เขายังมีอาจสำเร็จได้ แม้นจักลองหลายครั้งหลายครา

กระนั้นเขายังมีอาจปล่อยให้อีกฝ่ายหนีไป เขามีรู้ว่ามันมาดีหรือร้าย จึงไล่ตามไปอย่างมิลดละ มิคาดว่าเขากลับถูกไอ้คนผู้นี้กลั่นแกล้ง มันทำทีเป็นว่าใกล้เพลียงพล้ำให้แก่เขา ครั้นพอเขาเข้าใกล้มันก็พุ่งหนี อาวุธอาคมที่ตนพาดใส่หมายให้มันสยบ กลับกลายเป็นว่ามีอาจทำกระไรมันได้แม้แต่น้อย อีกทั้งคนผู้นั้นแค่เพียงปิดป้องส่งอาคมกลับมายังเขาพอเป็นพิธี มิได้หมายให้เขาบาดเจ็บ แลมิได้ร้ายอาคมใส่เขา กระทั่งในที่สุดมันก็หนีไปได้

หลังกลับจากไล่ล่าคนผู้นั้นในป่า เขาอนาคิดอยู่ค่อนข้างว่าจักเป็นผู้ใด ผู้ที่มีอาคมแกร่งกล้าถึงเพียงนี้ โดยมากมักเป็นผู้ที่กินตำแหน่งคุณพระขึ้นไป ซึ่งชายที่รับตำแหน่งนี้ส่วนใหญ่จักเป็นผู้ที่ออกเรือนแล้ว แต่หากออกเรือนแล้วเหตุใดจึงลอบเข้าเรือนนอนของแม่หญิงที่ยังมิได้ออกเรือนเล่า หรือใครให้น้องสาวของเขาไปเป็นเมียเล็กจึงกระทำเรื่องชั่วช้าเช่นนี้ แต่เมื่อตอนย่ำรุ่ง เขากลับมาแม่แก้ว อีกฝ่ายกลับบอกว่าหาไม่อันใดไม่ แลท่าทีของแม่แก้วหาได้ดูคล้ายคนที่ถูกรังแกแม้แต่น้อย

“มึงเป็นบ่าวของขุนกล้าใช่หรือไม่”

เสียงของฝ่ายทะเลเบียนเอ่ยขึ้น ขุนกล้าจึงหันไปมองตามทิศทางที่ทหารผู้นั้นมองอยู่ เขาเห็นชายผู้หนึ่งอายุคงมีเกินยี่สิบปีกำลังยืนค้อมศีรษะอย่าง

อ่อนน้อมถ่อมตน

“ขอรับ กระผมเป็นบ่าวของเฮือนราม ขุนกล้าให้กระผมมาแจ้งว่าวันนี้
ลาราชาการขอรับ”

“ขุนกล้าลาราชาการกระนั้นรี ย่อมได้” ทหารผู้นั้นจดบันทึกลงพับสา
บ่าวของขุนกล้าจึงลากลับไป

ขุนเมืองผละออกมาพลาจครุ่นคิด แต่ไรมาขุนกล้าผู้นี้มีเคยลาป่วยหรือ
ลาราชาการสักครา เว้นแต่ว่ามีคำสั่งให้ออกต่างเมือง ดูท่าเรื่องที่ต้องไปทำคง
สำคัญยิ่งเป็นแน่

ขุนกล้าผู้นี้เขาเคยสนทนายูบ้าง แต่มิได้สนิทสนมเท่าใด รู้แต่ว่าคนผู้
นี้มีน้ำใจคบหาได้ แม้นมีค้อยปากค้อยจา แต่อาคมกลับก้าวหน้าไวกว่าผู้อื่น
นับเป็นคมในฝักโดยแท้

ครั้นเมื่อนึกถึงเรื่องของขุนกล้า สองขาของขุนเมืองหยุดเดินในทันใด
ในหัวครุ่นคิดไตร่ตรองจากเหตุที่เกิดขึ้นกับผู้เป็นน้องสาวต่างมารดา สองตา
พลันเบิกกว้าง

มีคนช่วยแม่แก้วให้รอดพ้นจากแผนต่ำทรามนั้น ด้วยการทำหุ่นฟาง
แทนตัวขึ้น สะกดแม่แก้วให้เดินออกนอกเรือน ทั้งยังร้ายอาคมพรางกายเพื่อ
มิให้บ่าวในเรือนเห็นว่าน้องสาวของเขาเดินออกจากเฮือนเป้ง

เช้าวันพรุ่งแม่แก้วกลับเรือนพร้อมขุนกล้า เช่นนั้นจักเป็นได้หรือไม่ว่า
ไอ้คนผู้นั้นที่เขาไล่ล่าเมื่อคืน จักเป็นขุนกล้าผู้นี้

คิดได้เช่นนั้น ขุนเมืองจึงอดยิ้มมิได้ ปากพิมพ์เสียงแผ่ว

“ไอ้กล้าหนอไอ้กล้า มึงใครเป็นน้องเขยกูกระนั้นรี”

ผู้ที่ขุนเมืองกำลังนึกถึง เพลานี้กำลังนั่งบนพื้นเรือนข้างตั่งฝั่งซ้าย ซึ่งมี

พระยาคำพูนกับแม่หญิงสร้อยบตี บิดามารดาของขุนกล้านั่งอยู่ โดยมีเจ้าเรือนแห่งเฮือนเป็งนั่งอยู่บนตั่งตรงกลางด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ยินดีนัก ๆ หนาท่านพระยา อีก็มีข้าเราสองเฮือนจักได้ต่องกัน”

พระยาคำพูนคลี้อยมกว้างเช่นกัน เมื่อการเจรจาสุขเป็นไปด้วยดี หลังจากนั้นต้องเตรียมสินสอดทองหมั้น แลให้พระอาจารย์ดูฤกษ์ยามให้

“ข้ายอมยินดีเช่นกันที่พอกล้ำจักมาเป็นเขย ข้ารู้มานานว่าพอกล้ำนั้น เก่งกาจทุกสรรพวิชา เหล้ายาอันใดล้วนมิใคร่แตะต้อง กลับชอบเข้าวัดใฝ่พระธรรม นับว่าเป็นคนหนุ่มที่ประเสริฐยิ่ง”

“ยกยอนักไปท่านพระยา ลูกชายข้าผู้นี้หาได้เก่งกาจกว่าผู้อื่นเขาดอก พอกล้ำเคยบวชเรียนหลายปี เพราะเหตุนี้จึงเข้าออกวัดราวกับเป็นเรือนของตนเท่านั้น”

พระยาคำพูนหันไปมองเมียคู่ทุกข์คู่ยาก สร้อยบตียิ้มยิ้มพลางผงกศีรษะอย่างเห็นด้วย ยามนั้นบนเรือนมิมีผู้อื่น นอกจากบ่าวข้างกายพระยามิ่งผู้เดียว ซึ่งเพลานี้นั่งตรงทางเดินเพื่อผู้เป็นนายจักเรียกหา

สร้อยบตีตั้งใจมีไต่ถามถึงสายบตี เพราะมิเห็นเจ้าเรือนแห่งเฮือนเป็งเอ่ยถึง เรื่องต้นลิทหนาบางของคนเฮือนนี้หล่อนพอรู้มาบ้าง ลือกันหนาหูว่าแม่หญิงสายบตีซึ่งลูกเมียรองนัก พระยามิ่งคงมิใคร่ให้เมียรู้กระมังว่าตนกับพระยาคำพูนจักมาสู่ขอแม่หญิงแก้วให้กับพอกล้ำ คงเกรงว่าแม่หญิงสายบตีจักขัดขวาง

ขณะที่ผู้ใหญ่กำลังสนทนากันอยู่บนเรือน แก้วซึ่งนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่ในเรือนนอนเพียงลำพังพลันขมวดคิ้วด้วยความสงสัย หล่อนรู้เพียงว่ามีคนจากเฮือนรามมา เพราะดาบนำความมาบอก แต่พอหล่อนจักลอบฟังกลับมิได้ยินอันใด

ร้ายอาคมกันสดับไว้กระนั้นหรือ

“ลอบฟังผู้ใหญ่หาหรือกันหรือแม่หญิง”

เสียงทุ้มที่เอื่อยอย่างแผ่วเบาส่งผลให้แก้วสะดุ้งขึ้นทันใด หล่อนรีบลืมตา ครั้นเมื่อเห็นว่าผู้ที่ยืนเอามือโพล่หลังอยู่เบื้องหน้าตนตอนนี้คือผู้ใด สองตาจึงเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก

“ท่านขุน! มาได้เยี่ยงเจ้าคะ”

แก้วหันมองไปรอบกาย ประตู่เรือนนอนปิดสนิท หน้าต่างบานกระทุ้งแง้มไว้เพียงนิด เช่นนั้นขุนกล้าเข้ามาได้เยี่ยงไร ตากับอึ้งที่นั่งเย็บผ้าอยู่นอกเรือนจักได้ยินเสียงเขาหรือไม่ หล่อนให้กังวลยิ่ง

“มาเสียนเป้ง ย่อมชี้ม้ามา” ขุนกล้าตอบพลางก้มหน้าลงจับข้อมือของตนเอง

“ข้าหมายถึงท่านขุนเข้ามาในห้องข้าได้เยี่ยงไร” แก้วกตเสียดใจให้เบา ด้วยเกรงว่าบ่าวข้างนอกจักได้ยิน

“ลอยมากระมัง” ขุนกล้ายิ้มมุมปาก จากนั้นเอื้อมมาจับแขนหล่อนไว้ สวมบางอย่างให้ที่ข้อมืออย่างเนิบช้า

สร้อยลงยา!

“ท่านขุน...นี่กระไรกันเจ้าคะ” แก้วรีบยกมือปิดปากตนเองไว้ด้วยแผลอพุดออกไปเสียดัง

“สร้อยลงยาอย่างไรเล่า” ขุนกล้ายังคงยิ้มเช่นเคย แต่หล่อนมิอาจเอ่ยคำใดได้ เพราะสับสนงงงวยยิ่ง

“ใส่ไว้เถิด อย่าได้ถอดเชียวหนาแม่หญิง ข้าใส่มาแต่ห้าปี แต่นับจากนี้คงต้องให้แม่หญิงใส่แทนข้า ตะกรุดกำสัชนีที่ข้าให้ไว้เช่นกัน พกติดตัวไว้ อย่าทำหายเล่า”

ขุนกล้ายังกุมข้อมือของแก้วไว้ ขณะที่แม่หญิงได้แต่เงยหน้ามองเขานิ่งงัน แต่แล้วสองตาของแม่แก้วก็ต้องรีบปิดลงด้วยความตื่นตระหนก เมื่อใบหน้าของขุนกล้าเคลื่อนเข้ามาใกล้ราวกับเขาใคร่หอมแก้มหล่อน

ทว่าหามีอันใดเกิดขึ้นไม่ มือของเขาที่เกาะกุมแขนหล่อนเมื่อครู่พลันหายไป แก้วจึงลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า

มีมีขุนกล้า มีมีผู้ใดทั้งนั้น มีแต่หล่อนอยู่ในเรือนนอนเพียงลำพัง แลสร้อยลงยาที่สวมอยู่บนข้อมือ

คิดได้ดังนั้น แม่หญิงแก้วรีบออกจากเรือนนอน เห็นบ่าวทั้งสองคนยังคงเย็บผ้าหมอยู่ตรงระเบียง จึงกระซิบสั่งความไป

“แม่ตาบลงไปดูเรือนใหญ่ให้ข้าทีเถิด ว่าขุนกล้าอยู่บนเรือนด้วยหรือไม่”

หากขุนกล้าอยู่บนเรือนใหญ่ เช่นนั้นเขาลงมาที่เรือนหล่อนได้เยี่ยงไร โดยมีมีบ่าวคนใดรู้เห็น คิ่นที่ผ่านมาเช่นกัน เขานำตะกรุดมาวางบนหมอนหล่อนได้เยี่ยงไร อาคมนี้ไซ้อาคมแบ่งจิตหรือไม่ หล่อนใคร่รู้อย่าง

แต่สิ่งสำคัญคือ หล่อนจักบอกผู้อื่นเยี่ยงไรถึงที่มาของสร้อยลงยาเส้นนี้

โปรดติดตามต่อในฉบับเต็ม

ขอบพระคุณค่ะ

จรัสจันทร์

ผลงานของจรัสจันทร์

1. พันธนาการปรารธนา
2. หัวใจตีตรา
3. ได้ปีกมาเพีย
4. ดวงใจวาคิม
5. ไยรักปรารธนา
6. เสน่หาผีเสื้อราตรี
7. บ่วงรักผีเสื้อ
8. ระบายผีเสื้อ
9. คิมหันต์หวนรัก
10. กรงปรารธนา
11. พันธนาการร้อยรัก
12. พ่ายเงาเสน่ห์หา
13. มารยาหลวงรัก
14. ทอรักร้างใจ
15. ปราการล้อมรัก
16. ต้นสายปลายรัก
17. มายาเสน่ห์หา
18. เมรีที่รัก
19. จันทรกระจ่างฟ้า
20. วายร้ายหมายรัก
21. เล่ห์หวนรัก
22. เล่ห์โอบรัก
23. เล่ห์ร้อยรัก
24. โอบฟ้ามาห่มดิน
25. เพทุบายร้ายรัก
26. ฤทัยบดี
27. แฟนเก่าที่ไม่รัก
28. หทัยไชยะ
29. ภูผาเคียงเดือน
30. คนนี้เด็กเฮีย
31. บ่วงรักสีคราม
32. เดชสมิง
33. เกิดที่ชาติ ก็ขอลาขาดจากคุณ
34. เมฆเคียงขวัญ ตะวันเคียงฟ้า
35. รู้เช่นเห็นรัก
36. ปราการรักร้าย
37. แก้วกล้ายอดดวงใจ